

The end date
of the sophisticated
Long Count Calendar
created by the ancient Maya
in Central America.

December 21
2012

သက္ကရာဇ်
ကျွန်ုပ်တို့

အခန်း (၁)

သတင်းစာဆရာ ဦးဖေသိန်းသည် သူရိယသတင်းစာ အယ်ဒီတာ၏
စေခိုင်းချက်ကြောင့် ထူးဆန်းသော မှုခင်း တစ်ခု အကြောင်းကို သတင်းယူရန် ရန်ကုန်မြို့၊
အစွန်အဖျားမှ ကမာရွတ်ဟူသော ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုခေတ်အခါကာလ သိမ်ကြီးဈေးမှနေ၍ နဂါးတံဆိပ် ဘတ်စ်ကားကို စီးလျှင်
ကမာရွတ်ရွာလက်သို့ ရောက်၏ ။ ရွာထဲတွင် လူအများ စိတ်ဝင်တစားနှင့်
အုန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်နေကြသဖြင့် ထူးဆန်းသော ဓားပြတိုက်မှု ဖြစ်ပွားရာ အိမ်ကို
အထူးတလည် မေးမြန်းရှာဖွေနေစရာ မလိုဘဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအခင်း ဖြစ်ပွားရာ အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် သတင်းစာဆရာ ဦးဖေသိန်းသည်
သူ၏ ထုံးစံ အတိုင်း ဗိုလ်လသာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို မီးရဲနေအောင် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး အိမ်ရှင်
ဖြစ်သူ မြင်းလှည်းဆရာ ဦးဖြိုး ကို မေးမြန်းတော့သည်။

ဦးဖြိုး က -

“ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... ကျုပ်က မြင်းလှည်းဆရာဆိုတော့ ချမ်းချမ်းသာသာ
ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာကြောင့် များ ကျုပ်အိမ်ကိုမှ ဓားပြက ရွေးပြီး တိုက်ရတာ
လဲမသိပါဘူးဗျာ ...”

ဦးဖေသိန်းက ဗိုလ်လသာဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို လက်ညှိုး နှင့်
လက်ခလယ်ညှပ်ကာ ပါးစပ်မှ ဆွဲချွတ်လိုက်ရင်း

“ ဒါနဲ့ ဘာတွေ ပါသွားသေးလဲဗျာ ..၊ အတွင်း ပစ္စည်းတွေ ရော
ဘယ်လောက်များများ ၊ ပါသွားလဲ ...”

ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်နှင့် မြင်းလှည်းဆရာ ဦးဖြိုး မှာ

“ ဘယ်ကလာများ ... ကြုံကြုံဖန်ဖန်၊ မြင်းလည်းဆရာဆီမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘယ်ရှိမှာလဲ .. ဓားပြတိုက်ခံလိုက်ရတာ ရေနံဆီ မှန်အိမ်ကလေးဗျ ”

“ ဗျာ ”

သတင်းစာဆရာ ဦးဖေသိန်း၏ နှုတ်မှ တအံ့တသြရေရွတ်လိုက်သံကြောင့် ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံထားသော ဆေးပြင်းလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေ ဗလုံးဗထွေးနှင့် လွင့်ထွတ်ကုန်၏ ။
ထို့နောက် ဦးဖေသိန်းက

“ရေနံဆီမှန်အိမ်ကို လိုချင်လို့ ဓားပြလာတိုက်တယ် ဟုတ်လား ... ”

“ ဟုတ်တယ် ... ဓားပြက တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြဗျ၊ အိမ်ပေါ်ကို စတက်လာကတည်းက ကျုပ်ကို ဘာငွေကြေးမှ မတောင်းဘဲ ရေနံဆီမှန်အိမ်လေးကို အတင်းတောင်းတယ်လေ။ ကျုပ်လည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးနဲ့ ... အသက်ကိုတော့ ဘယ်အသေခံလိမ့်မလဲ။ ရှောရှောရှူရှူပေးလိုက် ရတာ ပေါ့ ...။ ပိုဆိုးတာက အဲဒီ ဓားပြက ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ရေနံဆီ မီးအိမ်လေးကို ရရချင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ခွဲချလိုက်တာ .. ဟောဟိုမှာ မှန်ကွဲစတွေ လေ၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ”

ဦးဖေသိန်းက မြင်းလည်းဆရာဦးဖိုး လက်ညှိုး ထိုးပြရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ မှန်အကွဲစများ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေပြီး မှန်အိမ်၏ ဘေးမှ သံတိုင်နှစ် ချောင်းမှာ တွန့်လိမ်ကွေးကောက်လျက် ရှိနေသည်။

မြင်းလည်းဆရာက ဆက်ပြီး ...

“ အဲဒီ လို မှန်အိမ်ကို ပေါက်ခွဲလိုက်ပြီးတာနဲ့ ကျွတ်ထွက်သွားတဲ့ မီးစာလှည့်တဲ့ အဝိုင်းပြားလေးကို ကပျာကယာ ကောက်ယူပြီး အိမ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းသွားတော့တာပဲ ဆရာရေ .. ”

“ အလို ... ထူးဆန်းလှချေလား ”

မြင်းလည်းဆရာ၏ စကားအဆုံးတွင် သတင်းစာဆရာ ဦးဖေသိန်းမှာ

ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ဦးဖေသိန်းက

“ ဒါနဲ့ အဲဒီ မှန်အိမ်လေးကို ခင်ဗျား ဘယ်က ဝယ်လာခဲ့တာလဲဗျ ... ”

“ ဝယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး .. လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ရက်လောက်က ညကြီးမင်းကြီး လူအင်မတန် ပြတ်တဲ့ ခရစ်လမ်း (ယခုဗိုလ်မြတ်ထွန်း) လမ်းဘက်ကို ခရီးသည်လိုက်ပို့ရင်း အပြန်မှာ ကောက်ရခဲ့တာဗျ ”

ထွေရာလေးပါး စုံစမ်းရင်း မေးစရာများ ကုန်ဆုံးသည့်အခါ ဦးဖေသိန်းလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို စနည်းနာရန် မြင်းလှည်းဆရာ၏ အိမ်နီးချင်းများ ကို လှည့်လည်မေးမြန်း ရပြန်သည်။

လမ်းပေါ်တွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသော လူစုကြီးကလည်း ထင်ရာမြင်ရာများ ကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြ၏။ အထူးသဖြင့် စိန်တိုက်တွေ၊ ဘဏ်တိုက်တွေ ကို ဓားပြတိုက်ဘဲ မြင်းလှည်း ဆရာအိမ်မှ ရေနီဆီမှန်အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ယူသွားသည့်ဟူသော သတင်းကြောင့် အားလုံး၏ ပါးစပ်ဖျား၌ အံ့သြဘနန်း ဖြစ်နေကြသည်။

အဘွားကြီး တစ်ယောက် ကလည်း တဘက်ခြုံစောင် ကွက်ကျားကြီးကို ခေါင်းပေါ် ပတ်ခြုံလိုက်ရင်း ...

“ အလိုတော် ... ကျုပ် တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ကြားဖူးပေါင်တော်။ ရေနံဆီအိမ်က မီးစာလှည့်တဲ့ ခလုတ်ကိုမှ လိုချင်လို့ အိမ်ပေါ်တက်၊ ဓားပြတိုက်တယ်ဆိုတာ ... ”

ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည့် လူအုပ်များ ကြားမှ သဂြိုဟ်ဆရာလိုလို၊ ဘုန်းကြီး လူထွက်လိုလို လူ တစ်ယောက် ကလည်း

“ ခေတ်ကြီးကိုက “ ဆုတ် ” ခေတ်ကြီးကိုးဗျ ... “ ကလိယုတ်ဆုတ်ကပ် ” ဆိုတာ မကြားဖူးကြဘူးလား။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒါခက်တာပဲ၊ လောကကြီးက တဖြည်းဖြည်း

ယိုယွင်းပျက်စီး လာနေပြီဗျ ”

ဟု သူသိသူတတ်ဟန်ဖြင့် လျှောက်ပြောနေလေ၏။ ထိုအခါ နံဘေးမှ လူများ ကလည်း သူသိသလို သိကြပါသည်ဟု ပြလိုသော ကြောင့် လားမသိ၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အလှအယက် ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြလေသည်။

ဦးဖေသိန်း ကတော့ ထိုလူစု၏ နားကလောဖွယ်ကောင်းလှသော လေသံဟန်ပန်အမူအရာ နှင့် တကွ (ဓားပြမှုနှင့် လားလာမှ မသက်ဆိုင်ဘဲ) မဆီမဆိုင် ခေတ်ကာလကြီးကိုသာ ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင်နေကြသည့် အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆတို့ကို အမြင်ကတ်၍ မဆုံးတော့။

ဒီကြားထဲ ဘုရားကိုးဆူဆရာဂိုက်ဖမ်းနေသော လူ တစ်ယောက် က

“ ဟုတ်ပဗျာ ... ဘုရားသာသနာကွယ်ပြီး သိကြားသာသနာ ရောက်တော့မှာ ဆိုတော့ ဒီလို ဓားပြမှု တွေ ကြားရတာ ဘာဆန်းသလဲ ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဦးဖေသိန်းက စိတ်ထဲမှနေ၍ ...

“ ဓားပြဆိုတာ ဘုရားလက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား ” ဟု ဝင်ပြီး မေးချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာပြန်လေ၏။ သို့သော် မိမိအလုပ်က လူအများ နှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရမည့် သတင်းထောက်အလုပ် ဖြစ်နေသော ကြောင့် အချေအတင် ဖြစ်မည့် မေးခွန်းတို့ကို ရင်ထဲတွင် မနည်းမျှသိပ်ထားရ၏။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ပင်

ဦးဖေသိန်း၏ အာရုံတွေ ကို ရုတ်တရက် ဆွဲဆောင်လိုက်သည့် ခပ်ဝဲဝဲအသံတစ်ခုက လူအုပ်၏ နောက်နားဘက် ခပ်ကျကျဆီမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ ဆုတ်ကပ်ကိုရောက်စာပြီတို့ ...၊ သိကြားသာသနာ ရောက်တော့မှာ တို့၊ ဘာညာနဲ့ ရောယောင်ပြီးဖြန်းမနေကြစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ် ကတော့ အတိအကျသမားမို့လို့ အတိအကျပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ ဟောဒီနေ့ကစပြီး ရေတွက်ရင် နောက်ထပ်နှစ် ပေါင်း

ရှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်တဲ့အချိန် ...၊ ဒီဇင်ဘာ နှစ် ဆယ့်တစ်ရက်နေ့ ညသန်းခေါင်ယံတိတိမှာ ကမ္ဘာကြီးဟာ လုံးဝပျက်စီးသွား လိမ့်မယ်ဗျို့။ ”

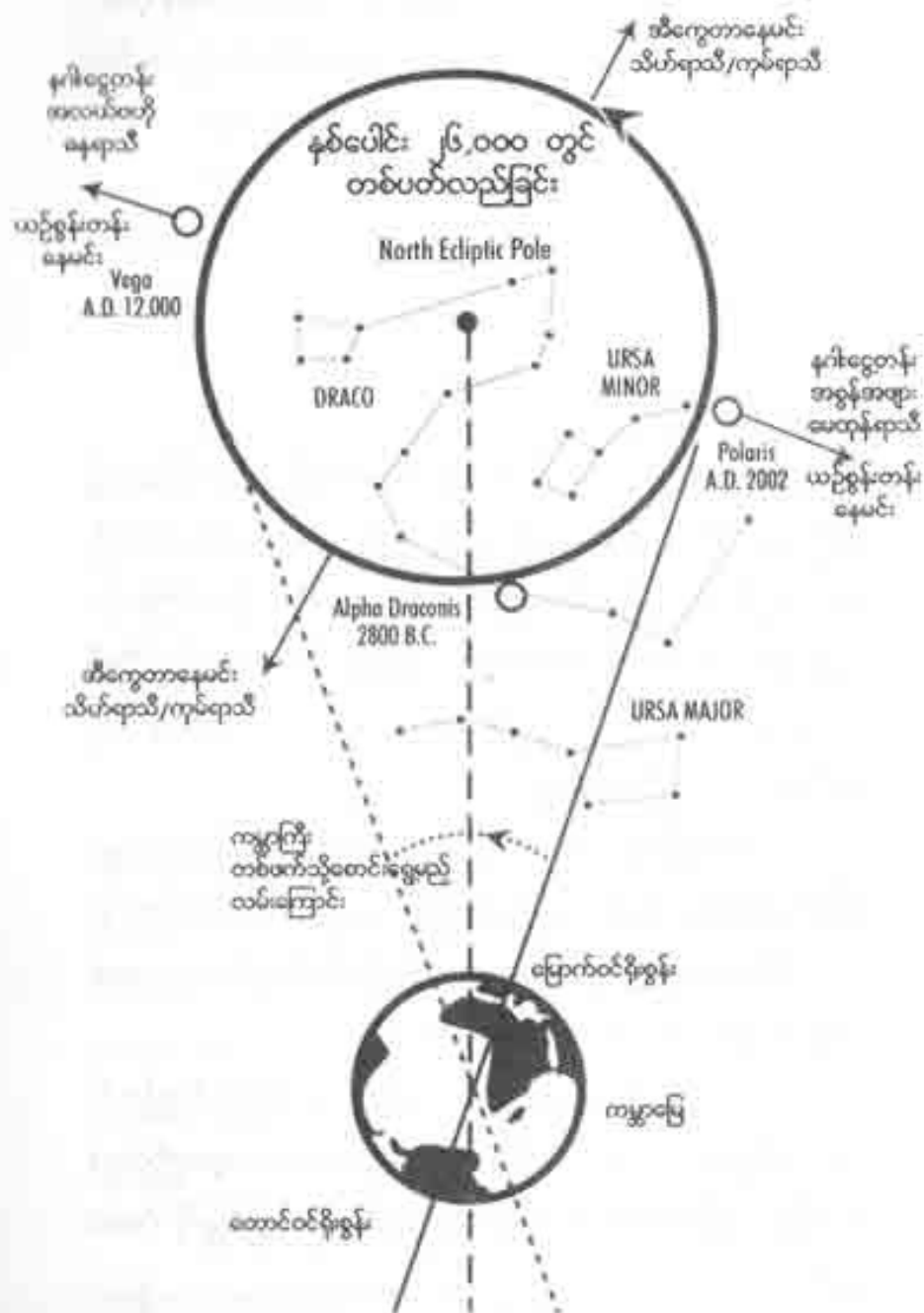
ထူးဆန်းကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ ပတ္တမြား အင်္ကျီဝတ် ခပ်နွမ်းနွမ်းကို မတော် တရော်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနားစတွေ ဖွာလန်ကြံစုတ်ပြတ်နေသည့် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကြီး တစ်ထည်ကိုလည်း ခါးတစ်ပိုက်တွင် ရှုံ့တွနေအောင် ကြိုး ဖြင့် စုချည်ထား၏ ။ လူပုံစံမှ အသားဖြူဖပ်ဖြူရော် အရပ်ပုပျပ်ပျပ်နှင့် မဖြီးမသင်ထားသော ဆံပင်များ ကြောင့် တရုတ်ဘိန်းစား တစ်ယောက် နှင့် ပင် ပိုပြီး တူနေ၏ ။

ထိုသူ၏ ပေါက်ကရံစကားကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတချို့ က သူ့အား တွန်းထိုး မောင်းထုတ်လေတော့သည်။

ဦးဖေသိန်း ကတော့ ထိုတရုတ်ဘိန်းစားကြီး ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ယခုရောက်ရှိနေသည့် တစ်ထောင်ကိုးရာနှစ် ဆယ့်ခွန်နှစ် ခုနှစ် နှင့် တရုတ်ဘိန်းစားကြီးပြောသည့် ရှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ကို စိတ်ထဲတွင် ထပ်ဖြည့်ပေါင်းထည့်ကြည့်လိုက်ရာ ... နှစ် ထောင့်ဆယ့်နှစ် ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ နှစ် ဆယ့်တစ်ရက်ကို ဆိုလိုနေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိမိမှာ လူပြည့်၌ မရှိနိုင်တော့သည့်တိုင် ကမ္ဘာကြီး၏ သက်တမ်းသည် နောက်များ မကြာလှသော နှစ် ပေါင်းတစ်ရာလောက်အတွင်း ၊ လုံးဝပျက်စီးသွားတော့မည် ကို သိလိုက်ရသော အခါ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

တရုတ်ဘိန်းစားမှာ လည်း လူတွေ မောင်းထုတ်တွန်းထိုးနေသည့်ကြားက ပေကတ်ကတ်နှင့် ထွက်မသွားသေးဘဲ သူ့လက်ထဲက တုတ်ဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေး ခြစ်ပြ လိုက်လေသည်။

“အဲဒီမှာ အားလုံးကြည့်ထားကြ ...၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်ကျရင် စကြဝဠာကြီးထဲမှာ ကျုပ်တို့ “ ကမ္ဘာမြေ ” ရဲ့ ဝင်ရိုးဟာ ဟောဒီပုံစံအတိုင်း ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခါ အပြန်အလှန်ဆွဲငင်အားတွေ နဲ့ အပူချိန်တွေ ကျရောက်လာမှာ ဗျ။ အဲဒီ နောက်တော့ ကမ္ဘာကြီးဟာ နဂါးငွေ့တန်းရဲ့ ဗဟိုချက်တည့်တည့်ကို ရောက်ပြီး ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ် ”

ထိုတရုတ်ဘိန်းစားကြီး၏ နံဘေးမှာ ရပ်နေကြသည့် လူတွေ က သူ့ကို ရိုက်မောင်း၊ ပုတ်မောင်းလုပ်ကြကာ တွန်းထိုးကန်ကျောက်ပြီး နှင်ထုတ်ကြသည်။

“ ဟေ့ကောင် ဘိန်းစား ... နိမိတ်မရှိ နမာမရှိတွေ လာပြောမနေနဲ့။ မင်း ဒီနေရာက အခုထွက်သွားစမ်း ”

“ ရိုက်ကွာ ... ရိုက်စမ်း ... အဲဒီ အရူးဘိန်းစားကို ”

သိပ်မကြာလိုက် ...

တရုတ်ဘိန်းစားကြီးမှာ လူအုပ်ကြီးနားမှနေ၍ တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ဦးဖေသိန်းက လူအုပ်ကြီးအနီးမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသော တရုတ်ဘိန်းစားကြီး၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ကမ္ဘာ၊ နေနှင့် စကြဝဠာတွေ ၏ ရှုပ်ထွေးပွေလီသော အကြောင်းကိစ္စ တွေ ကြောင့် သူခေါင်းထဲတွင် တအံ့တနွေးနွေး ဖြစ်နေမိ၏ ။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ခြေလှမ်းတွေ က တရုတ်ဘိန်းစားကြီး နောက်သို့လိုက်ကာ ထိုအကြောင်းတွေ ကို မေးမည် ကြံပြီးကာမှ

“ ဒီလူ စိတ်နောက်ပြီး ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာကို ငါလို သတင်းစာဆရာ ရင့်မာကြီး တစ်ယောက် က အဟုတ်မှတ်ပြီး လိုက်မေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသင့်တော် ဘူး။ နောက်ပြီး စိတ်မနှံ့တဲ့ ဘိန်းစား တစ်ယောက် ဆီက

သတင်းယူမိလို့ လူကဲ့ရဲ့ စရာ ဖြစ်နေပါဦးမယ် ”

ဦးဖေသိန်းမှာ တရုတ်ဘိန်းစားကြီး ပြောသွားသည့် အကြောင်းတွေကို သိလည်းသိချင်၊ လိုက်မေးရန် သင့် ၊ မသင့်တို့ကိုလည်း စဉ်းစားနေရင်း၊ သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးနောက်ကျ နေမိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ဦးဖေသိန်း၏ ပခုံးကို နောက်ကျောဘက်ဆီမှ တစ်စုံ တစ်ယောက် က လှမ်းပုတ်လိုက်လေ၏ ။

ချက်ချင်း ဆိုသလို ဆတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အင်းစိန်စီအိုင်တီမှ အိုင်အို ရာထူးအဆင့် ယူနီဖောင်းဝတ် လူ တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုသူ၏ ဆူထွက်နေသော ဗိုက်အိုကြီး၏ အောက်တွင် ကာကီရောင် ယူနီဖောင်းက ကြယ်သီးများ ပြုတ်ထွက်လှခမန်း တင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်နေ၏ ။

ထိုသူက ဦးဖေသိန်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း

“ ကိုယ့်လူက သတင်းထောက် ကိုဖေသိန်းမှတ်တယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ၊ ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ အိုင်အိုကြီး ”

ဦးဖေသိန်းက ထိုသူဝတ်ဆင်ထားသည့် ယူနီဖောင်းနှင့် ရာထူးကိုကြည့်ကာ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်၏ ။

“ ကျုပ်က ဟောဒီ ကမာရွတ်ရွာက ဓားပြမှု ကို စုံစမ်းဖို့လာတဲ့ ဒီအိုင်ဒီက အိုင်အို ထွန်းအုပ်ပါပဲ။ လူ တစ်ယောက် က ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ကိုဖေသိန်းဆိုတဲ့ သတင်းထောက်များ တွေ့ရင် ဟောဒီစာကလေး ပေးလိုက် စမ်းပါဆိုပြီး လူကြုံပါးလိုက်လို့ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိုင်အို ထွန်းအုပ်ဆိုသူ ကမ်းပေးလိုက် သည့်စာကို ဦးဖေသိန်းက ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သော အခါ

“ ကိုယ့်လူ

ကမ္ဘာကြီးပျက်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားလိုက်ရလို့ သိပ်ပြီး ကယောက်

ချောက်ချား ဖြစ်နေသလား။ အသေးစိတ်သိချင်ရင်တော့ ချာချီလမ်းက ကျပ်အိမ်ကြီးကို ဒီည လာခဲ့ပေတော့မို့။ ။ အခု ဒီစာကိုယူလာပေးတဲ့ အိုင်အိုထွန်းအုပ်ကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်လာခဲ့ပါ။

ဟင်္သာ ”

စာအဆုံးတွင် လက်မှတ်ထိုးထားသည့် “ ဟင်္သာ ” ဆိုသည့်နာမည် ကို ကြည့်လိုက်မိ သည်နှင့် ဦးဖေသိန်း၏ နှုတ်မှ

“ အလို” ဟု ယောက် အမ်းအော်ဟစ်မိလေတော့သည်။

ထို့နောက် ဦးဖေသိန်းက

“ ဟင် ... ဒီ ... ဒီ ကိုဟင်္သာဆိုတာ အလောင်းမင်းတရားကြီးရဲ့ မြင်းရည်တက် ခြောက်ဆယ့်လေးယောက် ထဲက မင်းခေါင်နော်ရထာဘွဲ့ခံ ဗိုလ်တွန်ရဲ့ အဆက်အနွယ်၊ ဂန္ထိရရတနာသိုက်တွေ ကို လိုက်တူးဖော်နေတဲ့ လူစွန့်စားကြီးကို ဟင်္သာများ လာ ခင်ဗျာ ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ် ဆိုသူမှာ လည်း ပြည်တင်းဖောင်းကားနေသည့် သူ့မျက်နှာကြီးကို ပြုံး ဖြူလုပ်ရင်း

“ အစစ်ပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ ရောမမြို့ မှာ ရှိတဲ့ အလင်းတော် ဂိုဏ်းထဲက ဂိုဏ်းချုပ် ဂယ်လီလီယိုဆိုတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ရဲ့ ဂူသင်္ချိုင်းကို တွေ့အောင်ရှာပြီး မက်ဂျစ်စကွဲယားတွေ ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ လူထူးလူဆန်းကြီးပေါ့ဗျာ ”

ကိုဟင်္သာ၏ နာမည် ကို ကြားလိုက်ရသည့်နှင့် ဦးဖေသိန်း၏ စိတ်က ချက်ချင်း ပင် ပြေးပြီး တွေ့ချင်လာမိသည်။

ဟိုယခင် သတင်းစာဆရာဘဝ မရောက်ခင်က ကိုဟင်္သာနှင့် အတူ မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျားကို လိုက်ပါပြီး ဘုမ္မိရတ်ပညာတွေ ကို သင်ယူကာ နယ်ပယ်အသီးသီးတွင် ရှိသည့် မြေအောက်မှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သော ဓနသိုက်၊ ပညာသိုက် သိုက်အမျိုး မျိုး တို့ကို လိုက်လံတူးဖော်ခဲ့ကြသည်ကို ပြန်သတိရလာမိသည်။

“ ကံ .. ကိုဖေသိန်းရေ ... ကျုပ် ကတော့ အချိန်ကလေးရှိတုန်း စီအိုင်အိုကိုပြန်ပြီး အစီရင်ခံရဦးမှာ မို့ ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ ”

ဦးဖေသိန်း၏ အတွေ့ :စတွေ က အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ၊ အိုင်အိုထွန်းအုပ် ၏ နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာပြီး

“ နေ့စမ်းပါဦး ကိုထွန်းအုပ်ရဲ့ ၊ ဒီစာထဲမှာ ကိုဟင်္သာက ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ကို သူ့အိမ်လာဖို့ ညဘက်မှာ ချိန်းထားတယ်လေ အဲဒါ ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က ကာကီရောင် ဘောင်းဘီတို၏ ဘေးအိတ်နှစ် ဖက်ထဲသို့ သူ့လက်နှစ် ဖက် ကို ထိုးနှိုက်လိုက်ရင်း

“ ခင်ဗျားသာ အိမ်က အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် စောင့်နေပါ။ ကျုပ် ကားနဲ့လာခေါ်ပါ့မယ် ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်၏ စကားကြောင့် ဦးဖေသိန်းမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကာ

“ အလို ... ခင်ဗျားက ကျုပ်အိမ်ကို သိနေတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်မှာ သူ၏ ငွေကွပ်ထားသော အန်ဒါဘိုးဆေးတံကို ပါးစပ်မှ ချွတ်လိုက်ပြီး တဟဲဟဲရယ်လိုက်ရင်း

“ ကျုပ်က စုံထောက် တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုဖေသိန်း မေ့နေပြီလား။ ပြီးတော့ ကိုဟင်္သာကလည်း ဒီစာကို ပေးလိုက် ကတည်းက အစစအရာရာ အကွက်စေ့အောင် မှာ လိုက်ပြီး သားပါဗျ။ ကိုင်း ... ညမှတွေ့ ကြတာပေါ့ ”

ဦးဖေသိန်းမှာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောသာတော့ဘဲ အနီးမှ လှည့်ထွက်သွားသည့် အိုင်အိုထွန်းအုပ်၏ နောက်ကျောကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ထိုနေ့ည ခုနစ်နာရီ။

ဦးဖေသိန်းနေထိုင်ရာ ဘရုတ်ကင်းလမ်း (ယခု ဘိုကလေးဈေးလမ်း) သို့

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က စတန်းဒတ်အမျိုး အစား ကားလေးတစ်စီးနှင့် လာကြိုနေ၏ ။

ထိုကားကလည်း ဖယ်ယာလမ်း (ပန်းဆိုးတန်း)မှာ လမ်းမီးရောင် တွေ ကြောင့် ထိုစတန်းဒတ် ကားအနက်ရောင် မှာ ပိုပြီးတောက်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဦးဖေသိန်းကားပေး တက်လိုက်သည်နှင့် ကားက

ငြိမ်ခနဲမောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ထိုကားမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေရံတိုင်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာပြီး ချာချီလမ်းထဲသို့ ချိုး ကျွေပြီးဝင်လိုက်သည်နှင့် ညိုမှောင် အံ့ဆိုင်းနေသော ခြံဝန်းကျယ်ကြီး တစ်ခု၏ ရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

ထိုခြံဝန်းကျယ်ကြီး၏ ဝင်းတံခါးဝတွင် တော့ ဂေါ်ရခါးလူမျိုး ခြံစောင့် တစ်ယောက် က ဓားကောက်ကြီး ခါးမှာ ချိတ်လျက် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

ထိုဂေါ်ရခါးလူမျိုး ခြံစောင့်က ဦးဖေသိန်းတို့ ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို မြှော့ က်ကာ ကားအတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏ ။ ထို့နောက်

“ ဦးထွန်းအုပ်တို့ပါလား။ အထဲမှာ ဆရာကြီး စောင့်နေပါတယ် ”

ဟု မြန်မာစကားကို လည်လည်ပတ်ပတ်ပြောပြီး ခြံဝင်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက် သည်။

ခြံဝင်းတံခါးဝမှ လှမ်းမြင်နေရသော အိမ်ကြီးမှာ ညအမှောင်အောက်တွင် အေးစက်စက်နှင့် ညိုမှောင်မှောင် ဖြစ်နေသော်လည်း အိမ်ကြီးအတွင်း : ထွန်းညှိထားသော အောက်လင်းမီးရောင် တွေ က ပြတင်းပေါက်များ မှ ဖိတ်လှုံကျသကဲ့သို့ ရှိနေ၏ ။

အိုင်အိုထွန်းအုပ်နှင့် ဦးဖေသိန်းတို့ကားလေးမှာ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ကြီးအတွင်း မှ အလွန်မွှေးပျံ့သော သစ်မွှေးတစ်မျိုး ၏ အနံ့ကို ရှူ ရှိုက်မိလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အိုထွန်းအုပ်တို့နှစ် ယောက် မှာ

ဒြဲစောင့်ဂေါ်ရခါး၏ လမ်းပြခေါ်ဆောင်မှု နှင့် အတူ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ကြီးအတွင်း : အခင်းကြမ်းပြင်များ မှာ လည်း နေရာလပ်မရှိအောင် ကော်ဇောကြီးများ ခင်းထားပြီး မည် :နက်တောက်ပြောင်နေသည့် ကျွန်းလှေကားကြီး၏ လက်ရန်းတိုင်များ မှာ ကနုတ်ပန်းခက်များ နှင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် အလွန်ခမ်းနားလျက်ရှိနေသည်။

ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အိုကြီးတို့မှာ ဂေါ်ရခါး ဒြဲစောင့်ကြီးညွှန်ပြရာ လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ သူတို့နှစ် ဦးရောက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီးအတွင်း : ကျွန်းသား ကုလားထိုင်တွေ ချထားပြီး ထိုကုလားထိုင်များ ၏ အလယ်တွင် တော့ နောက်ကျောမှီ ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးက ထူးထူးခြားခြားရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အိုကြီးတို့မှာ လည်း ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် အိမ်ကြီးပေါ်မှ လက်ရာမြောက်သည့် ပရိဘောဂပစ္စည်းများ ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ရင်း အံ့သြာနန်းတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုနောက်ကျောမှီ ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကုလားထိုင်၏ ညာဘက်ဘေးမှာ တော့ မြန်မာ့သမိုင်း အစဉ်အဆက်တစ်လျှောက် နာမည် ကြီးခဲ့သည့် ယိမ်းနွဲ့ပါးစားကြီးကို ရွှေကလပ်ပေါ် တင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးဖေသိန်းက ထိုယိမ်းနွဲ့ပါးစားကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကိုဟင်္သာ၏ ရှေးယခင် အဆက်အနွယ် ဖြစ်သည့် မင်းခေါင်နော်ရထားဘွဲ့ခံ ဗိုလ်တွန်သည် နောင်အခါ ဆင်ဖြူရှင် ဖြစ်လာမည့် မြေခူးမင်းသားနှင့် မသင့်မတင့် ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်း ထဲတွင် မြေခူးမင်းသားက ဤယိမ်းနွဲ့ပါးစားကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းယူခြင်းသည်လည်း အကြောင်းအရင်း တစ်ရပ်အ ဖြစ် ပါဝင်ကြောင်းကို သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက် ပီပီ ပြန်သတိရမိလိုက်သည်။

ပြင်သစ်ပြည်မှ တူးဖော်လာသည့်ပစ္စည်းများ ၊ ရန်ဘဲလားဆိုသည့်
ဝေးလံခေါင်သီသည့် တိဘက်ဒေသမှ စွန့်စွန့်စားစားယူဆောင်လာသည့် ဂန္ထီရပညာကျမ်းတွေ
ကိုလည်း ဧည့်ခန်းကြီး၏ နံရံနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော မှန်ဗီရိုကြီးထဲတွင် အစီအရီနှင့် တွေ
လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် သူတို့နှစ် ဦး၏ နောက်ကျောဆီမှ ကြောင်တစ်ကောင်၏
ခြေသံလုံခြင်း မျိုး ဖြင့် ချဉ်းကပ်လာနေပြီး အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အနက်ရောင် ကို
သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထား သော လူ တစ်ယောက် က သံလိုက်ဓာတ်ပါသည့်
အသံဩဇာဖြင့်

“Fait ce que voudras”

(မြန်မာဘာသာဖြင့် “ ဆန္ဒရှိရာ ရွက်ဆောင်စေ ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏ ။
စနေဂိုဏ်း၏ မန္တန် ဖြစ်သည်)

ထိုမန္တန်ရွတ်သံကြောင့် အိုင်အိုထွန်းအုပ်နှင့် ကိုဖေသိန်းတို့မှာ မြုန်းခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက် ကြပြီး

“ ကိုဟသံ ”

ဟု ပြိုင်တူခေါ်မိလိုက်ကြသည်။

ကိုဟသံမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်ကာစ ဖြစ်ပြီး ရွှေဝါရောင်
သမ်း နေသည့် အသားအရေက နက်မှော က်သန်စွမ်းသော ဆံပင်နှင့် လွန်စွာ မှ
လိုက်ဖက်နေသည်။ သေသပ်ကျနစွာ ဖြီးသင်ထားသော ဆံကေသာ၏ အောက်ဘက်တွင်
တော့ စူးရှတောက်ပသည့် မျက်လုံးတစ်စုံက အလွန်တရာမှ လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့်
ပုစ္ဆတစ်ပုဒ်လို ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံအောက်တွင် ပိပိရီရီ
ဖြစ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ် လွှာက နီထွေးထွေးနှင့် ဖြစ်နေပြီး တိုတ်ခိုင်သန်မာသည့်
မေးရီးကြီးများ ကြောင့် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပိုပြီး ကျက်သရေရှိနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ကိုဟသံက အိုက်အိုကြီးနှင့် ဦးဖေသိန်းတို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နောက်ကျောမှ ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကုလားထိုင်ကြီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ဆင်စွယ်မှာ ပလက်တီနမ်ကွပ်ထားသည့် စွပ်တံနှင့် ဂျွန်ပလေယား စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်သည်။

ဦးဖေသိန်းက

“ ကျုပ်က ကိုဟသံကို ပိရမစ်သင်္ချိုင်းတွေ တူးဖော်ဖို့ အီဂျစ်မှာ ပဲ ရှိနေဦးမယ်လို့ ထင်ထားတာ ”

“ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဆရာ ကိုဒတ္တက လှမ်းခေါ်လို့ ရှေးဟောင်း မာယာလူမျိုး တွေ ရဲ့ နက္ခတ္တဗေဒပညာကို သွားပြီးသင်ရသေးတယ်။ သုံးနှစ် စေ့လို့ ပညာစုံတော့မှ ဆရာက တာဝန်တစ်ခုပေးပြီး မြန်မာပြည်ထဲ ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ ခင်ဗျားတို့ကို အခုလို ခေါ်တွေ့ရတာ ပဲဗျို့ ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က ကိုဟသံ၏ စကားအဆုံးတွင် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး နှင့်

“ ဘာ ... မာယာလူမျိုး တွေ ရဲ့ နက္ခတ္တဗေဒပညာ ဟုတ်လား၊ ဒီလောက်ရှေးကျတဲ့ လူမျိုး တစ်မျိုး မှာ အဲဒီ လို ကြီးကယ်ခမ်းနားတဲ့ ပညာရပ်ကြီးတွေ ရှိနိုင်ပါ့မလားဗျာ ”

ဦးဖေသိန်းကလည်း

“ ဟုတ်ပါဗျာ၊ မာယာလူမျိုး တွေ ရဲ့ မိသုကာအဆောက်အအုံတွေ လက်ရာမြောက်တာကိုတော့ စာအုပ်တွေ ထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါရဲ့ ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ နက္ခတ္တပညာကို ဘယ်လိုတတ်ကျွမ်းနေကြသလဲဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် စဉ်းစားလို့မရနိုင်ပါဘူးဗျာ ”

ကိုဟသံက ဆင်စွယ်မှာ ပလက်တီနမ်ကွပ်ထားသည့် စွပ်တံနှင့် ဂျွန်ပလေယား စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း

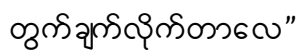
“ မအံ့သြနဲ့ဗျို့ ... နေ့လယ်က ခင်ဗျားကြားခဲ့ရတဲ့ နောက်ထပ်နှစ် ပေါင်း

ရှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အကြာ ... နှစ် ထောင့်ဆယ့်နှစ် ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ၊ နှစ် ဆယ့်တစ်ရက်နေ့မှာ ကမ္ဘာ့ပျက်မယ်ဆိုတာ အဲဒီ မာယာလူမျိုး တွေ ရဲ့ ပြက္ခဒိန်ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ပြောကြတာပေါ့။ မာယာတွေ ရဲ့ Tzolkin ပြက္ခဒိန်ဟာ ဗီဇ 3144 မှာ စပြီး AD 2012 မှာ အဆုံးသတ်တာပေါ့။ နှစ်သက် တမ်းအားဖြင့် ၅၁၂၅ ဒသမ ၃၆ နှစ် အကြာမှာ နိဂုံးချုပ်တယ်ဆိုပါစို့ဗျာ ”

ကိုဟသီ၏ စကားကြောင့် ဦးဖေသိန်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားပြီး

“ ဟင် ဟုတ်လား ...၊ တကယ်ပဲလား ကိုဟသီ ”

“ အမှန်အတိုင်း အတိအကျပြောရရင်တော့ မာယာလူမျိုး တွေ ရဲ့ ပြက္ခဒိန်ရဲ့ သက်တမ်းဟာ အဲဒီ နေ့မှာ ကုန်ဆုံးတာပဲ ကိုသိန်းမောင်ရေ။ ကမ္ဘာ့ နဂါးငွေ့တန်းဟာ နှစ်ပေါင်း ၆၂ သန်းမှာ တစ်ကြိမ်နှုန်းနဲ့ နက္ခတ်ဆုံ ဗဟိုဒေသကို ဖြတ်သန်းတတ်တယ်။ အဲဒီ လို ဖြတ်တဲ့အခါမှာ ဂြိုဟ်ကြီးတွေ တစ်တန်းတည်းကျသွားမယ့်နေ့က ၂၀၁၂၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက်ပဲ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ခြပ်ဆွဲအားတွေ ကြောင့် နေရော ကမ္ဘာကြီးရော တုန်ခါသွားလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာ့သံလိုက်စက်ကွင်းတွေ ပြောင်းကုန်ရွေ့ကုန်လိမ့်မယ်ဗျ။ အဲဒီ နှစ် ထောင့်ဆယ့်နှစ် ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာ နှစ် ဆယ့်တစ်ရက်မှာ နက္ခတ်တာရာတွေ ရဲ့ ဂြိုဟ်ခွင်ဟာ ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့ ရှိနေမလဲဆိုတာကိုတော့ လာမယ့်နှစ် ပေါင်း ရှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ကို ကြိုတင်ပြီး တွက်ချက်ထားတဲ့ ဟောဒီဇာတာခွင်ကိုသာ ကြည့်ပေတော့ ”

ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အိုထွန်းအုပ်တို့မှာ ခေါင်းတွေ ကို တဖျင်းဖျင်းနှင့် ကုတ်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးဖေသိန်းက ...

“ ကျုပ်တို့တော့ ဉာဏ်မမီလို့ ဘယ်လိုမှကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျို့ ၊
နေ့လယ်က တရုတ်ဘိန်းစားဆွဲပြတဲ့ ပုံကလေးကမှ နည်းနည်း သဘောပေါက်သလိုရှိလား ”

ကိုထွန်းအုပ်ကပါ ရောယောင်ပြီး

“ ဟုတ်ပါ့ဗျာ ”

ကိုဟင်္သာက ပုလဲကဲ့သို့ ဖြူဝင်းနေသော သူ့သွားများ ကို ပေါ်ရုံရယ်လိုက်ပြီး

“ ကိုထွန်းအုပ်ကပါ တရုတ်ဘိန်းစားရဲ့ လေကြောမှာ မြောသွားသေးတာကိုး။
အဲဒီ လိုမဟုတ်ဘဲ အဲဒီ တရုတ်ဘိန်းစားကို တစ်ခါတည်း လက်ထိတ်ခတ်ထားခဲ့လိုက်ရင်
ကမာရွတ်ရွာ ဓားပြမှု ကို နေ့မကူးဘဲ လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်လို့ အခုလောက်ရှိ ခင်ဗျားရာထူးတွေ
ဘာတွေ ပါ တက်ချက်တက်နေရော့မယ် ”

ကိုဟင်္သာ၏ စကားကြောင့် အိုင်အိုထွန်းအုပ်မှာ မျက်လုံးများ ပြူး
ကျယ်ဝိုင်းစက်သွားပြီး ကုလားထိုင်မှ ထရမလို၊ ထိုင်ရမလို၊ ပင် ဖြစ်သွား၏ ။ ထို့နောက် သူနှင့်
အတူ ဦးဖေသိန်းကပါ

“ ဘာ ... မှန်အိမ်လေးကို ဓားပြတိုက်သွားတာ အဲဒီ တရုတ်ဘိန်းစား ...
ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် .. တကယ်လို့သာ အဲဒီ လူက လက်မဦးခဲ့ရင်တော့ မှန်အိမ်ကို
ဓားပြဝင်တိုက်တဲ့သူဟာ ကျုပ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ ဗျ ”

“ ဗျာ ”

ဒီတစ်ကြိမ်ကြားလိုက်ရသည့် ကိုဟင်္သာ၏ စကားကြောင့် အိုင်အိုထွန်းအုပ်နှင့်
ဦးဖေသိန်းတို့နှစ်ယောက် သားမှာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း

မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် အံ့သြနေမိကြသည်။

“ ဘာ ... ဘယ်လို ကိုဟသံ၊ ခင်ဗျားလို ကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ ဂန္ထီရမုဆိုးကြီးက ဘာမဟုတ်တဲ့ မှန်အိမ်ကို ဓားပြတိုက်မယ်၊ ဟုတ်စ ... ”

မထင်မှတ်သည့် စကားတွေ ကြောင့် အိုင်အိုထွန်းအုပ်နှင့် ဦးဖေသိန်းတို့မှာ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုဟသံက ...

“ မှန်အိမ်က အဖိုးတန်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ ။ မီးစာကို လှည့်တဲ့ ခလုတ်ဝိုင်းလေးကို လိုချင်တာ။ အဲဒီ မီးစာလှည့်တဲ့ ခလုတ်ဝိုင်းလေးဟာ ဂဟေဆော်ပြီး ကပ်ထားတဲ့ ဒင်္ဂါးပြား ဖြစ်နေလို့ပဲ ”

ဦးဖေသိန်းမှာ နှုတ်ခမ်းနှစ် လွှာပေါ် လက်ညှိုး တင်ရင်း စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီးမှ

“ အော် ... မှတ်မိပြီ၊ ဓားပြက မှန်အိမ်ကို ရိုက်ခွဲပြီး အဲဒီ မီးစာလှည့်တဲ့ အဝိုင်းပြေးကလေးကိုမှ ရွေးပြီး ယူသွားတာ။ အဲဒီ မှာ ကပ်ထားတဲ့ ဒင်္ဂါးပြားလေးက ဘယ်လောက်များ အဖိုးတန်လို့လဲဗျာ ”

ကိုဟသံက ကုလားထိုင်နောက်မှီမြင့်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ သူကျောကို ခပ်မတ်မတ် မှီချလိုက်ရင်း ...

“ နယ်နယ်ရရ ဒင်္ဂါးပြားတော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့ ... ။ ရှေးဟောင်းဟိုပီ (Hopi) လူမျိုး တွေ က သူတို့ရဲ့ အင်မတန်အဆင့်အတန်းမြင့်မားတဲ့ ဂန္ထီရပညာနဲ့ ဖန်တီးထားတာဗျ။ အဲ .. အနီးစပ်ဆုံး သဘောကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သံလိုက်အိမ်မြှောင့်လေးတစ်ခုကို တင်စားလို့ရသပေါ့ဗျာ ”

“ ဗျာ ... ဘယ်လို ၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင့်ဟုတ်လား ကိုဟသံ ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်၏ အမေးစကားကြောင့် ကိုဟသံက အနည်းငယ်ပြုံး ကာ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ခါယမ်းရင်း

“ ခင်ဗျား နားလည်လွယ်အောင်သာ သံလိုက်အိမ်မြှောင့်လို့ တင်စားပြီး

ပြောလိုက်ရတာ ။ တကယ်တော့ အရှေ့၊ အနောက် တောင် မြောက် ကို ပြတဲ့
ရိုးရိုးလမ်းပြအိမ်မြှောင်မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်မှ ဂန္ထီရစွမ်းအင်ကြီးမားတဲ့
ကျောက်တုံးလေးတွေ ရှိတဲ့နေရာကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်တဲ့အထိ
လမ်းပြပေးသွားမယ့် ဒင်္ဂါးပြားလေးမျှ၊ အဲဒီ ဒင်္ဂါးပြားလေးရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်က ဟောဒီလို ”

ကိုဟင်္သာက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်နှင့် ဒဲတံကို ယူကာ
အထက်ပါပုံကို ဆွဲပြလိုက်လေသည်။

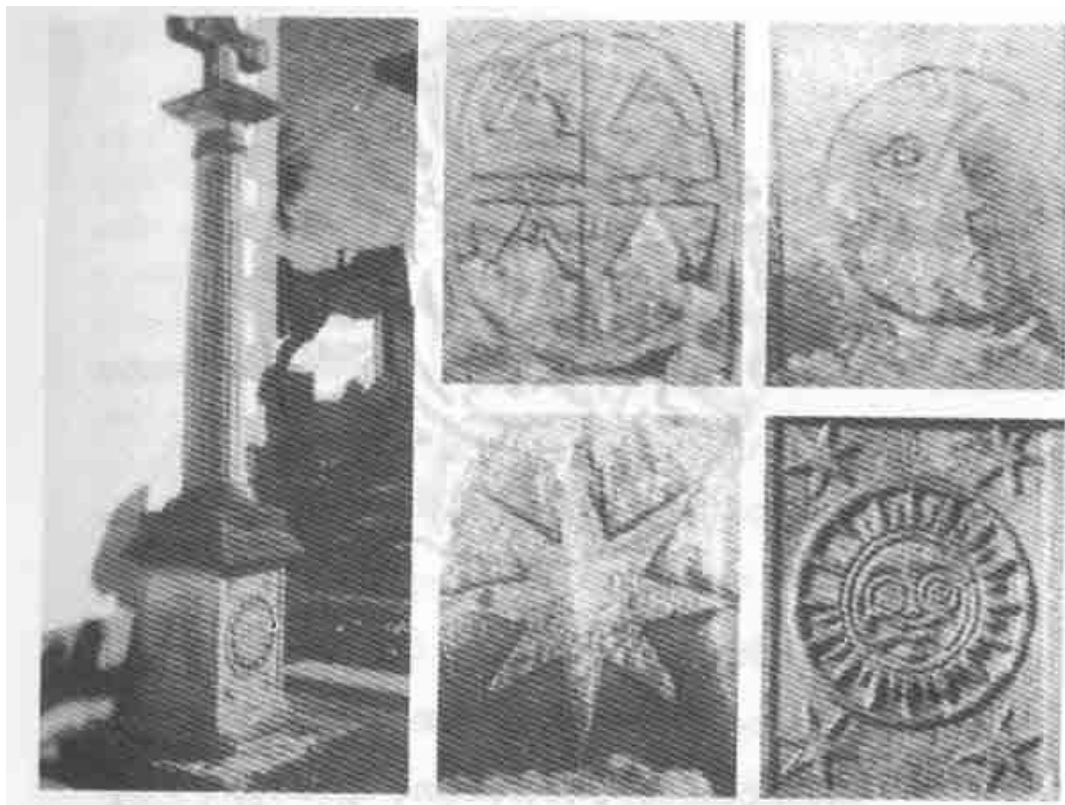
အိုင်အိုထွန်းအုပ်နှင့် ဦးဖေသိန်းတို့ကမူ ဆွဲပြသည့်ပုံကို ကြည့်နေရသော်လည်း

မည် သို့ မျှ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖော်၍ မရသော ကြောင့် မျက်လုံးအကြောင်သား
ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဒါကို ရိပ်မိသော ကိုဟင်္သာက

“ အဲဒီ ဒင်္ဂါးပြားလေးရဲ့ ပုံက ဟင်ဒီမှာ ရှိတဲ့ မဟာစက္ကရ ကျောက်တိုင်ရဲ့
အောက်ခြေက အရပ်လေးမျက်နှာမှာ ထွင်းထုထားတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေ ထဲက တစ်ခုပေါ့ဗျာ။ ကဲ
... ဗဟုသုတအ ဖြစ် ကြည့်ချင်ရင် ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြ ”

ကိုဟင်္သာက ဧည့်ခန်းနံရံနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော မှန်ဗီရိုကြီးထဲမှ ရှားပါးလှသည့်
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလှန်လှောကာ စာမျက်နှာတစ်နေရာကို ထောက်ပြလိုက်လေသည်။

ဦးဖေသိန်းက ပါးစပ်ထဲမှ ဗိုလ်လသာဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဆွဲချွတ်ရင်း

“နေစမ်းပါဦး ကိုဟင်္သာရဲ့။ ဒီပုံတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲဆိုတာကိုလည်း ရှင်းပြဦးမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ သဘောမပေါက်ပါဘူးဗျာ ”

ကိုဟင်္သာက

“ရှေးယောင်းဂန္ထီရပညာရပ်ထဲက စွမ်းအင်စီးဆင်းမှု ပုံသဏ္ဌာန်တွေကို ကိုယ်စားပြုထားတဲ့ သင်္ကေတတွေ ပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ခင်ဗျားတို့ သူ့သူငါငါ ပြောနေတဲ့ “ကလီယုဂ်ခေတ်” ဆိုတာ ကြားဖူးကြသလား ”

“ကြားဖူးလိုက်သမှ ဟိုဘက်ကိုတောင် လွန်နေသေးတယ် ကိုဟင်္သာရေ ..။ ဖိုးသူတော် ကလည်း ပြော၊ မယ်သီလရှင်ကလည်း ပြော။ အရပ်ထဲက အသုဘမှာ လက်ဖက်စားရင်း ပရမတ်အကြောင်းငြင်းတဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ဆရာကလည်း ပြော ...နဲ့ ဖွတ်ဖွတ်ညှက်ညှက် ကြေတဲ့ စကားလုံး ဖြစ်နေပါပြီဗျာ။ ဘာတဲ့ ... ကလီယုဂ် ... တဲ့။ ဆုတ်ကပ်တဲ့။ သူယုတ်မာ ၁၀ ပုံ သူတော် ကောင်း ၁ ပုံပဲ ထွန်းကားတဲ့ခေတ်တဲ့။ အို ... စုံနေတာပါပဲဗျာ ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်ကား “ ကလီယုဂ်ခေတ် ” ဟူသော စကားကို မည် မျှ နားကြားပြင်း ကတ်နေသည်မပြောတတ် ... သူ၏ ဝမ်းဗိုက်စူစူကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောလေတော့သည်။

ကိုဟင်္သာက အနည်းငယ် ပြုံး လိုက်ရင်း

“ “ကလီယုဂ်ခေတ်” ဆိုတာ အသံထွက်မှန်မှန်နဲ့ တိတိကျကျ ရေး ပြရရင်တော့ Kali Yuga တဲ့။ အဓိပ္ပာယ် ကတော့ “ သံခေတ် ” ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့၊ ကျုပ်တို့ အခုနေထိုင်နေကြတာ “သံခေတ်” မှာ ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့၊ စကြဝဠာကြီးရဲ့ ကာလကို ခေတ်အားဖြင့် (၄) ခေတ် ပိုင်းခြားထားတယ်။ ဗျာပရာ Yuga လို့ခေါ်တဲ့ “ကြေးခေတ်”၊ Treta Yuga လို့ခေါ်တဲ့ “ငွေခေတ်” နဲ့ Satya Yuga လို့ခေါ်တဲ့ “ရွှေခေတ်” ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ အခု ကျုပ်တို့နေနေတဲ့ “သံခေတ်” ကြီးဟာ ခရစ်နှစ် ၂၀၁၀ ကျော်ကျော်မှာ ကုန်ဆုံးတော့မှာ ဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ ပီရူးက ဂန္ထီရ ပညာရှင် တွေ ရဲ့ စကားနဲ့ပြောရရင် “

The World turned upside down ” ကမ္ဘာကြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျော် ဖြစ်ပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ လို သံခေတ်ရဲ့ စွမ်းအင်ဝင်ရိုးအပြောင်းအလဲကို စီရင်မယ့် ကျောက်နက်တုံးကလေးတွေ ရှိတဲ့နေရာကို အမြဲ ညွှန်ပြနေတာဗျ”

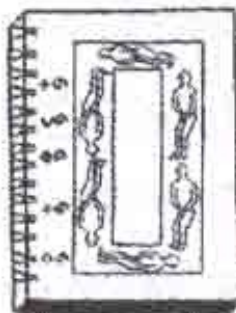
“ ဗျာ .. ကျောက်နက်တုံးလေးတွေ ဟုတ်လား ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်နှင့် ဦးဖေသိန်းတို့က တစ်ဖြိုင်နက်တည်းလိုလိုပင် မေးလိုက်ကြ၏ ။

ကိုဟသီက

“ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဟိုပီ (Hopi) တွေ ရဲ့ မဟာဒဏ္ဍာရီအရ ဘုရား သခင်က ဖန်ဆင်းပေးသွားတဲ့ ကျောက်တုံးလေးတွေ ကို သူတို့ ဘာသာစကားနဲ့ တီပိုနီ (Tipoini) လို့ခေါ်တယ်။ စကြဝဠာ စွမ်းအင်တွေ ရဲ့ အပြောင်းအလဲကို ထိန်းချုပ်တဲ့အဓိက သော ချက်ကျောက်တုံးလေးတွေ မို့လို့ သူတို့ကို ကီးစတုန်း (Key Stone) လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ကီးစတုန်းလေးတွေ က စုစုပေါင်း ၈ ခုရှိတာဗျ။

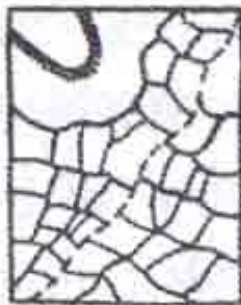
သူတို့ရဲ့ မျက်နှာပြင် နှစ် ဖက်စလုံးမှာ သင်္ကေတတွေ ထွင်းထားတယ်။ ကီးစတုန်း ၄ ခု ကတော့ ကျုပ်ဆီမှာ ရောက်နေပြီ။ ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြ ”

ရှေ့ဘက်

ကျောဘက်

ရှေ့ဘက်

ကျောဘက်

ရှေ့ဘက်

ကျောဘက်

ရှေ့ဘက်

ကျောဘက်

ကိုဟသံက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ ဝတ်ဆင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း အိတ်သို့ နှိုက်၍ ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါအိတ်ငယ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး အိတ်ရှုံ့ထိပ်တွေ ချည်ထားသည့် ဝိုးကြိုး ကို ဖြေကာ စားပွဲပေါ် သွန်ချလိုက်သော အခါ

“ ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ”

မဟူရာကျောက်တုံးလေး ၄ တုံးသည် စားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ကျလာလေတော့၏ ။ အိုင်အိုထွန်းအုပ်နှင့် ဦးဖေသိန်းတို့က ကျောက်တုံးကလေးများ ကို အပြီးပြန်၊ ခေါင်းပြန် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကြပြီးနောက် ဦးဖေသိန်းက ...

“ ဒါဆိုရင် ကျန်တဲ့ ကျောက်တုံး ၄ တုံးကရော ဘယ်မှာ သွားရှာရမှာ တုတ်းဗျ ”

“ကျုပ်သိရသလောက် ကတော့ ကျန်တဲ့ ကီးစတုန်း ငှ ခုဟာ အင်မတန် လျှို့ဝှက်တဲ့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မြန်မာပြည်ထဲကို ရောက်နေပြီဗျ။ ကျုပ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခဲ့ရတာ လည်း အဲဒီ ကီးစတုန်း ငှ ခုကို ရှာမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ ...”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး ”

ဦးဖေသိန်းတို့၏ အာမေဍိတ်သံအဆုံးတွင် ကိုဟင်္သာက ခေါင်းကို ညှိတ်ရင်း ...

“ဒါကြောင့် ကီးစတုန်းတွေ ကို ခြေရာခံနိုင်မယ့် လမ်းပြဒဂါးပြားကို ရအောင် ကြံစည်နေတုန်း ကျုပ်နဲ့ ပြိုင်ဘက်စေတန်ဂိုဏ်းကကောင်တွေ လက်ဦးသွားပြီဗျ။ ...။ ဒီကောင်တွေ ကတော့ ကျုပ်ထက်စာရင် ကျောက်တုံးတွေ ကို ရဖို့ ပိုနီးစပ်သွားပြီဆိုတာ ဝန်ခံရမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကလည်း ဒီကောင်တွေ နဲ့ သေသေကြေကြေ ရင်ဆိုင်ပြီး မဟူရာကျောက်တုံး ငှ တုံးကို ရအောင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဗျ ” “ ကြိုက်ပြီဗျ။ ။ ဒီမှာ ကိုဟင်္သာ ကျွန်တော် က ခင်ဗျားနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် လက်တွဲ ဖူးလို့ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်ကို အစစအရာရာ ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ ဒီတစ်ပွဲမှာ လည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါရစေဗျာ ”

ဦးဖေသိန်းက မီးသေနတ်ပြီ ဖြစ်သော ဗိုလ်လသာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဆေးလိပ်ပြာခွက် ထဲသို့ ပစ်ချရင်း ပြောလိုက်လေ၏ ။ အိုင်အိုထွန်းအုပ်ကလည်း

“ ကျုပ်ကိုရော လိုက်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူးလားဗျာ။ တစ်ဆိတ်လောက်တော့ ကျုပ် ရုံးမှာ ခွင့်ယူလို့ရတဲ့အထိ စောင့်ကြပါဦး ”

“ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကိုထွန်းအုပ်ကလည်း တစ်ဆိတ်လောပြန်ရောဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း ကောက်ခါငင်ခါ ခရီးထွက်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ ဒီလို ခရီးမျိုး ထွက်တယ်ဆိုတာ အစစအရာရာ သတိဝီရိယနဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်မှ တော် ကာကျမှာ မဟုတ်လား ”

ကိုဟင်္သာက ရွန်ပလေယားစီးကရက်ကို ဆင်စွယ်စွပ်တံဖြင့် ဖွာရှိုက်ရင်း ပျော်ပွဲစား ထွက်မည့် လူ တစ်ယောက် အလား အေးအေးလူလူ ပြောနေလေ၏ ။ ထို့နောက်

သူကပင် ဆက်၍

“ ကျုပ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်မလာခင် ၆ လလောက်အလို ကတည်းက ရှေ့ပြေးအနေနဲ့ ကြိုလွှတ်ထားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လက်ရုံးတပည့် တစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျ။ သူက မြန်မာတစ်ပြည်လုံးပတ်ပြီး သတင်းတွေ စုတန် စု၊ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ထားပြီးလောက်ပြီ။ သူ့ကို ရှာပြီး ခေါ်သွားရမယ်။ အားလုံးစုံမှ ခရီးစထွက်ကြတာပေါ့ ”

“ ကောင်းပါပြီ ကိုဟင်္သာ ”

“ ဒီအတောအတွင်းမှာ တော့ ကိုထွန်းအုပ်က ပုံမှန်အတိုင်း ရုံးတက်မြဲ တက်နေပြီး စီအိုင်ဒီကို ရောက်လာတဲ့ ထူးထူးခြားခြား သတင်းလေးတွေ ရှိရင် ကျုပ်ကို ပြောပြဖို့ မမေ့နဲ့ဗျ။ ”

“ စိတ်ချ ကိုဟင်္သာရေ ... ဪ .. ဒါနဲ့ .. မသိလို့ မေးရဦးမယ်။ ဟိုကျောက်တုံးလေး တွေ ကို ကျုပ်တို့ မရဘဲ စေတန်ကောင်တွေ ရသွားရင် ဘာ ဖြစ်မလဲဗျ ”

ထိုအမေးစကားကို ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ ကိုဟင်္သာက စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များ ကို အကွင်းလေးများ ဖြစ်သွားအောင် မျက်နှာကြက်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အေးစက်မာကျောသော အသံဖြင့် ...

“ အဲဒါဆိုရင်တော့ ၂၀၁၂ ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက် ညသန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ ကမ္ဘာကြီး တကယ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်ဗျ။ ”

*

အခန်း (၂)

၄ ရက်ခန့် ကြာသော အခါ

ကိုဟင်္သာသည် သူ၏ မောရစ်ကားလေးကို မောင်းကာ ဦးဖေသိန်းနေထိုင်ရာ ဘရုတ်ကင်းလမ်း (ယခု ဘိုကလေးစေးလမ်း) သို့ ရောက်လာလေသည်။ ကိုဟင်္သာက ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကားကို အလျင်အမြန်ရပ်ကာ ဦးဖေသိန်းအိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်၏ ။ ထို့နောက်

“ လာဗျီ ... ဦးဖေသိန်းရေ။ ကျုပ်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါဦး ”

ဦးဖေသိန်းလည်း ကိုဟင်္သာ၏ အပြောကြောင့် ဘာမှ မမေးတော့ဘဲ ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။ ကိုဟင်္သာက ကားကို ဖယ်ယာလမ်း (ယခု ပန်းဆိုးတန်းလမ်း) သို့ မောင်းနှင်လာပြီး လမ်းထောင့်တစ်နေရာဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ဦးဖေသိန်းလည်း ဘာရယ်ဟု ရေရေရာရာမသိဘဲ ကိုဟင်္သာရှေ့က လျှောက်သွားသည့် အတိုင်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ရလေတော့သည်။

လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်သွားလိုက်သော အခါ မျက်လှည့်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ စည်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ဝိုင်းထားပြီး ဘေးဘက်တွင် ဖဲချပ်လေးများ ကြေးရေနွေးကရားတစ်လုံး ပုလွေတစ်ချောင်း မည် သည့်အသားနှင့် လုပ်ထားသည်ဟု ခန့်မှန်း၍ မရသည့် ဘီလူးရုပ်တစ်ရုပ် စသဖြင့် တွေ့ရသည်။ ထိုအရပ်၏ ဘေးဘက်တွင် ဓားရှည် ၁၀ လက်ကို စုပုံထား၏ ။

စသည်းဝိုင်း၏ အလယ်တွင် လူ တစ်ယောက် ကွေးပြီး ဝင်အိပ်၍ ရနိုင်လောက်သည့် နှစ် တောင်ကျော်ပတ်လည်ခန့် ထန်းခေါက်ဖာကြီးတစ်လုံးကို ချထားသည်။ ထိုထန်းခေါက်ဖာကြီး၏ ရှေ့တွင် ကျောလယ်ထိ ရှည်လျားသော ဆံပင်များ ကို နောက်လှန်ပြီးထားပြီး လက်သုံးလုံးခန့် အနီရောင် ပိတ်စတစ်စကို နဖူးတွင် စည်ကားကာ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ မျက်ခုံးနက်နက်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးက ကျွဲချိုကဲ့သို့ အပေါ်သို့ ကောက်ကွေးတက်နေလျက်ရှိပြီး ဒိုတီဟုခေါ်သော အိန္ဒိယလူမျိုး များ ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်အစားသွင်ပြင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက် ၃၀ ခန့် အရွယ်ခန့် အိန္ဒိယလူမျိုး တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

သူ၏ ဗလာကျင်းနေသည့် အပေါ်ပိုင်း ဝဲဘက် ရင်အုံတွင် ကိုယ့်အမြီးကို ကိုယ် ပြန်မြို့နေသော မြွေတစ်ကောင်၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ရှစ်မြော ငုံ့ပုံကြယ်ကို ရေး ထိုးထားပြီး ယာဘက်လက်ကောက်ဝတ်တွင် လည်း လက်သုံးလုံးခန့် မြက်ကျယ်သည့် စတီးကွင်းကြီးတစ်ခု စွပ်ထား၏ ။ ထိုစတီးကွင်းကြီးမှာ သံမဏိရောင် ပြောင်လက်နေလေသည်။

အထူးခြားဆုံးကာ စူးရှရဲရင့်ဟန် အထင်သားပေါ်လွင်နေသည့် ထိုသူ၏ မျက်လုံးများ ပင်။

သူ၏ ဘေးတွင် ၁၀ နှစ် အရွယ် ကုလားလေး တစ်ယောက် က လင်းကွင်းနှင့် ပုံတိုကို တစ်လှည့်စီ စည်းချက်ကျကျ တီးခတ်နေလေသည်။

“ ခုံ .. ချမ်း ချမ်း ... ခုံ ချမ်းချမ်း ”

မျက်လှည့်ပွဲကြည့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ တချို့ က ...

“ အလကားပါဗျာ။ တကယ်တော့ မျက်လှည့်ဆိုတာ လိမ်နည်း တစ်မျိုး ပဲဗျ ”

“ ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်လှည့်ပညာဆိုတာ အောက်လမ်းနည်းကို သုံးတာဆိုလား ဘာလား ”

“ မျက်လှည့်ဆရာက ဆာဇူးလား မသိပါဘူး ”

“ ဘယ်ကလာ ... မျက်လှည့်ဆရာက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ် ”

“ မျက်လှည့်ဆရာက ငယ်ပေမဲ့ ပညာအစွမ်း ကတော့ မသေးဘူးဗျို့ ”

ဟု တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေကြသံများ လည်း ကြားရ၏ ။

ထိုစဉ် အိန္ဒိယလူမျိုး မျက်လှည့်ဆရာက

“ ကဲ ... ပရိသတ်များ လည်း ကျုပ်ရဲ့ မျက်လှည့်ပြကွက် တော် တော် များများ ကို ကြည့်ရှုပြီးကြပြီဆိုတော့ အခုနောက်ဆုံးပြကွက်အနေနဲ့ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် မျက်လှည့်ပြကွက်

တစ်ကွက်ကို ပြသတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှုစားကြည့်ကြပါဦး ”

မျက်လှည့်ဆရာ၏ စကားအဆုံးတွင် စောစောက တီးနေသည့် ဗုံသံ၊
လင်းကွင်းသံများ ရပ်သွားသည်။ ပရိသတ်များ ကြားတွင် လည်း အပ်ကျသံ မကြားရအောင်ပင်
တိတဆိတ်ငြိမ်သက် သွား၏ ။

ကိုဟင်္သာနှင့် ဦးဖေသိန်းတို့လည်း စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ်
မျက်လှည့်ဆရာက ထန်းခေါက်ဖာကြီး၏ အဖုံးကို ဖွင့်ကာ အထဲတွင် ကွေးကွေးလေး
ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ သူ၏ တပည့် ဖြစ်သူ ကုလားလေးက ထန်းခေါက်ဖာအဖုံးကို
ပြန်ပိတ်လိုက်၏ ။ ထို့နောက် စည်းဝိုင်းဘေးတွင် ပုံထားသော ဓားရှည် ၁၀ လက်ကို
ယူကာထန်းခေါက်ဖာထဲသို့ နေရာလပ်မကျန်အောင် ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

“ ဟင် ”

“ အို ”

“ ဟာ ”

“ အောင်မလေး ”

ကြည့်ရှုသူပရိသတ်များ ဆီမှ အာမေဋိတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်
ပရိသတ်များ က အသက်ပင် မရှူရဲဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ကြည့်နေ၏ ။

ဦးဖေသိန်းလည်း သူ့သောက်နေကျ ဗိုလ်လသာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို
ယောင်ယမ်းပြီး သွားဖြင့် အားကုန်ဖိကိုက်ထားမိသည်။

ခဏအကြာတွင် တပည့် ဖြစ်သူ ကုလားလေးက စိုက်ထားသော ဓားများ ကို
ပြန်ဆွဲနှုတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထန်းခေါက်ဖာအဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သော အခါ
မျက်လှည့်ဆရာသည် ခြစ်ရာ၊ ပွန်းရာ၊ သွေးထွက်ဒဏ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိဘဲ
အကောင်းပကတိအတိုင်း ထန်းခေါက်ဖာထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏ ။

ထိုအခါမှ တစ်ချိန်လုံး အသက်ပင် မရှူရဲဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသော

လူအုပ်ကြီးဆီမှ လက်ခုပ်ကြီးဆီမှ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ညံ့သွားတော့သည်။

“ ချီး ”

“ ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ”

မျက်လှည့်ဆရာက ပရိသတ်များ ၏ အားပေးမှု ကို ဂုဏ်ယူကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးရင်း

“ ကဲ .. အားလုံးပဲ ... ဒီနေ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ မျက်လှည့်ပြဿနာ ကို ရပ်နားလိုက်ပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

မျက်လှည့်ဆရာ၏ စကားအဆုံးတွင် လူအုပ်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူစုကွဲသွား ကြသည်။ မျက်လှည့်ဆရာက တစ်ဆက်တည်း တပည့် ဖြစ်သူအား ...

“ မူတူးရေ ... ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ပြန်သိမ်းလိုက်တော့ဟေ့ ”

ဟု ပြောလိုက်၏ ။

လူအုပ်ကြီး ရှိသွားသော အခါ ကိုဟင်္သာက မျက်လှည့်ဆရာဆီသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ဦးဖေသိန်းလည်း မယောင်မလည်ဖြင့် နောက်မှ လိုက်သွား၏ ။ မျက်လှည့်ဆရာကို သေသေချာချာ မြင်ရသည့်နေရာသို့ ရောက်သော အခါ ကိုဟင်္သာက သူ၏ အောင်မြင် ခံ့ညားသော အသံဖြင့် ...

“ ဟေ့ ... ရန်ချီ.... ”

မျက်လှည့်ဆရာက သူ့နာမည် ခေါ်သံကြောင့် အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟာ ... ဆရာ ကိုဟင်္သာ ”

ဟု ဝမ်းသာအားရနှင့် အော်ဟစ်ကာ ပြေးလာပြီး ကိုဟင်္သာ၏ ခါးကို သိုင်းဖက်လှုပ်ခါ နေလေတော့သည်။ ထို့နောက် ရန်ချီက

“ ဆရာ ရောက်လာပြီပေါ့ ... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ ။ ဆရာက ဒီကို ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ ”

“ အေး ... ငါရောက်တာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကဲ .. မင်းဆီက ဘာသတင်းထူးလဲ ”

“ ကမာရွတ်ရွာမှာ မှန်မီးအိမ်က ဒင်္ဂါးပြားလေးကို ဓားပြတိုက်သွားတဲ့ကိစ္စ ဆရာ သိပြီးပြီလား”

“ အေး သိပြီးပြီ။ အဲဒါကြောင့် ပဲ ငါတို့ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်ရတော့မယ်။ ဒီကောင်တွေ က ငါတို့ထက် တစ်ကွက်သာသွားပြီကွ။ ကဲပါ ဒါတွေ နောက်မှ ပြောတာပေါ့။ အခုပဲ မင်း ငါနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဦးဖေသိန်းလည်း ကိုဟင်္သာတို့၏ အပြန်အလှန်စကားကို ကြားရမှ မျက်လှည့်ဆရာသည် မြန်မာပြည်ထဲသို့ ကြိုလွှတ်ထားသည့် ကိုဟင်္သာ၏ လက်ရုံးတပည့် ဖြစ်မှန်း သဘောပေါက်သွား လေသည်။

မျက်လှည့်ဆရာက သူတပည့်မူတူးဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“ မူတူးရေ ... ငါတော့ မျက်လှည့်လိုက် မပြတော့ဘူး။ အရေး ကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ ဟောဒီ ဆရာနဲ့ လိုက်သွားရတော့မယ်။ ရော့ ဒီမှာ ပိုက်ဆံခြောက်ရာလောက်တော့ရှိမယ်။ အဲဒါကို အရင်းအနှီးပြုပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ပေတော့ ... မင်း အမေကို ပေးပြီး အိမ်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် တည်ပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောကာ သူ့အိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံအားလုံးပေးလိုက် လေ၏ ။

ထို့နောက် ရန်ချီက မျက်လှည့်ပစ္စည်းများ ၊ ထည့်ထားသော ထန်းခေါက်ဖာကြီးကို ထမ်းကာ ကိုဟင်္သာတို့နှင့် အတူ လိုက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ချာချီလမ်းရှိ ကိုဟင်္သာ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ထုံးစံအတိုင်း ခြံစောင့် ဂေါ်ရခါးကြီးက ခြံတံခါး ဖွင့်ပေ၏ ။ ထို့နောက် မည်းနက်ပြောင်လက်နေသည့်

ကျွန်းလှေကားကြီး တစ်လျှောက် စကားထိုင်ပြောရန် ပြင်ဆင်ကြ၏ ။

အိမ်စားဖိုမှူး ဖိုးထင် လာချပေးသော လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်ဖြင့် နပ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကို ဇိမ်ခံပြီးသောက်ကြသည်။ ကိုဟင်္သာက သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ခဏချကာ ဆင်စွယ်တပ် ဂွန်ပလေးယား စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါ တစ်ချက် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

“ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး ရန်ချိုရဲ့ ။ ဘာသတင်းထူးသေးလဲ ”

“ သတင်း ကတော့ ထူးတယ်ဆရာရေ ... အခု မြန်မာပြည်ထဲကို စေတန်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းခွဲမှူး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ခြေရာဖျောက် နေတယ် ”

ရန်ချို၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးဖေသိန်းက စိတ်ဝင်တစား အံ့သြသွားသည့် အမူအရာဖြင့် ..

“ နို့ ...နေပါဦး။ ဂိုဏ်းခွဲမှူး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ် ဆိုတော့ စေတန်ဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းခွဲမှူး ဘယ်နှယောက် တောင် ရှိနေလို့လဲဗျ ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကိုဟင်္သာက

“ ဒီလိုဗျ။ စေတန်ဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းခွဲမှူး ၄ ယောက် ရှိတယ်။ တရုတ်၊ ဥရောပ၊ သီရိလင်္ကာ၊ အိန္ဒိယဆိုတဲ့ ဒေသအသီးသီးကပေါ့။ ဥရောပက တစ်ယောက် ကတော့ လောလောဆယ် မေဆင်ဂိုဏ်းကို ဦးစီးနေရတယ်။ အဲ .. သီရိလင်္ကာက တစ်ယောက် ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ သေသွားပြီ။ “ ချတ်တာဂျီ ” ဆိုတဲ့ အိန္ဒိယက ဂိုဏ်းခွဲမှူး ကတော့ ၁၉၀၇ ခုနှစ် တုန်းက ကွယ်လွန်သွားတဲ့ “ ဟင်နရီစေတီးအော်လကော့ ” နဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အထောက်အထားတွေ တွေ့ရလို့ စေတန်ဂိုဏ်းက သူ့ကို သစ္စာဖောက်အ ဖြစ် ကြေညာပြီး သေဒဏ်ပေးလို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေလေရဲ့ ... ”

“ ဪ ... ဒီလိုကိုး ”

ဦးဖေသိန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း အခါးရည်လက်ကျန်ကို
ကောက်မော့ချလိုက်သည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ဟင်နရီစတီးအော်လကော့ဆိုသူမှာ ယခုလက်ရှိသုံးစွဲနေသော
ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ့အလံဒီဇိုင်းကို တီထွင်ရေး ဆွဲသူ ဖြစ်သည်)

ကိုဟင်္သာလည်း စီးကရက်ကို တစ်ရှိက် အားရပါးရ ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက်

“ အခု မြန်မာပြည်ထဲကို ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းကြားတာက
အိန္ဒိယဂိုဏ်းခွဲမှူး လား၊ တရုတ်ဂိုဏ်းခွဲမှူး လား၊ ရန်ချီပြောစမ်း ”

“ တရုတ်ကပါ ဆရာ။ သူ့နာမည်က “ ကောက်ပို့ ” တဲ့။ သူ့ရဲ့
မျက်နှာအစစ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးကြဘူး။ သူ ဘယ်အရွယ်ရှိတယ်ဆိုတာတောင်
တိတိကျကျ ပြောရခက်တယ်။ ဂန္တီရုပ်ညာမှာ ထူးချွန်သလောက် သိပ်ရက်စက်တယ်လို့လည်း
ကြားရတယ် ဆရာရဲ့ ။ သူတို့ စေတနာဂိုဏ်းရဲ့ လာမယ့် ၈ နှစ် တစ်ကြိမ် ညီလာခံမှာ တောင် “
ကောက်ပို့ ” က စေတနာဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်တော့မယ်လို့ သတင်းပြေးနေတာ ဆရာရဲ့ ”

“ ကြိုက်ပြီကွာ ... ငါတို့နဲ့တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲဟေ့။ အဲဒီ လို လူမျိုး နဲ့မှ
ရင်ဆိုင်ချင်တာ ”

ကိုဟင်္သာက စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် အားရပါးရ ပုတ်ကာ ပြောလိုက်၏ ။

ထိုသို့ ပြောနေကြချိန်တွင် ဒြဲစောင့်ဂေါ်ရခါးကြီးရောက်လာပြီး

“ ဆပ် ဆပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ စီအိုင်အိုက စုံထောက်ကြီး ဦးထွန်းအုပ်
ရောက်နေပါတယ် ”

ဟု သတင်းလာပို့သည်။

“ အေး .. အေး အပေါ်ကို လွှတ်လိုက်၊ ဪ ... ပြီးတော့ ဖိုးထင်ကို
ပြောလိုက်စမ်း။ ငါတို့ လေးယောက် စာ ထမင်းပြင်ထားလို့။ အဆင်သင့် ဖြစ်ရင်
လာခေါ်လိုက်။ ကဲ ... သွား .. သွား ”

ခြံစောင့်ကြီးက ကိုဟင်္သာကို ခေါင်းငုံ့အရိုအသပေးကာ လှေကားအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းသွားသည်။

ခဏအကြာတွင် ဗိုက်အိုးကြီး အပြင်ဘက်သို့ စုထွက်နေသော အိုင်အိုထွန်းအုပ် တက်လာသည်။

“ လာဗျံ ... ကိုထွန်းအုပ် ”

ကိုဟင်္သာက ဖိတ်ခေါ်လိုက်သော အခါ ကိုထွန်းအုပ်က ဦးဖေသိန်းဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။ ရန်ချီက ကိုထွန်းအုပ်အတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ထည့်ပေးလေသည်။

ထိုအခါ ကိုဟင်္သာက ...

“ အိုင်အိုကြီးရေ ... ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ဟောဒါကျုပ်ရဲ့ လက်ရုံးတပည့် ရန်ချီတဲ့။ ရန်ချီ ... ဒါ ... ငါ့မိတ်ဆွေ စီအိုင်ဒီက အိုင်အိုထွန်းအုပ် ”

ရန်ချီနှင့် ကိုထွန်းအုပ်တို့က တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုကာ ပြုံး ပြန့်တစ်ဆက် လိုက်ကြ၏ ။

ကိုဟင်္သာက ရေခွေးအိုးထဲမှ အခါးရည်ကို ငှဲ့ထည့်နေရင်း

“ ဘယ်လိုလဲ ကိုထွန်းအုပ်ရေ ...။ စီအိုင်ဒီမှာ ရော ဘာထူးသေးသတန်းဗျ ”

“ အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အဲ .. စီအိုင်ဒီရုံးမှာ ကျုပ်က ဒီလအတွက် ပုလိမ်မင်းကြီး ရုံးကို တင်ပို့ဖို့ လချုပ် Criminal Report ကို ရေး နေတုန်း ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ယောနယ်ဘက်မှာ ဖြစ်သွားတဲ့ အမှု တစ်ခုကို သတိထားမိလို့ ကိုဟင်္သာအတွက် အသုံးတည့်မလားဆိုပြီး လာပြောတာဗျံ ... ”

“ ဆိုစမ်းပါဦး ကြားရတာ ပေါ့ ”

ထိုအခါ ဦးဖေသိန်းကလည်း သူ၏ မီးသေနတ်ပြီ ဖြစ်သော ဗိုလ်လသာဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ပါးစပ်မှ ချွတ်ကာ

“ ဟုတ်သော် ရှိ မဟုတ်သော် ရှိ ကျုပ်အတွက်တော့ သတင်းတစ်ပုဒ် ရတာ ပဲ ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က သူ့အတွက် ငွေထားပေးသော အခါရည်ကို တစ်ငုံ ငုံကာ သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ကတ်ကြေးတံဆိပ် ပိုလိုဘူးကို ထုတ်ပြီး အားရပါးရ ဖွာရှိုက်လိုက်၏ ။ ထို့နောက်

“ ဒီလိုမျှ ဂန့်ဂေါနှင့် မဲရွာအလွန် ၃ မိုင်လောက် ဝေးတဲ့ ဒလက်ကုန်းရွာလေးမှာ သာကျော်ဆိုတဲ့ ကုန်သည် တစ်ယောက် နေတယ်။ အဲ သူ့ရဲ့ အလုပ် ကတော့ဗျာ ... ရော့ဝတီမြစ် ကြောင်းတစ်လျှောက် အစုန်အဆန်သွားနေတဲ့ လှေကြီးတွေ နဲ့ လိုက်ပြီး ပခုက္ကူ ဘက်က ထွက်တဲ့ စောင်တွေ ၊ ပုန်းရည်ကြီး သနပ်ခါးတုံးတို့၊ ဘာတို့ပေါ့ဗျာ။ အညာဒေသထွက်ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကို အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာ လာရောင်း တယ်။ အဲ ... ပြီးရင် မအူပင်၊ ညောင်တုန်းဘက်က ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ တွေ ကို တင်ပြီး အညာဘက်မှာ ပြန်ရောင်း သတဲ့ဗျာ ”

“ ဟာ ... ဒါများ ဘာဆန်းလို့လဲ အိုင်အိုကြီးရာ။ အဲဒီ လို အညာ အစုန်အဆန်လှေကြီးတွေ နဲ့ အပြန်အလှန်ခရီးသွားရင်း ရောင်း ဝယ်နေတဲ့ ကုန်သည်တွေ များ အပုံကြီးပဲ ဥစ္စာ ”

ဦးဖေသိန်းက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သော်လည်း ကိုဟသီာ ကတော့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့သည်ဆိုရုံလေးတေ့ထားပြီး မျက်လုံးများ မှေးစင်းကာ နားထောင်နေ၏ ။ ရန်ချီကလည်း ဘယ်ညာလက်နှစ် ဖက်ရှိ လက်ချောင်းကလေးများ ၏ ထိပ်အချင်းချင်းကို ထိထားပြီး မျက်လုံးကို စားပွဲ မျက်နှာပြင် တစ်တောင်ခန့်အထိ ငြိမ်သက်စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။

အိုင်အိုကြီး ကတော့ သူ၏ ဆူဖြိုး လှသော ဝမ်းဗိုက်ဖောင်းဖောင်းကြီးကို ပျင်းရိလေးတဲ့ စွာ ပွတ်ရင်း လက်ဖက်ရည်ကို နောက်တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်ပြီး

“ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ။ ဆက်နားထောင်ပါဦးလေ။ အဲဒီ သာကျော်ဆိုတဲ့လူက ကုန်ရောင်း ဖို့ မအူပင်ကို ရောက်တိုင်း တခြားကိစ္စတွေ အားလုံး ဘာမှမလုပ်ခင် မအူပင်မြို့

စွန်က ခရေပင်ဇောက်ထိုးလို့ ခေါ်တဲ့ အပင်ကြီးမှာ စားဦးစားဖျား တင်သတဲ့ဗျာ ”

“ ဟင် .. အဲဒီ အပင်ကြီးက ဥစ္စာစောင့်ရှိတယ်ဆိုပြီး ခရေပင်
ဇောက်ထိုးသိုက်ရယ်လို့ နာမည် ကြီးတယ် မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါဗျာ။ အဲဒီ လို နာမည် ကြီးနေတဲ့ ခရေပင်ဇောက်ထိုးမှာ သွားပြီး
စားဦးစားဖျား ကပ်နေရာကနေ တစ်နေ့မှာ တော့ ”

သာကျော်သည် မအူပင်သို့ ကုန်သွယ်ဖို့သွားရင်း မအူပင်မြို့၊ စွန်ရှိ
ခရေပင်ဇောက်ထိုးကြီး ဆီသို့ ရောက်လာလေသည်။ ခရေပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာသော
အခါ သူ အမြဲလုပ်နေကျအတိုင်း ပခုံးဆီမှ လွယ်ထားသော အိတ်ကို ဖြုတ်ကာ အထဲမှ
ထမင်းထုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ထိုထမင်းထုပ်ထဲမှ တစ်ဝက်တိတိခွဲကာ
အပင်ကြီး၏ ရှေ့တွင် တင်မြှောက်လိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ လည်း ထွန်းကာ
ပူဇော်ပသလေသည်။

“ ကျွန်တော် မျိုး ၏ စားဦးစားဖျားကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ အတွက် ကပ်လှ။
ပါတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် မျိုး အရောင် :အဝယ်ကောင်းပြီး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းဖို့
စောင့်ရှောက်တော် မူပါ”

ဟု ရွတ်ဆိုပြီး အပင်ကြီးရှေ့တွင် လက်အုပ်ချီဦးခိုက်ပြီး တိုင်တည်ဆုတောင်း၏
။ ထိုစဉ် ...

“ အဟမ်း ... အဟမ်း ”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် သာကျော်က အသံလာရာ
နောက်ဘက်ဆီ သို့ အလန်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူ တစ်ယောက် သည် သိုရင်းအင်္ကျီဟု ထင်ရသော အင်္ကျီအနီရောင်
လက်ရှည် ဖိုးရိုးဖားဖား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးအောက်ပိုင်းတွင်
ဘောင်းဘီရှည်ပွဖ်ကို ခြေချင်းဝတ်တွင် ကြိုး ဖြင့် စုပြီး ချည်ထားကာ အပေါ်ကလည်း

အိန္ဒိယလူမျိုး များ ဝတ်ဆင်သည့် ဗိုတီကဲ့သို့ ရှည်လျားသော ပိတ်စကို အောက်ပိုးကျက်၍
ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးခေါင်းတွင် မည်သို့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ရှိမှန်း
ဖော်ပြရခက်သည့် ဦးထုပ်ပြားပြားကြီးတစ်လုံးကို နားရွက်ဖုံးအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးခြုံ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် အဝတ်အစားများ က
စုတ်ပြတ်ညစ်ထေးကာ အဝတ်အနီရောင် ကလည်း အရောင် လွင့်စပြုနေသည်မို့ အရူး
တစ်ယောက် လိုလို၊ သူတောင်းစား လိုလို ဖြစ်နေ၏။ လက်ထဲတွင် လည်း
ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသေးသည်။

ထိုလူ၏ မေးစေ့တွင် လည်း လက်လေးသစ်ခန့်မျှ ရှိသည့်
မှတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်ချွန်ချွန်ကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် သာကျော်၏ စိတ်ထဲတွင်

“ ကေန္တ ... ဒီလူဟာ ဆာဇူးကြီးနဲ့ တူပါတယ်။ ငါ့မှာ ကျန်နေတဲ့
ထမင်းထုပ်တစ်ဝက်ကို လှူလိုက်ရင် ကောင်းမလား။ ဟင် ... မ ဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ့ထမ်းထုပ်က
ငါးဟင်းတွေ နဲ့ လူနယ်ပြီးသားကြီး။ ဆာဇူးတွေ က သက်သက်လွတ်ပဲ စားတာလို့
ကြားဖူးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ...”

ဟု သာကျော်က တွေ့လိုက်မိစဉ် ...

“ ဟေ့ ... ကောင်လေး၊ ငါက ဆာဇူးကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းဆီကလည်း
ဘာမှ မလှူမခံဘူး ”

“ ဟင် ”

သူ၏ စိတ်ထဲမှ အတွေ့များ ကို သိနေသော ထိုလူ၏ အပြောစကားကြောင့်
သာကျော် အံ့သြသွား၏။

“ ဟင် ... ဒါဆို ... ဒါဆို ဒီလူဟာ ဆာဇူးကြီးမဟုတ်ဘဲ အပင်စောင့် ရုက္ခစိုးများ
လား ... ”

သာကျော်က စိတ်ထဲမှထပ်ပြီး တွေ့မိသွားပြန်သည်။ ထိုအခါ အနီရောင်

ဝတ်စုံနှင့် လူက ...

“ဟား ... ဟား .. တုံးပေကွာ။ အပင်ကို စောင့်တဲ့သူဆိုမှတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ရုက္ခစိုး ဖြစ်မှာလဲ ... ဥယျာဉ်စောင့်တဲ မာလီကုလားပဲ ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့ကွ။ ဟား ... ဟား ။ ဒီမယ် ဟေ့ကောင် ... မင်း ဥာဏ်မမီတာတွေ ကို အချိန်ကုန်ခံပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့။ မင်းကို ပေးစရာရှိလို့ လာတာကွ ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အနီရောင် လွယ်အိတ်စုတ်ကြီးထဲမှ တစ်ထွာသာသာခနဲစီရှိသော အောက်ခြေပြားပြား၊ လည်တံရှည်ရှည်နှင့် အဝကျယ်သော အိုးကလေး ၄ လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သဖြင့် သာကျော်ထပ်ပြီး အံ့သြသွားပြန်သည်။

“ရော့ ... ဒီမှာ .. ဟောဒါတွေ ကိုယူပြီး မင်း ဥာဏ်ရှိသလို သုံးပေတော့ ...”

“ဗျာ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ”

သာကျော်လည်း ထူးဆန်းလွန်းသော အ ဖြစ်ကြောင့် ပေးလာသော အိုးလေးလုံးကို ယောင်ယမ်းပြီး ယူထားလိုက်၏ ။ ပြီးတော့မှ ...

“ဟို ... ဟိုဥာဏ်ရှိသလိုသုံး ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ခင်ဗျာ ”

“ဟာ ဥာဏ်ရှိသလိုသုံးဆိုမှတော့ မင်း ဥာဏ်ရှိသလို သုံးရမှာပေါ့။ တယ် ... ငါ ရိုက်လိုက်ရ ... နာတော့မယ် ”

“ အမယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျ။ သိပါပြီ”

ထိုလူက ပြေလည်း ပြောရင်း လက်ထဲမှ ကြိမ်လုံးလေးကို ရွယ်လိုက်သော ကြောင့် သာကျော်က ကြောက်ကြောက်နှင့် ခေါင်းငုံ့ချကာ လက်အုပ်ချီပြီး ကမန်းကတန်း ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့လိုက်လေ၏ ။ ကန်တော့ပြီး၍ မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ စောစောကလူကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ရုတ်တရက် ကိုယ်ရောင် ပျောက်သွားသည့်အလားပင်။ သာကျော်လည်း အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့်အ ဖြစ်ကြောင့် ကြက်သွေးမွေးညင်းသွားသည်။

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ကိုယ်ရောင် ပျောက်သွားတာလား။ ဒါဆို ..

ဒါဆို ဒီပုဂ္ဂိုလ်က အကျီက အနီ၊ တောင်ဝေးလည်း ပါသေးတယ်ဆိုတော့ ဇော်ဂျီပဲ ဖြစ်ရမယ်။
ဘုရား ဘုရား။ တကယ်တော့ ဇော်ဂျီနဲ့ ငါတွေ့ခဲ့ရတာ ပါလား။ ဘုရားပန်းအိုး
ပေးသွားတယ်ဆိုတော့ ဒါဟာ ငါ့ကို သာသနာအလုပ်ပဲ လုပ်တော့လို့ ခိုင်းသွားတာများ လား။
ဟုတ်ပါတယ်။ သေချာပါတယ်။ ဒါပဲ ဖြစ်မှာ ” ဟု သာကျော်က ဘုရားညောင်ရေအိုး ၄ လုံးကို
ပွတ်သပ်ပြီး အပြန်အလှန် ကြည်ရင်း တွေ့မိနေလေသည်။

ရာသီဥတု သာယာပြီး တိမ်ကင်းစင်သော နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် သာကျော်
တစ်ယောက် ဒလက်ကုန်းရွာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သို့သော် အရင်အခေါက်များ ကဲ့သို့
အောက်ပြည် အောက်ရွာမှ ကုန်ပစ္စည်းများ မပါလာတော့ဘဲ
လက်ချည်းသက်သက်ပြန်လာခြင်းပင်။

“ မိန်းမရေ ... မိန်းမ ”

မိန်းမ ဖြစ်သူက အိမ်ရှေ့မှ သာကျော်၏ ခေါ်သံကြောင့် အံ့သြသွားကာ
မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏ ။

“ ဟင် ... ကိုသာကျော်။ ရှင် ဒီတစ်ခေါက် ခရီးထွက်တာ မြန်လှချည်လားတော့....
ဘယ်မလဲ ကုန်တွေ ရော ”

“ လာစမ်းပါ မိန်းမရယ် ... ငါ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ် ”

ဟု ဆိုကာ မိန်းမ ဖြစ်သူ၏ လက်ကို ဆွဲပြီး အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ ရှင်မရေ ... ပြောရမှာ တော့ မယုံနိုင်စရာပဲဟေ့။ ငါ ဇော်ဂျီနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ကွ ”

“ ဟင် .. ဘယ်လို ”

“ ဟုတ်တယ်။ ငါ ဇော်ဂျီနဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မင်းသိပါတယ်။ ငါ ခရီးထွက်လို့
အောက်ပြည် အောက်ရွာကို ရောက်တိုင်း မအူပင်မြို့ စွန်က ခရေပင်ဇောက်ထိုးကြီးမှာ
စားဦးစားဖျားနဲ့ ပသနေတုန်း မြုန်းဆို ဇော်ဂျီတစ်ပါး ရောက်လာတာပဲ ”

မိန်းမ ဖြစ်သူသည် သာကျော်၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင့်ကုတ်ကာ

အံ့ဩသွားမိ၏ ။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားပြီး မသင်္ကာဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဘုရားရေ ... ကိုသာကျော် ... ရှင် ရူးသွားပြီလား။

ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာတုန်း”

“ ဘယ်ကလာ ရူးရမှာ လဲ။ ငါ တကယ်ပြောနေတာ။ ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ ဇော်ဂျီက အင်္ကျီအနီရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတယ်။ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းလည်း ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဦးထုပ်ပြားကြီး တစ်ခုလည်း ဆောင်းထားတယ်။ နောက်ပြီး ”

“ အမယ်လေး ကိုသာကျော် တော် ပါတော့ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒီအတိုင်းဆို ရှင့်ကို အပမ္ဘီလာပြီထင်ပါရဲ့ ။ ဒုက္ခပါပဲ တော် အီး ... ဟီး ဟီး ... ”

သာကျော်၏ မိန်းမက သူ့စကားများ ကြောင့် ရုတ်တရက်လန့်ပြီး ငိုချလိုက်တော့၏ ။

“ ဟာ ဘာအပမ္ဘီလာရမှာ လဲ။ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ။ ဒီမှာ .. အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ က ငါနဲ့ ပဌာန်းဆက်ရှိလို့ ငါ့ကို အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပြီကွ။ ငါ ဒီနေ့ကစပြီး ထွက်ရပ်လမ်းကိုပဲ ပေါက်မြောက်တဲ့အထိ တရားအလုပ်ကိုပဲ ဇောက်ချပြီး လုပ်တော့မယ်။ ကဲ ... ရော၊ ဒီညောင်ရေအိုး ၄ လုံးကိုယူပြီး ဘုရားပန်းအိုး ထိုးလိုက် ”

သာကျော်က ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ထဲမှ ဘုရားညောင်ရေအိုး ၄ လုံးကို မိန်းမ ဖြစ်သူအား ထုတ်ပေးလိုက် ၏ ။ မိန်းမ ဖြစ်သူလည်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် အံ့ဩထိတ်လန့်နေရင်း လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ ကိုသာကျော်ရယ် ... ရှင် သတိထားပါဦး။ ရှင့်မှာ ဘာတွေ စိတ်ညစ်စရာရှိနေလို့လဲဟင် ”

“ ဟာ ... ရှင်မ ကတော့လေ။ ဒီမှာ မင်းတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်တာဝန်တွေ ကို ငါ ထမ်းလာခဲ့တာ တော် တော် ကြာပြီကွ၊ အခု အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ က ခိုင်းတဲ့ သာသနာရဲ့

ဝန်ကိုလည်း ထမ်းပါရစေဦး။ ကဲ ... သွား ... သွား။ ဘုရား

ညောင်ရေအိုးသွားလဲထားလိုက်ပေတော့"

ထိုအချိန်မှစ၍ သာကျော်သည် အင်္ကျီအဖြူနှင့် ယောဂီရောင် ပုဆိုးကို
ဝတ်ဆင်ပြီး ဘုရားစင်၏ ရှေ့တွင် တင်ပလွှင့်ခွဲထိုင်ကာ မထတမ်း
ပုတီးစိပ်နေလေတော့သည်။

နောက်နှစ် ရက်၊ သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် သာကျော်၏ သတင်းကား တစ်ရွာလုံး
တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားတော့၏ ။ တချို့ လူများ က သာကျော်ကို အပုဒ်လားသည်ဟုထင်ကာ
ပယောဂဆရာပင့်ပြီး ကုသဖို့ အကြံပေးသည်။

တချို့ ကလည်း သာကျော် တစ်ယောက် ရူးသွားပြီဟု ထင်သော ကြောင့် မြို့ မှ
၂၂၂၂ ဘွဲ့ရကုလားဆရာဝန်နှင့် ပြသရန် အသီးသီး အကြံပေးကြလေသည်။

ရွာရှိ ကာလသားလူငယ်တစ်စုက သာကျော်ဆီသို့ သတင်းလာမေးသလိုလို၊
နောက်ပြောင်သလိုလိုနှင့် အခြေအနေကို လာစပ်စုကြ၏ ။

“ ဗျို့ ... ကိုသာကျော်ကြီး ... ဘယ်လိုလဲဗျ။ ထွက်ရပ်ပေါက်ဖို့ နီးပြီလား ”

“ ဟေ့ ... သာကျော်။ ငါကြားဖူးတဲ့ တရဖျားဆိုတဲ့ ဘုရင် ကတော့ ဇော်ဂျီနဲ့ တွေ
ပြီး နတ်သမီးတစ်ပါးတောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ မင်းရော ဇော်ဂျီဆီက
ဘာတောင်းခဲ့သတုံးကွ .. ဟေ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“ တရဖျားမင်း ကတော့ နတ်သမီး တောင်းမိလို့ ရူး သွားပါလေရောလား။
သာကျော်ရေ ... မင်းလည်း ရူးနေဦးမယ်ကွနော် ... သတိလည်း ထားဦး ”

ထိုသို့ သာကျော်၏ အိမ်တွင် လူများ စုရုံးစုရုံးနှင့် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပိုင်းအုံ
စနောက်နေကြလေသည်။ သူကြီးရောက်လာပြီး မောင်းထုတ်လိုက်မှ အားလုံး ပြန်သွားကြ
တော့၏ ။

နောက်ပိုင်း သာကျော် ကတော့ မိန်းမ ဖြစ်သူကိုပင် ဘုရားပန်းအို

မလဲခိုင်းတော့ဘဲ ကိုယ်တိုင် နေ့စဉ်မှန်မှန် ပန်းလဲသည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ပဲ
ထိုင်ကာ စိပ်ပုတီး တချောက်ချောက် စိပ်နေလေတော့သည်။

အိမ်၏ မည် သည့်ကိစ္စကိုမှလည်း စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ
တရားထိုင်ခြင်း အလုပ်၌ သာ ပျော်မွေ့နေတော့၏ ။

မိန်းမ ဖြစ်သူ ကတော့ “ စိတ်ချမ်းသာလျှင် ပြီးရော ” ဟု သဘောထားကာ
သာကျော်ကို ထိုအတိုင်းပင် ကြည့်နေရတော့သည်။

လကွေးကွေးလေးသာနေသော ညတစ်ညတွင် သာကျော် တစ်ယောက်
ညဉ့်နက်သည် အထိ မအိပ်သေးဘဲ တရားထိုင်နေလေ၏ ။ အိမ်တစ်အိမ်လုံးတွင် အသက်ရှူ
သံမှလွဲ၍ ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသည်။

အပြင်ဘက်ဆီမှ ညဉ့်ငှက်လေးများ ၏ အော်မြည် သံက အမှောင်ထုကို ဖြတ်ပြီး
တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရ၏ ။ တစ်ခါတစ်ရံ မွေ့လိုက်သည့် နွေဦးလေပြည်ကြောင့်
သစ်ကိုင်းအချင်းချင်း ထိခတ်သံများ ၊ သစ်ရွက်များ ၏ တရှဲရှဲမြည် သံများ လည်း ကြားရသည်။

ထိုစဉ် တောအုပ်ဆီမှ တောခွေးတစ်ကောင်၏ စူးစူးဝါးဝါး အူလိုက်သည့်အသံက
ရွာလေးဆီသို့ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွား၏ ။

“ အူး ... အူး ... ”

ထိုစဉ် ခွေးအူသံနှင့် တစ်ဆက်တည်း

“ ခေါင် ... ခေါင် ... ခေါင် ... ”

ရွာကင်းအချက်ပေးသံချင်းမွေ့သံများ နှင့် အော်သံများ က တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို
ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏ ။

“ သူခိုး ... သူခိုး ... ကယ်ကြပါဦး ”

“ သူခိုးတဲ့ဟေ့ ... သူခိုးတဲ့ ... ”

“ လိုက်ဟ ... လိုက်ဟ ဘယ်ဘက်ကို သွားတာလဲ ”

“ တုတ်တွေ ယူကြဟေ့ .. သူခိုးတဲ့နော် ... ”

“ ဝိုင်းပါဟ ... ဝိုင်းကြပါဟ ... ဟိုဘက်ကို ပြေးပြီတဲ့ ”

ဆိုသော အော်သံများ နှင့် အတူ အောက်လင်းဓာတ်မီး အလင်းရောင် များ

လင်းထိန်းသွား သည်။

“ ခို ... ခို ... ခို ”

ရွာသားများ က သူကြီးအိမ်မှ မောင်းထုသံကြောင့် စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။

“ သူခိုးဘယ်မလဲ ... ဘယ်ဘက်ဆီ ပြေးပြီလဲ ”

“ သာကျော်တို့ အိမ်ဘက်ကလို ပြောတယ် ”

“ လိုက်ကြ ... ဝိုင်းကြ ... သာကျော်တို့ အိမ်ဘက်ကို သွားကြ ”

သူကြီးက ရွာသူရွာသားများ ကို စုပြီး သာကျော်တို့အိမ်သို့ ကသော ကမျော အပြေးလိုက်သွားကြသည်။ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ခြေပင် မချရသေး။ သာကျော်မိန်းမ၏ အော်ငိုသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏ ။

“ အောင်မလေး ... သူကြီးရဲ့ ။ ကျွန်မယောက်ျား ကိုသာကျော်ကို ကယ်ပါဦးတော့ အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ”

သူကြီးနှင့် ရွာသားများ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သာကျော် တစ်ယောက် ခေါင်းတွင် သွေးများ ရွှဲကာ လဲကျနေ၏ ။ သူကြီးက အကျိုး အကြောင်း မေးကြည့်လိုက်သော အခါ

“ ကိုသာကျော် ညဉ့်နက်တဲ့အထိ နေ့တိုင်း တရားထိုင်တာ။ ကျွန်မ ကတော့ အိပ်နေတာပေါ့။ သန်းခေါင်ကျော်ကျော်လောက်မှာ ကိုသာကျော်သေတ္တာကို လှန်လှောပြီး အထဲကပစ္စည်းတွေ ကို ရှာနေတဲ့ အသံတွေ ကြောင့် ကျွန်မလည်း နိုးသွားတယ်။ မီးခွက်ရှာရ၊

မီးခြစ်ရှာရနဲ့ နည်းနည်း တော့ ကြာသွားတယ်။ မီးထွန်းပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူခိုးနဲ့ ကိုသာကျော်တို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မလည်း လန့်ပြီး အော်လိုက်ရော သူခိုးက ကိုသာကျော်ခေါင်းကို ရိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းပြေးသွားတော့တာပဲ ”

“ ဟင် ... နင် သူခိုးကို မြင်လိုက်ရလား ”

“ မြင်လိုက်ရတယ်။ အင်း ... ထူးခြားတာက အဲဒီ လူမှာ မျက်နှာနှစ် ဖက်နဲ့ သူကြီးရဲ့ ...။ ရှေ့မှာ မျက်နှာတစ်ခုအပြင် နောက်စေ့မှာ လည်း မျက်နှာတစ်ခုပါသေးတယ် ”

“ ဟာ ... မယ်ခင် ကတော့ တောက်တီးတောက်တဲ့ဟယ် ။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေ တာတုံး။ သူခိုးမှာ များ မျက်နှာနှစ် ဖက် ရှိရတယ်လို့။ ညအမှောင့်မှာ မြင်ချင်ရာ မြင်နေတော့တာပဲ ”

“ မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး သူကြီး ။ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ ”

“ ကဲ ... တော် တော့ ။ မြင်လည်း နောက်မှပဲ ပြောတော့။ အခု ... နင့်ယောက်ျားကို ဆေးကုဖို့ လုပ်ရဦးမယ်။ ဆေးဆရာ ဦးစံမြင့်ကို သွားပင့်ခဲ့ကြ ”

ဆေးဆရာရောက်လာပြီး ကုသပေးသော အခါ သာကျော် သတိပြန်ရလာသည်။ သို့သော် ထိုသို့ သတိရချိန်ကစပြီး သူ့မျက်လုံးများ သည် ပုံမှန်လူ တစ်ယောက် ကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ချာချာလည်လည် နေလေ၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ သာကျော် တစ်ယောက် သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားလေတော့သည်။

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က သာကျော်၏ အကြောင်းကို တောက်လျှောက် ပြောနေရသော ကြောင့် မောသွားဟန်ဖြင့် ခဏနားလိုက်ပြီး ကောက်ညှင်းလက်ဖက်ခြောက်ရနံ့ မွှေးကြိုင်နေသည့် ရေနွေးကြမ်းကို မော့သောက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ထမင်းချက် ဖိုးထင်ရောက်လာပြီး လက်နှစ် ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ကိုယ်ကို ယှဉ်လျက်

“ ဆရာတို့အတွက် ထမင်းပွဲ အသင့် ဖြစ်ပါပြီ ခင်ဗျာ။
ကြွရောက်သုံးဆောင်နိုင်ပါပြီ ”

ကိုဟသီနှင့် ရန်ချိုတို့က ထမင်းစားခန်းဆီသို့ သွားရန်ထလိုက်ကြသော်လည်း ဦးဖေသိန်း ကတော့

“ ဘယ်နှယ်ဗျာ .. ကိုထွန်းအုပ်ပြောတာ နားထောင်လို့ ကောင်းတုန်း ရှိသေးတယ်။ ထမင်းသွားစားရမယ်ဆိုတော့ ဆန့်တငင်ငင်ကြီးဗျာ ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုဟသီက ပြုံး လိုက်ရင်း ...

“ လာပါဗျာ ... ထမင်းစားပွဲမှာ ဆက်ပြောလည်း ရပါတယ်။ ကျုပ် ကတော့ ကိုထွန်းအုပ်ပြောတဲ့ အ ဖြစ်အပျက်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ သဲလွန်စလေးတွေ တွေ့ထားပြီဗျို့ ... ”

“ ဘာသဲလွန်စလဲ ဆရာကိုဟသီ။ ဟို ... ထူးဆန်းတဲ့ ဇော်ဂျီအကြောင်းလား ”

“ ဒါလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ပဲ ရန်ချိုရဲ့ ။ အနီရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတာဟာ ဇာတ်ပွဲတွေ ထဲမှာ ဇော်ဂျီဝတ်တဲ့ဝတ်စုံ ဖြစ်နိုင်သလို နတ်ဆိုးကို ကိုးကွယ်တဲ့ မိစ္ဆာအစီအရင် အနီရောင် အဝတ်အစားလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ ”

ဟု တစ်လုံးချင်း လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၃)

“ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေဦး ကိုဟင်္သာရဲ့။ ဒီကိစ္စမှာ မိစ္ဆာနုတ်ဆိုးတွေ ၊ စေတနာကောင်တွေ က ဘာ ဖြစ်လို့ ဝင်ပြီး ပတ်သက်နေကြတာလဲ ”

ဟု ထမင်းပိုင်းတွင် ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း အိုင်အိုထွန်းအုပ်က မေးလိုက်လေသည်။ ဦးဖေသိန်းကလည်း

“ ဟုတ်တယ်ဗျို့ ... ကျုပ်လည်း ဟိုတစ်နေ့က ကိုဟင်္သာပြောပြတဲ့ ကြေးခေတ်၊ သံခေတ်၊ ရွှေခေတ်တွေ ... ရဲ့။ စွမ်းအင်ကိုယ်စားပြုဒင်္ဂါးပြားလေးတွေ ကို စေတန်းဂိုဏ်းက ကောင်တွေ လုသွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ်သိချင်နေတာဗျ ”

ထိုအမေးစကားကြောင့် ထမင်းစားပွဲကြီး ထိပ်ဆုံးတွင် ထိုင်နေသော ကိုဟင်္သာက ထမင်းချက်ဖိုးထင် ဖျော်စပ်ပေးထားသည့် ဂမုန်းနက်ဥဖျော်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ရင်း ...

“ ခင်ဗျားတို့နှစ် ယောက် စလုံးရဲ့ မေးခွန်းတွေ က ၂၀၁၂ ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက်နေ့မှာ ကမ္ဘာ့ပျက်လိမ့်မာ်ဆိုတဲ့ ရှေး ဖြစ်ဟောကိန်းတစ်ခုမှာ အခြေခံနေတယ်ဗျ။ ဟိုတစ်နေ့က ကျုပ်ပြောခဲ့သလိုပဲ စကြဝဠာရဲ့ သက်တမ်းကို ခေတ်ကြီး ၄ ခေတ် ပိုင်းခြားတာဟာ သာမည သင်္ချာမဟုတ်ဘူး။ လူဟာ အနန္တစကြဝဠာကြီးထဲက စကြဝဠာငယ်ပုံစံ အသေးစားလေးတစ်ခုပဲ။ လူရဲ့ သက်တမ်းကို ၇၂ နှစ် လို့ ပျမ်းမျှသတ်မှတ်ထားတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အီကွေတာမျဉ်းပေါ် နေမင်း တည့်တည့်ကျရောက်တဲ့အမှတ်ဟာ ၇၂ နှစ် ကြာတိုင်း တစ်ဒီဂရီ တိုးသွားလို့ပဲ ”

“ ဪ ... ဒါကြောင့် လူ့သက်တမ်းသတ်မှတ်ချက်ဟာ ၇၀ နဲ့ ၈၀ ကြားလို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ က ပြောကြတာကိုး ”

“ အင်း ... တိတိကျကျပြောရရှိတော့ ၇၂ နှစ် ပဲ။ အဲဒီ ထဲမှာ မှ လူဟာ ၁၈ နှစ်

ကြာတိုင်း အသက်တာ တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းတယ်။ မွေးစကနေ ၁၈ နှစ် အရွယ်အထိကို ရွှေခေတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ငွေခေတ် ကတော့ ၁၈ နှစ် အရွယ်ကနေ ၃၆ နှစ် အထိ ပေါ့ဗျာ။ ကြေးခေတ် ကတော့ အသက် ၅၄ နှစ် အရွယ်ထိပဲ ဗျို့။ ၅၄ နှစ်ကနေ နောက်ဆုံးကွယ်လွန်ရမယ့် ၇၂ နှစ် အထိ ကာလကိုတော့ သံခေတ်လို့ ခေါ်တယ်ဗျာ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် လူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကာလအပိုင်းအခြားပေါ့ဗျာ ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးဖေသိန်း၏ ပါးစပ်မှာ အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး သွားဖြင့် ကိုက်ထားသော မီးသေနဓာတ် သီးသေနဓာတ် သီးသေနဓာတ် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးက ဒေါက်ခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား လေသည်။

ထို့နောက် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့်

“ ဒါ ... ဒါဆို ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာမြေကြီးက သံခေတ်ရောက်နေပြီ ဆိုတော့ ကွယ်လွန်ပျက်စီးရမယ့် နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေပြီပေါ့နော် ... ဟုတ်လား ... ကိုဟသီာ ”

သူ့လိုပင် အိုင်အိုထွန်းအုပ်လည်း အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပုံပေါ်သည်။ ဆူဖြိုး နေသော ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ လက်အစုံတင်ရင်း မျက်လုံးအပြူး သားနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ထမင်းချက်ဖိုးထင်က အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်းနှင့် ဟင်းများ ကို စားပွဲပေါ် ခင်းကျင်းပေးသည်။ ကိုဟသီာက

“ ကဲ ... သုံးဆောင်ကြပါဦးဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်သော် လည်း အိုင်အိုထွန်းအုပ်က

“ ထမင်းတွေ ၊ ဟင်းတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ကမ္ဘာကြီး ပျက်မယ်လို့ ကြားတာနဲ့ပဲ ကျုပ်ဖြင့် စားချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ပါဘူးဗျာ ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုဟသီာရေ ... ဒီအကြောင်းကိုတော့ ကျုပ်တို့ ရင်ထဲမှာ ကျေကျေလည်လည် ဖြစ်တဲ့အထိ ရှင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်ဗျို့ ... ”

ဟု ဦးဖေသိန်းကပါ နားပူနားဆာလုပ်သဖြင့် ကိုဟသီာက တစ်ချက် ပြုံး လိုက်ပြီး

...

“ကဲ ... စားစရာ ရှိတာသာ စားကြစမ်းပါဗျာ။ ပြီးသွားတဲ့ အခါကျတော့မှ ထမင်းလုံး စီရင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါမယ်”

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသော အခါ ကိုဟင်္သာတို့က ဝရန်တာတွင် မထိုင်တော့ဘဲ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာကြ၏ ။ ရာသီဥတုမှာ သာသာယာယာရှိပြီး ကောင်းကင်တစ်ခွင်တွင် လည်း တိမ်မျှင်တစ်စ မရှိဘဲ ပကတိပြာလွင်နေသည်။

ခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်သွားနေကြရင်း ဦးဖေသိန်းက ဗိုလ်လသာဆေးပြင်းလိပ်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ မီးညှိလိုက်ရင်း ...

“စောစောက ကိုဟင်္သာပြောတဲ့ ကမ္ဘာပျက်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဆက်ရှင်းပြပါဦးဗျ”

ဟု ပြောကာ ဆေးလိပ်ကြီးကို နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့လိုက်၏ ။

ဦးဖေသိန်း၏ အလောတကြီးအမေးကြောင့် ကိုဟင်္သာက အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဟင်း .. ဟင်း ... ဦးဖေသိန်းက အဲဒီ အကြောင်းကို အတော် လေး စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ဟုတ်စ။ ရှင်းပြပါမယ်ဗျာ။ ရှင်းပြပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်သွားတဲ့အထိ ကျုပ်က ပြောပြမှာ ပါဗျ။ ကဲ .. ဒီမှာ ထိုင်လိုက်ကြပါဦး။”

ကိုဟင်္သာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အရိပ်ကောင်းသော မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် စီတန်းလျက် ချထားသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင်များ ထဲမှ အလယ်ခုံတစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဦးဖေသိန်းတို့ကလည်း ဘယ်ညာကပ်လျက် ခုံများ တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏ ။ မန်ကျည်းပင်ကြီးမှာ အရိပ်ကောင်းလှ၍ နေပြောက်တစ်စထိုးဘဲ အေးမြလှသည်။

ကိုဟင်္သာက သူ၏ ဆင်စွယ်စွပ်တံနှင့် ဂျွန်ပလေးယား စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့ကာ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏ ။ ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အိုကြီးက ကိုဟင်္သာထံမှ ထွက်လာမည်

စကားသံကို ငဲ့လင့်စောင့်ဆိုင်းနေသလို ငြိမ်သက်နေသည်။

ရန်ချီက သူ့ကုလားထိုင်ဘေးတွင် မြေပေါ်တွင် ကျနေသော မန်ကျည်းကိုင်း တုတ်ချောင်း လေးဖြင့် မြေပြင်ပေါ်ကို ဘာရယ်မဟုတ် ရေး ခြစ်နေလေ၏ ။

ထိုစဉ် ကိုဟင်္သာထံမှ ချောင်းဟန့်သံနှင့် တစ်ဆက်တည်း ...

“ အဟမ်း ... အဟမ်း ... ဒီလိုဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်း ၃၀၀၀ ခန့်က အမေရိကတိုက် အလယ်ပိုင်းမှာ မာယာယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားခဲ့တယ်။ အဲဒီ မာယာလူမျိုး တွေ ရဲ့ ပြက္ခဒိန်ကို Tzolkin လို့ခေါ်တယ်။ ၆ (လ်) ကီး(န့်) လို့ အသံထွက်တယ်။ သူတို့ပြက္ခဒိန်မှာ ဂဏန်း ၁၃ လုံးနဲ့ နေ့ရက်သင်္ကေတ ၂၀ ပါတယ်။ နေ့ရက်သင်္ကေတတစ်ခုစီမှာ စကြဝဠာလုံးဆိုင်ရာ ဂန္ထီရသင်္ကေတ တွေ လည်း ပါတယ်။ အဲဒီ ပြက္ခဒိန်ဟာ စကြဝဠာကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ နယ်ပယ်အမျိုး မျိုး မှာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေအောင် ဖန်တီးထားတဲ့သော့ချက်ပဲဗျ။ ”

ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အိုထွန်းအုပ်လည်း သူတို့တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်နေ၍ စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက်နားထောင်နေသည်။ ကိုဟင်္သာပြောသည်ကိုပဲ အာရုံစိုက်နေ၍ ဦးဖေသိန်း၏ သောက်လက်စ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးမှာ မီးသေစ ပြုနေလေပြီ။

ကိုဟင်္သာက ဆက်ပြီး

“မာယာလူမျိုး တွေ က ရက်ပေါင်း ၂၆၀ ကို စက်ဝိုင်းတစ်ပတ်လည်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူတို့က လူဟာ စကြဝဠာကြီးရဲ့ ပုံတူအသေးစား ဖြစ်စဉ်လေးလိုပဲ ခံယူထားကြတာလေ ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ကိုဟင်္သာ။ သူတို့က တစ်နှစ် မှာ ရက်ပေါင်း ၃၆၅ ရက်မဟုတ်ဘဲ ၂၆၀ ရက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ယူဆထားကြတာလား။”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က မေးလိုက်၏ ။ ကိုဟင်္သာက ...

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ သူတို့က သူတို့နည်း၊ သူတို့ဟန်နဲ့ တွက်ချက်ထားကြတာ။ ကျုပ်တို့ အယူအဆက လူဟာ မိဘရဲ့ ဝမ်းကြာ တိုက်ထဲကို ရောက်ပြီး ၉ လအကြာ၊ တစ်နည်းဆိုရက်ပေါင်း ၂၇၀ ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ၉ လအကြာမှာ လူသားဘဝကို အစပြုတာပဲဘလို့ ယူဆထားကြတယ် မဟုတ်လား။ ဆိုလိုတာက နောက်ဆုံး ရာသီလာတဲ့ရက်စွဲကနေ ရက်ပေါင်း ၂၈၀ အကြာမှာ မွေးဖွားတယ်လို့ တွက်ကြတာလေ။ အဲ .. ဒါပေမဲ့ မာယာတွေကတော့ သန္ဓေသားက ကိုယ်ဝန်အ ဖြစ် စတင်ဖွံ့ဖြိုး တဲ့အချိန်ကနေ ရက်ပေါင်း ၂၆၀ အကြာမှာ မွေးဖွားတယ် ဆိုတာ တွက်ချက်တွေ့ရှိထားကြတယ်”

ထိုစဉ် ဦးဖေသိန်းက

“ဟင် ... ဒါဆို သူတို့က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ကြိုတင်ပြီး ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာတွေ ကို တွက်ချက်နိုင်တဲ့သဘောပေါ့နော်”

“အင်း .. သူတို့က အဲဒီ လိုယူဆတွက်ချက်ထားလို့ လူသားရဲ့ မွေးနေ့ဟာလည်း အခု ခင်ဗျားတို့၊ ကျုပ်တို့ ကျင်းပနေကြသလို ၃၆၅ ရက်ကြာမှ တစ်ကြိမ် မဟုတ်ဘဲ ရက်ပေါင်း ၂၆၀ မှာ တစ်ကြိမ် အသက် တစ်နှစ် တိုးတာပေါ့ဗျာ”

“အင်း .. ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့အယူအဆကတောင် ပိုပြီး ယုတ္တိရှိသလို ဖြစ်နေပါကလားဗျာ”

“ယုတ္တိရှိရုံတင်မကဘူးဗျို့။ တိုက်ဆိုင်တာ တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ဂြိုဟ်မာလာမှာ ရှိတဲ့ မာယာလူမျိုး တွေ ရဲ့ စိုက်ပျိုး ရေး ကာလဟာ မြေပြင်ကို စတင်ပြင်ဆင်ထွန်ယက်တာကနေ စရေတွက်ရင် ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်ဟာ ရက်ပေါင်း ၂၆၀ တိတိမှာ ကျရောက်တယ်။ အဲဒီ လိုနေ့မှာ ကောက်ရိတ်သိမ်းပွဲတော် ကို ကျင်းပပြီး သူတို့ရဲ့ နတ်ဘုရားကို ပူဇော်ပသကြတော့တာပါပဲဗျာ။ သူတို့ နတ်ဘုရားကို ပူဇော်ပသရပုံကလည်း ဆန်တယ်ဗျို့၊ နောက်များ ကြိုတော့မှပဲ ပြောပြတော့မယ်”

ထိုစဉ် ထမင်းချက် ဖိုးထင် ရောက်လာပြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့် ပန်းသီးစိတ်လေးများ ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားကို သယ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ လာချပေးပြီး

“ဆရာ ... ဘာများ လိုပါသေးသလဲ”

“မလိုဘူး .. မလိုဘူး ... ရပြီ”

ဖိုးထင်က ကိုဟင်္သာကို ဦးညွှတ်အရိုအသပေးကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ကိုဟင်္သာက ရေခွေးအိုးထဲမှ အခါးရည်တစ်ခွက်ငဲ့လိုက်၏ ။ ထို့နောက် ကြွေပန်းကန်ပြားထဲမှ ပန်းသီးစိတ်လေး ဘတစ်ခုကို ကိုက်စားလိုက်ရင်း

“ကဲ ... ထမင်းစားပြီးပြီဆိုတော့ အချိုလေး တည်းလိုက်ကြပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပန်းသီးပန်းကန်ကို ဦးဖေသိန်းတို့ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။ အိုင်အိုထွန်းအုပ်က

“ပန်းသီးက နောက်မှစားလည်း ရပါတယ်ဗျာ။ စောစောက

ပြောတဲ့အကြောင်းလေးသာ ဆက်ပြောပြပါဦး။ ကျုပ်က သိပ်သိချင်နေပြီ ကိုဟင်္သာရဲ့ ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျုပ် ဆက်ပြောပြပါ့မယ်”

ဟု ပြောရင်း စားလက်စ ပန်းသီးစိတ်ကို လက်စသတ်လိုက်၏ ။

“အဲ .. စောစောကပြောတဲ့ မာယာလူမျိုး တွေ ရဲ့ ဇို(လ်)ကီး(န်) ပြက္ခဒိန်ဟာ

ဘယ်လောက်တောင် တိကျသလဲဆိုရင် နေကြွတ်၊ လကြွတ်မယ့်အချိန်တွေ ၊ နေ လ နက္ခတ်တာရာတွေ ရဲ့ လမ်းကြောင်းနဲ့ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှု တွေ ကိုပါ ဖော်ပြထားတာဗျာ။ ဥပမာ ပြောရရင်ဗျာ .. သော ကြာတြိလ်ကို ပူဇော်ဝတ်ပြုရမယ့်နေ့ဆိုတာပါ ပါတယ်”

“ဘယ်လို သော ကြာတြိလ်ကို ပူဇော်ဝတ်ပြုမယ့်နေ့ ဟုတ်လား။

ထူးဆန်းပါပေဗျာ။ ကျုပ်တစ်သက် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

ဦးဖေသိန်းက အံ့သြစွာ ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။ ကိုဟင်္သာက တစ်ချက်ပြုံး

လိုက်ပြီး-

“အဲဒါထက် ထူးဆန်းတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်ဗျို့ ။ အဲဒီ သော ကြာတြိလ်ရဲ့

ပတ်လမ်းဟာ နှစ် ပေါင်း ၁၀၄ နှစ် မှာ မှ တစ်ပတ်ပြည့်တာဗျ”

“အို ... မနည်းပါလား။ ၁၀၄ နှစ် ဟုတ်လား ကိုဟင်္သာ”

အိုင်အို ထွန်းအုပ်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် မယုံကြည်နိုင်သလို ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ၁၀၄ နှစ် ပဲ။ အဲဒီ လို သော ကြာဂြိုဟ် တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့

နေ့တိုင်းဟာလည်း ဇို(လ်)ကီး(နီ)ပြက္ခဒိန်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးရက် ၁ Ahua ရက်မှာ ပဲ အမြဲတမ်း ကျရောက်တယ်။ မာယာလူမျိုး တွေ ရဲ့ တွက်ချက်ပုံကို ပြောပြရမယ်ဆိုရင်တော့ ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြ ...”

၁ ရက် = 1 Kin

၂၀ ရက် = 1 uimal (Vague month)

၃၆၀ ရက် = 1 tun (Vague years)

၇၂၀၀ ရက် = 1 Katun (19.7 years)

၁၄၄၀၀၀ ရက် = 1 baktun (394.26 years)

ကိုဟင်္သာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အနီးရှိ တုတ်တိုလေးတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး အထက်ပါအတိုင်း ရေး ပြလိုက်လေသည်။

ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အို ထွန်းအုပ်တို့က ကိုဟင်္သာ ပြောပြ၊ ရေး ပြသမျှကို အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်နေ၏ ။

ကိုဟင်္သာက သူ၏ လက်ထဲမှ တုတ်လေးကို မြေကြီးပေါ် ပြန်ချကာ ပက်လက်ကုလားထိုင် ကျောမှီကို အားရပါးရ လှဲချလိုက်ပြီး -

“အခုတွက်ပြသလိုပဲ နောက်ဆုံး တစ် baktun ဟာ ရက်ပေါင်း ၁၄၄၀၀၀ နဲ့ ညီမျှတယ် .. တွေ့တယ်မဟုတ်လား။

အဲ .. အဲဒါကို ၁၃ မြှော့ က်လိုက်ရင်း”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ၁၃ ကဏန်းနဲ့ မြှော့ က်ရတာ လဲ”

ရေခဲနွေးငွေ့ဟန်ပြင်နေသည့် ဦးဖေသိန်းက ဆက်မငဲ့ ဖြစ်သေးဘဲ ရေခဲနွေးအိုးကို ကိုင်မြှော ကိထားရင်း မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုလေဗျာ။ ပြက္ခဒိန်မှာ စထားတဲ့ရက်စွဲက သြဂုတ်လ ၁၁။ ၃၁၁၄ ဘီစီ ဖြစ်လေတော့ အဲဒီ လို ပြက္ခဒိန်စတဲ့ ရက်စွဲကို သုညရက်စွဲ သတ်မျဉ်းလို့ ခေါ်ဝေါ်ပြီး ဟောဒီလို သတ်မှတ်တယ်”

ကိုဟသီက ကုလားထိုင်ဘေးမှာ တုတ်ချောင်းလေးကို ပြန်ယူကာ မြေကြီးပေါ်တွင် အထက်ပါအတိုင်း ရေး ပြလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သူက -

“ပြီးတော့ ... ပြက္ခဒိန် အဆုံးသတ်မယ့်ကာလကို နောက်ဆုံးရက်စွဲလို့ခေါ်ပြီး 13.0.0.0.0 လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်”

“အဲလို .. အဲဒါကြောင့် အနောက်တိုင်းသားတွေ က ၁၃ ကဏန်းကို ကမ္ဘာပျက်မယ့် ဂဏန်းဆိုပြီး ကြောက်နေကြတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဦးဖေသိန်းရေ .. ဒါကြောင့် စောစောကပြောခဲ့တဲ့ baktun ကို ၁၃ နဲ့ မြှော က်လိုက်တဲ့အခါ ရလာတဲ့ နေ့ရက်ပေါင်း ၁၈၇၂၀၀ ကိုရေတွက်လိုက်တာ ၂၀၁၂ ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်က တည့်တည့်ကြီးကို ကျနေပြန်ပါလေရော ဗျာ”

“ဪ ... လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့် ကိုး”

ထိုစဉ် တခေါခေါနှင့် ကျယ်လောင်သော ဟောက်သံပေါ်လာသဖြင့် ဦးဖေသိန်းက ခေါင်းထောင်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ အစွန်ဆုံး ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် လဲလျောင်းနေသည့် ရန်ချီတစ်ယောက် နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါ အိုင်အို ထွန်းအပ်က -

“ဘယ်နှယ့်ဗျာ၊ နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီးချင်း ကျုပ်တို့လို လူဝကြီးတွေ ကပဲ တစ်ရေး တစ်မော အိပ်နေကျပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုဟသီတပည့် ရန်ချီက ကျုပ်ထက် သာ

သွားပါပေါ့လား”

ဦးဖေသိန်းကလည်း

“ဟုတ်ပဲ ကိုဟင်္သာရေ ...။ ခင်ဗျားတပည့်က ခင်ဗျားပြောတာကို နားမထောင်ဘဲ အိပ်လိုက်တာ သိုးနေပါရော့လား”

ကိုဟင်္သာက ပြုံး ပြုံး ဂျှန်ပလေးယားစီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရန် ဟန်ပြင်ရာမှ မဖွာသေးဘဲ -

“ ဘယ် နားထောင် ချင်ပါ့မလဲဗျာ။ ဒီအကြောင်းအရာတွေ က ကျုပ် အထပ်ထပ်အခါခါ သင်ပေးထားလို့ ရန်ချုံတစ်ယောက် အလွတ်တောင် ရနေရော့ပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီကောင် အိပ်ချင်ပြေအောင် ကိုထွန်းအုပ်ရေ ... ခင်ဗျား ပြောလက်စ အကြောင်းလေး ဆက်ပြောပြဗျာ”

“ဟင် .. ဘာအကြောင်းလဲ ကိုဟင်္သာရဲ့ ”

“ဪ ... မေ့တတ်ရန်ကော၊ သာကျော်အကြောင်းလေဗျာ”

ထိုအခါ ဦးဖေသိန်းကလည်း သောက်လက်စ ရေခွေးကြမ်းကို ခပ်မြန်မြန် မော့သောက်လိုက်ပြီး-

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအကြောင်းဆိုရင် ကျုပ်လည်း အိပ်ချင်ပြေအောင် လက်ဖက်သုပ်လေးစားပြီး နားထောင်ဦးမှာ ”

ဟု အားတက်သရော ထောက်ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးဖေသိန်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် -

“ဟေ့ ရန်ချုံထ ... ထ”

ရန်ချုံက ဆတ်ခနဲနိုးလာပြီး -

“ဟင် ... ဘာလဲ .. ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

ဟု ရန်သူကို အနံ့ရလိုက်သည့် မှုဆိုး တစ်ယောက် ပမာ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်နေဟန် အသင့်အနေအထားဖြင့် ထထိုင်လိုက်၏ ။

ဦးဖေသိန်းက ရန်သူ၏ နိုးကြားသတိရှိမှု ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျသွားကာ တစ်ချက်ပြုံး လိုက်ရင်း -

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုထွန်းအုပ်က စောစောက သာကျော်အကြောင်းကို ဆက်ပြောမလို့ဆိုပဲ။ အဲဒါ မင်း လွတ်သွားမှာ စိုးလို့ နှိုးလိုက်တာ။ လက်ဖက်သုပ်လေးစားရင်း နားထောင်ကြမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လည်း နားထောင်ချင်တယ်ဗျို့ ။
လက်ဖက်သုပ်အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖိုးထင်ကို သွားပြောပြီး ယူလာခဲ့ပေးပါ့မယ်”

ရန်သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သွက်လက်စွာ အိမ်ထဲဝင်သွား၏ ။
ဗလာကျင်းနေသည့် သူ့ကျောပြင်က နေရောင် အောက်တွင် ပြောင်လက်နေသည်။ မကြာမီ ပုစွန်ခြောက်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင်ပုံထားပြီး။ သံပရာသီးကွင်းလေးများ ၊
သီဟိုဠ်စေ့လှော်လေးများ ။ ငရုတ်သီးစိမ်း တောင့်များ ကို
လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ပြားဘေးပတ်လည်တွင် တင်ထားသည့် စားချင်စဖွယ်
လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲနှင့် အတူ ရန်သူပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ အိုင်အိုထွန်းအုပ်က
လက်ဖက်တစ်ဖွန်းကို ကောက်မြို့ လိုက်ပြီး -

“သာကျော်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့၊ ဒီလိုဗျ ..”

*

သာကျော် တစ်ယောက် ခေါင်းကိုအရိုက်ခံရပြီး ရူးသိမ်းသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မည်သူ့ကိုမှ စကားကောင်းကောင်း မပြောတော့ပေ။ မိန်းမ ဖြစ်သူ မယ်ခင်က ပယောဂဆရာခေါ်၍ ကုသသော်လည်း သာကျော်၏ အခြေအနေမှာ တိုးတက်လာခြင်းမရှိဘဲ စိတ်နောက်မြဲ နောက်နေလေသည်။ ယခင်က ဖြစ်ခဲ့သော မည်သည့်ကိစ္စကိုမှလည်း မမှတ်မိတော့ချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ သာကျော် တစ်ယောက် ပုတီးတစ်ကုံးလည်ပင်းဆွဲကာ ညကြီးသန်းခေါင် ရွာထဲ လျှောက်သွားနေတတ်၏။ ရံဖန်ရံခါတွင် လည်း ရေခွက်တစ်ခုထဲသို့ သပြေပန်းခက်စိမ်ကာ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရေဆိုပြီး ရွာထဲရှိ လိုက်ဖျန်းပေးနေတတ်သေးသည်။

မညှပ်သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သော ဆံပင် ဖိုးရိုးဖားရား အင်္ကျီအဖြူနှင့် ယောဂီရောင် ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်ကာ လမ်းဘေးသစ်ပင်အောက်၊ ရွာလမ်းမပေါ်တို့တွင် လည်း တရားထိုင်ချင် ထိုင်နေတတ်၏။

တစ်ခါတစ်လေ ပါးစပ်က ဘာတွေ ရွတ်ဆိုနေမှန်းမသိ၊ တစ်ယောက် တည်းရွတ်ဆိုနေတတ် သကဲ့သို့ တစ်ယောက် တည်း စကားပြောချင် ပြောနေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက်သား တစ်စုံ တစ်ယောက် နှင့် ရန် ဖြစ်နေသကဲ့သို့။

“သွား ... သွားကြ။ ငါ့ကို လာမနောင်ယှက်ကြနဲ့။လွှတ်.... ငါ့ကို မဆွဲနဲ့ .. ကဲကွာ”

ဟု တစ်ယောက် တည်း တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

သာကျော်သည် စိတ်နှင့် လူ မကပ်တော့ဘဲ တကယ်ပင် ရူးသွပ်နေသည့် လူ တစ်ယောက် နှယ် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုနေ့တွင် သာကျော်က နံနက်အရုဏ်တက်မှစ၍ တရားထိုင်ရာ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ရောက်သည်အထိ ဘုရားစင်ရှေ့မှ မထသေးချေ။ မိန်းမ ဖြစ်သူ မယ်ခင်လည်း အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်နှင့် ကြုံလှိပ်နံ့ချုံး နေပြီ ဖြစ်သော ယောက်ျား ဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ

စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၏ ။

သာကျော်ကို ထမင်းစားဖို့ ခေါ်ချင်သော်လည်း မခေါ်ရ၍ သက်ပြင်းသာ အကြိမ်ကြိမ်ချရင်း ကြည့်နေရလေသည်။

မယ်ခင်က ဘုရားစင်ရှေ့၏ ညာဘက်ဘေး ၂ တောင်ကျော်ခန့်မြင့်သော သစ်သားခုံလေး ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ရေနွေးကရားကို ယူကာ နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် သာကျော်စားရန်အတွက် ထမင်းနှင့် ဟင်းများ ကို အဆင့်သင့် နူးခပ်ပြင်ဆင်ထား၏ ။ မယ်ခင်က တပွက်ပွက်ဆူကာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော မီးဖိုပေါ်မှ ရေနွေးတည်သည့် မြေအိုးကို လက်နှီးဖြင့် ကိုင်ကာ ရေနွေးကရားထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်ကိုဖြေကာ လက်ဖက်ခြောက် လက်တစ်ဆုပ်စာခန့်ကို ယူပြီး ရေနွေးကရားထဲသို့ ခတ်လိုက်၏ ။

ခြေသံဖွဖွနင်းကာ လျှောက်လာပြီး သာကျော် တရားထိုင်နေသည့် ဘုရားစင်ရှေ့၏ ညာဘက်ထောင့် ခုံပေါ်တွင် ရေနွေးကရားကို တင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မယ်ခင်က ပန်းကန်များ ဆေးကြောရန် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

သာကျော် ကတော့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ သစ်တုံးတစ်တုံးချထားသည့်အလား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ တရားထိုင်နေ၏ ။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အသက်ရှူသံများ က မြန်လာပြီး

“ဟာ .. သွား .. သွား .. မလာနဲ့၊ ငါ့ဆီကို မလာကြနဲ့”

“မလိုက်ဘူး... မလိုက်ဘူး။ မင်းတို့နဲ့ငါ မလိုက်ဘူး”

သာကျော်သည် သူ့အား တစ်စုံ တစ်ယောက် ၏ ချုပ်ကိုင်မှု ကို ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ရင်း တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသည်။

“ငါက သူတော် ကောင်း။ မင်းတို့လို မိစ္ဆာမဟုတ်ဘူး။ သွားကြ၊ ငါ့ကို မဆွဲနဲ့။

လွှတ် .. ကဲကွာ .. ကဲကွာ”

သူက ပါးစပ်မှလည်းပြော၊ ခြေထောက်တွေ ၊ လက်တွေ ကလည်း

ရုန်းကန်နေသော ကြောင့် သူ၏ ညာဘက်လက် လှုပ်အရမ်းတွင် အနီးရှိ ရေခွေးကရားနှင့် တိုက်မိသွားသည်။

“ဝွမ်း ... ခွမ်း...”

“ ”

ရေခွေးကရားက အဖုံးဖွင့်ကျသွားပြီး သာကျော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို

ရေခွေးပူပူနှင့် ပက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

မယ်ခင်ကလည်း အိမ်ရှေ့မှ လဲကျကွဲသံများ ကြားရ၍ ကပျာကယာ အိမ်ရှေ့သို့

ပြေးထွက်လာစဉ် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် -

“အံ့မယ်လေး ... ကိုသာကျော်ရေ ... ဘယ်လို ဖြစ်ရတာ လဲတော်”

ဟု အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး ယောက်ျား ဖြစ်သူအနားသို့ ပြေးလာ၏ ။ ထိုအခါမှ

သာကျော်လည်း မျက်လုံးပွင့်လာပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် စိမ့်နေသည့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရေခွေးပူများ ကို ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားသည်။

“ကိုသာကျော်... ကိုသာကျော် ... ရှင် ... ရှင် သိပ်ပူနေသလား၊ ကျွန်မ ဆေးဆရာ

သွားပင့်မယ်။ ခဏ ... ခဏလေးစောင့်”

ဟု မယ်ခင်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောလည်းပြော သာကျော်အကျိုးကိုလည်း

ချွတ်ဖို့ပြင်လိုက်၏ ။ သာကျော်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ချည်သားအဖြူရောင် အင်္ကျီပါးပါးက

ရေခွေးပူဒဏ်ကြောင့် ကိုယ်မှာ ပင် ကပ်နေသည်။

သို့သော် သာကျော်သည် ရေခွေးပူလောင်သည့် အပူဒဏ်ကို လုံးဝမခံစားရဘဲ

ရေစိုအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသကဲ့သို့ပင် အေးမြနေ၏ ။ ထို့ကြောင့် သူက -

“နေဦး ... မချွတ်နဲ့ဦး”

ဟု ပြောကာ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို
ငုံကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အသံနက်ကြီးဖြင့် -

“အောင်ဖြီ ... အောင်ဖြီ ... အောင်ဖြီ”

ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ သုံးကြိမ်တိတိ ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။

မယ်ခင်က သာကျော်၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာ အံ့သြသွား၏။

“ကိုသာကျော်.. ရှင် သတိထားပါဦး။ သတိထားပါဦးရှင်”

“ဘာကို သတိထားရမှာလဲ .. ငါ ထွက်ရပ်ပေါက်သွားပြီ။ ကြည့်စမ်း၊
ရေနွေးပူတွေ ငါ့ကိုယ်ပေါ် မှာ က်ကျတာတောင် ငါ လုံးဝမပူဘူး။ ကဲ ... တွေ
ကြပြီမဟုတ်လား။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ် တွေ က ငါ့ကို စောင့်ရှောက်နေတယ်ဆိုတာလေ။ ဟား
.... ဟား ... ဟား ...”

“ဟင်”

မယ်ခင်သည် ယောက်ျား ဖြစ်သူ၏ ဖြစ်ရပ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ထားရသည်မို့
အံ့သြကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်နေလေတော့သည်။

ထို့နေမှစ၍ သာကျော် တစ်ယောက် သူပြောသည့်အတိုင်း အိမ်မှာ မနေတော့ဘဲ
ရွာထိပ်သင်္ချိုင်းနားက ဇရပ်ပျက်ကြီးမှာ နေကာ တရားအားထုတ်နေလေတော့၏။

မိန်းမ ဖြစ်သူ မယ်ခင် ကတော့ သာကျော်၏ အကြောင်းကို မည် သူ့ကိုမျှ
မပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ထားရသည်။ သာကျော် တရား အားထုတ်နေသည်ဆိုသော
ဇရပ်ဆီသို့ သာ နေ့စဉ် မှန်မှန် ထမင်းသွားပို့ပေးနေရလေတော့၏။

တစ်နေ့ သာကျော်က ဇရပ်တွင် ထိုင်ကာ ပုတီးစိပ်နေစဉ် ရွာထဲမှ
ကျွဲကျောင်းသားလေးများ ရောက်လာပြီး သာကျော်ကို ခဲများ ဖြင့် ပစ်ပေါက်။
စနောက်ကြသည်။

“ကိုသာကျော် ... အရူးကြီး .. အရူးကြီး”

“ဖောက် ...”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ .. ဇော်ဂျီနဲ့တွေ့ပြီး တစ်ခါရူးရာကနေ သူခိုးက

ခေါင်းကိုရိုက်ခွဲသွားလို့ တစ်ခါရူးဆိုတော့ စုစုပေါင်းနှစ် နှစ် ရှာ ... နှစ် ခါရူးပေါ့ကွာ ... ဟား ...
ဟား .. ဟား ..”

“ကိုသာကျော်ကြီး ... တရားအားထုတ်တာ ဘယ်အဆင့်ထိရောက်ပြီလဲ။

ပေါက်သွားရင် ကျုပ်တို့ကို ရွှေတို ငွေစလေး မစပါဦး။ အရူးစကား မှန်တတ်လို့ ... ဟား ...
ဟား... ဟား ...”

သာကျော်သည် သူ့အနီးမှ စနောက်နေကြသံများ ကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပြီး
မျက်မှောင်ကုတ်ကာ အရူး တစ်ယောက် ကဲ့သို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်၏ ။ ကျွဲကျောင်းသားများ
ကို မြင်သွားသော အခါ

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ သူတော် ကောင်းကို လာပြစ်မှာ :နေကြတယ်

ဟုတ်လား...။ အေးလေ ဒါပေမဲ့ ငါကအထက်ပုဂ္ဂိုလ်က စောင့်ရှောက်ထားတဲ့လူဆိုတော့
မင်းတို့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။ သွား .. သွားကြ။ ငါ့အနားကနေ ထွက်သွားကြပေတော့”

“ဘာ... အထက်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ။ သူကပဲ ခွင့်လွှတ်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့ အရူးက

တစ်မူးသာနေပြန်ပြီ။ခင်ဗျား အခု နေနေတဲ့ ဇရပ်က ကျုပ်တို့နေရာဗျ။ ခင်ဗျားက ဒီမှာ လာပြီး
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတော့ ကျုပ်တို့နေရာပျောက်ပြီပေါ့ဗျ။ ဆော်ကွာ ... အရူးကို ခဲနဲ့ပေါက်ကွာ”

“ ဖောက် ...”

“ဖောက် ...”

“ဖောက် ...”

ကျွဲကျောင်းသားများ က သာကျော်ကို ပြောလည်းပြော ခဲလုံးလေးများ နှင့် လည်း
ဝိုင်းပေါက်ကြလေတော့သည်။ ထိုအခါ သာကျော်လည်း စိတ်ဆိုးသွားပြီး -

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ လွန်လာပြီနော် .. သွားကြတော့”

“မသွားဘူးကွာ... မသွားဘူး ... ဘာ ဖြစ်လဲ”

“တောက် ... ဒီကောင်တွေ ကတော့ ... သူတော် ကောင်းကို ပြစ်မှာ

းတဲ့ကောင်တွေ ၊ ခြေကျိုး ၊ လက်ကျိုး နဲ့ ဒုက္ခိတ ဖြစ်ပါစေကွာ”

တိုက်ဆိုင်သည်လားတော့ မသိပေ။ သာကျော်ပါးစပ်မှ ထိုသို့ ကျိန်ဆဲပြီး

မကြာခင်မှာ ပင် ထိုကျွဲကျောင်းသားများ ထဲက တစ်ယောက် သည် ကျွဲစီးရင်း ကျွဲပေါ်မှ ပြု
တိကျကာ ခြေထောက်ကျိုး သွားပါလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် သာကျော်က ထုံးစံအတိုင်း ရွာထိပ်သင်္ချိုင်းနားက ဇရပ်ပေါ်တွင်

တရားထိုင်နေရင်း သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ အနံ့တစ်ခုတိုးဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရ၏ ။

ထိုအနံ့သည် သူ့အတွက်တော့ အဆိပ်ငွေ့ကို ရှူရှိုက်နေရသကဲ့သို့ ဆိုးဝါးလွန်းလှသည်။

ထိုအနံ့ကြောင့် သာကျော်က မျက်မှောင့်ကုတ်ကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏ ။

“ဟင်”

ထိုအခါ သူ့ဘေးတွင် ရွာထဲမှ အရက်သမား စံမောင်နှင့် သူ့အဖော် တစ်ယောက်

က အရက်ပုလင်းထောင်ကာ အရက်ပိုင်းဖွဲ့သောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ သာကျော်သည်

သူ့လို သူတော် ကောင်းတစ်ယောက်၏ အနားတွင် ထိုသို့ မခန့်လေးစားလာပြုနေသည်ကို

ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားလေ၏ ။

“ဟေ့လူ.. ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ ကျုပ်အနားမှာ အဲဒီ အရည်တွေ

လာသောက်နေရတာ လဲ။ သွားလေဗျာ သွား .. ထွက်သွားကြ”

“ဟာ ... ဒီအရူး ကတော့ ... နာတော့မယ်။ နားငြီးလိုက်တာ တိတ်တိတ်နေစမ်း”

“လာပါဗျာ ... ကိုစံမောင်ရာ ... ကျုပ်တို့ တခြားမှာ သွားသောက်ရအောင်”

စံမောင်၏ အဖော်က စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်သွားဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ...စကားမရှည်နဲ့။ သောက်မှာ သောက်စမ်းပါကွာ။ ဒီအရူးကိုများ
စောက်ဂရုစိုက်လို့”

အရက်သမားစံမောင်က ပြောလည်းပြော၊ လက်ကျန်အရက်ခွက်ကိုလည်း
မော့ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ဇရပ်တိုင်ကိုမှီကာ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။
ကိုသာကျော်လည်း စံမောင်၏ ပုံစံကိုကြည့်ကာ ဒေါသထွက်လာပြီး -

“တောက် ... ဒီလိုကောင်မျိုး တွေ လောကကြီးမှာ မရှိသင့်ဘူး။ မြွေကိုက်ပြီး
အသေဆိုးနဲ့ သေသွားရင်ကောင်းမယ်”

သာကျော် ပြောသည့်အတိုင်းပင် မနက်ရောက်သော အခါ စံမောင် တစ်ယောက်
အိပ်ရာထဲတွင် မြွေကိုက်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ “ သာကျော်၏ ပါးစပ်က စီးသည်” ဟု လူအများ က
ယုံကြည်လာကြသည်။ တချို့ ကလည်း အရူးစကားက မှန်တတ်သည်ဟု ဆိုကာ ရွာထဲရှိ
နွားပျောက်၊ ကျွဲပျောက် မေးလာကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုဆောင်ဟုခေါ်သည့် ကျီစုရွာသား တစ်ယောက် သည်
နွားပျောက်ရှာရင်းနှင့် သာကျော်၏ ဇရပ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ လူက မောကလည်း မော၊
စိတ်ကလည်း ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဇရပ်ကြမ်းပြင်တွင် ပက်လက်လှန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ဘာရယ်မဟုတ် အပျော်တမ်း ပါးစပ်တော့သည့်အနေနှင့် -

“သာကျော်ရေ ... ငါ့နွားလေး ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာ သိသလားကွာ။ သိရင်
ငါ့ကို ပြောပြပါဦးကွာ”

သာကျော်က မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားရင် -

“ရွာတောင်ပိုင်းက ကိုဖိုးချက်တို့ ထန်းတဲနောက်ကို သွားကြည့်”

ကိုဆောင်လည်း သာကျော်၏ အပြောကြောင့် ဟုတ်လိုဟုတ်ငြားဆိုပြီး
အမောပင် မဖြေအားတော့ဘဲ သွားကြည့်လိုက်သော အခါ သာကျော်ပြောသည့်အတိုင်းပင်

နွားကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုဖိုးချက်ကို အကျိုး အကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ရာတွင်

“အေးကွ ... ငါတော့ ဒီနားမှာ တစ်နေ့လုံး ထန်းလျက်ချက်နေတာပဲ။ မင်းနွားကို စောစောက မတွေ့မိတာတော့ အတော် ထူးဆန်းသားကွ”

ဟု အံ့သြဟန်နှင့် ပြောသည်။

ထိုအကြောင်းအရာများ ကြောင့် ပင် “ သာကျော် ထွက်ရပ်ပေါက်သွားပြီ” ဟု သတင်းလွင့်သူက လွင့်၊ ဆိုင်ရာပိုင်ရာက နှုတ်စီးပြီး ဟောတာဟု ယုံကြည်သူက ယုံကြည်နှင့် ရွာထဲတွင် အုတ်အော်သော င်းတင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟဲ့ .. သာကျော် ... သတင်းကြားပြီးပြီလား။ ကိုဆောင့်ကို နွားပျောက်ဟောတာ တကယ်မှန်တယ်ဆိုပဲ”

“မဟုတ်မှလွဲရော ... သာကျော် တစ်ယောက် တကယ်ပဲ ထွက်ရပ်ပေါက်သွားပြီလား မသိဘူး”

“ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူး။ အရူးစကား ဆယ်ခွန်းပြော တစ်ခွန်းမှန်တာနေမှာ ပေါ့”

“ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အခုဆိုရင် သာကျော်သတင်းက နာမည် ကြီးနေတာတော့ အမှန်ပဲဗျို့။”

စသဖြင့် တစ်ယောက် တစ်ခွန်းပြောကြရင်း သာကျော်ကို ယုံကြည်သူများ ပိုများ လာ တော့သည်။

ဆင်းရဲမွဲတေလွန်းသော ရွာသား တစ်ယောက် ကိုလည်း သာကျော်က သနားပြီး

-

“အိမ်ရဲ့ ဥရုတိုင်အောက်မှာ တူး။ ရွှေအိုးတွေ လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုရွာသွားက မယုံမရဲနှင့် တူးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ

ရွှေများ ထည့်ထားသည့် လက်သီးဆုပ်သာသာ စဉ်အိုးငယ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။
တစ်ခါကလည်း သာကျော် တရား အားထုတ်နေစဉ် တစ်ဖက်ရွာက လူ တစ်ယောက်
အရက်မူးပြီး ရောက်လာကာ သာကျော်ကို နောက်ပြောင်သော ကြောင့် -

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကို လာနှောင့်ယှက်မနေနဲ့ ...။ အိမ် မြန်မြန် ပြန်။ မဟုတ်ရင်
မင်းအိမ် မီးလောင်လိမ့်မယ်နော် ”

ဟု သာကျော်က စိတ်ဆိုးပြီးပြောရာ ထိုလူက မယုံဘဲ စမြဲ စနောက်နေသည်။
သာကျော် ပြောသည့်အတိုင်းပင်။ ညဘက် ရောက်သော အခါ -

“မီးဗျို့ မီး ”

ဟူသော အော်သံကြီးနှင့် အတူ ထိုလူ၏ အိမ်တစ်လုံးတည်းပင် ကွက်၍
မီးလောင်သွား လေသည်။ ထိုသို့ ထူးဆန်းသော အ ဖြစ်အပျက်များ ကြောင့် သာကျော်၏
စကားက စွမ်းသည်ဟု အားလုံးလိုလိုပင် ယုံကြည်သွားကြသည်။

ရွာထဲတွင် အပျောက်အရှ ပြဿ နာပေါ်တိုင်း သာကျော်ရှိသည့် ဇရပ်ဆီသို့
လာပြီး မေးမြန်းကြလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကပ္ပိယကြီး ဦးအံ့ကျော်၏ ညီ ကိုမြဆိုသူ၏ နွားပေါက်ကလေး
ပျောက်သွားသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သာကျော်ထံသို့ သွားကာ မေးမြန်းကြလေသည်။

သာကျော်က -

“မင်းရဲ့ နွားပေါက်လေးက ငါတို့ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ
ရောက်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကိုမြနှင့် အတူပါလာသော ကပ္ပိယကြီး
ဦးအံ့ကျော်က -

“ဟာ မ ဖြစ်နိုင်တာ သာကျော်ရာ။ အခုတင် ငါ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက
လာခဲ့တာပါ။ မတွေ့ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလဲ”

“ရှိတယ်။ သွားကြည့်”

သာကျော်က ထိုသို့ပြောပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ ပုတီးဆက်စိပ်နေတော့၏ ။

ကိုမြတို့လည်း “မ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း သွားကြည့်လိုက်လျှင် မမှားဘူး” ဟု ယူဆကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းဆီသို့ သွားလိုက်ကြသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲသို့ ရောက်လာသော အခါ

သာကျော်ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ကိုမြ၏ နွားပေါက်လေးကို ဘွားဘွားကြီး တွေ့လိုက်ရလေတော့၏ ။

ကပ္ပိယကြီးနှင့် ကိုမြတို့ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ မယုံနိုင်သကဲ့သို့ အံ့သြသည့်အမူအရာဖြင့် နွားပေါက်ကလေးဆီ အပြေးသွားကာ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော် ဦးသော ဘိတ ရောက်လာပြီး -

“ကပ္ပိယကြီးရေ ... အဲဒီ နွားပေါက်လေးက ငါ စကြံ လျှောက်နေတုန်း ဒီနားမှာ မြု န်းဆို ပေါ်လာတာကွဲ့။ အတော် တော့ ထူးဆန်းတယ်”

“ဟင်”

“ဗျာ”

ကိုမြတို့လည်း အလွန်ထူးဆန်းလွန်းသော အ ဖြစ်ကြောင့် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြသွားကြတော့၏ ။

ထိုစဉ် ကိုမြ၏ တပည့် မောင်ချစ်က အမောတကောဖြင့် ရောက်လာပြီး -

“ဆရာရဲ့ နွားပေါက်လေးကို တင်လှတို့အဖွဲ့က အမဲသားပေါ်ဖို့ ခိုးသွားပြီး လျှို့ ထဲမှာ ချည်ထားတာ တွေ့ ...။ ဟင် ... ဒါက ...”

မောင်ချစ်က စကားပင်ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခဏကြောင်သွားသည်။ ထို့နောက် အံ့သြသွားဟန်လေသံနှင့် -

“ဆရာ နွား ... နွားပေါက်လေးက ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒီမှာ

ရောက်နေတာလဲ။ တောစပ်က လျှို့ဝှက်မှာ ချည်ထားတာ ကျွန်တော် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာ ဆရာရဲ့။”

ထိုသို့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သော အခါတွင် မှ သာကျော်သည် အကြားအမြင်ရခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့နှုတ်မှပြောလိုက်သော အရာခပ်သိမ်းမှန်သမျှ ဗဟိဒ္ဓါပြင်ပလောကတွင် တကယ် ဖြစ်ပွားစေသည့် “စေ” တစ်လုံးပိုင်ရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း ဆရာတော် ဦးသော ဘိတ၊ ကပ္ပိယကြီးနှင့် ကိုမြတို့က တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်မိစပြု လေတော့သည်။

“သာကျော်ရဲ့ အကြောင်း ကျုပ်သိသလောက်တော့ ဒါ အကုန်ပဲဗျို့။”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က စကားရှည်ကြီးပြောရသဖြင့် မောသွားဟန်ဖြင့် ရေနွေးတစ်ကျိုက် မော့သောက်လိုက်၏ ။

ကိုဟင်္သာက ရွန်ပလေယား စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားနေလေသည်။ ရန်ချီက -

“အိုင်အိုကြီးပြောတဲ့လူက အတော် တော့ ထူးဆန်းတယ်ဗျို့။ ။ ကျွန်တော် တော့ သူ့ကို အခု ချက်ချင်း တောင် ပြေးကြည့်ချင်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ် ရန်ချီရဲ့။ ။ အဲဒီ သာကျော်ဆိုတဲ့လူဟာ ပျောက်နေတဲ့ ကီးစတုန်း ၄ စုံရဲ့ ကွင်းဆက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလူ အခုကြုံတွေ့နေတာတွေ ကလည်း သွေးရိုးသားရိုး မ ဖြစ်နိုင်ဘူး။ ။ အဲဒီ နောက်ကွယ်မှာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်ကွ”

ကိုဟင်္သာက သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပါးစပ်မှချွတ်ကာ တွေ့ : တွေ့ : ဆဆနှင့် ပြောလိုက်၏ ။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေသည့် ဦးဖေသိန်းက

“ကီးစတုန်းဆိုလို့ ... ဟိုတစ်ခါ ကိုဟင်္သာပြောပြတဲ့ Hopi လူမျိုး တွေ ရဲ့ ကီးစတုန်း ၄ စုံကိုလည်း ကျုပ်က သိချင်နေသေးတယ်ဗျ။ အဲဒီ အကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး ထပ်ရှင်းပြပေး ပါဦးလားဗျာ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်ကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် ကိုဟသီာရေ။ ဟို ... ဟို ကျောက်တုံးလေးစုံကို
သူတို့ဘာသာစကားနဲ့ တစ်ပို ဆိုလား ... ဘာဆိုလားဗျာ။ ကျုပ်လည်း သိချင်တယ်ဗျို့။”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်၏ အပြောကြောင့် ကိုဟသီာက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြီး လိုက်ပြီး -

“Tiponi (တစ်ပိုနီ) ပါဗျာ။ ဒီမှာ နားထောင်ကြ၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ဒဏ္ဍာရီထဲမှာ
ဘုရားသခင်က ကမ္ဘာကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရေနဲ့လွှမ်းမိုး နှစ် မြှုပ်ပစ်လိုက်တာကို
ခင်ဗျားတို့လည်း ကြားဖူးကြမှာ ပေါ့။ အဲဒီ တုန်းက ရေနစ်တဲ့ထဲမှာ မပါသွားဘဲ ကယ်တင်ခြင်း
ခံလိုက်ရတဲ့ လူမျိုး ဟာ ဟိုပီ (Hopi) လူမျိုး စုပဲဗျာ။ သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ မဟာဝိညာဉ်တော်
(Great spirit) က ကျောက်တုံးအစုံ ၈ ခု ဖန်ဆင်းတယ်။ အဲဒီ ကျောက်တုံးတွေ ကို Tiponi
လို့ခေါ်တယ်။ ဘုရားသခင်က သူ့ရဲ့ သင်ကြားချက် နှောင်း ဖြစ်ဟောကိန်းတွေ လူသားတွေ
ကို ပြောချင်တဲ့ သတိပေးချက်တွေ မှန်သမျှကို အဲဒီ ကျောက်တုံးတွေ ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်”

ဦးဖေသိန်းက လက်ဖက်တစ်ခွက် စားဖို့ပြင်ရင်း မစားသေးဘဲ

“ဟင် ... ဒါဆို ၂၀၁၂ ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့မှာ ကမ္ဘာပျက်မယ်ဆိုတာ
Hopi လူမျိုး စုတွေ ရဲ့ မဟာဝိညာဉ်တော် က ဟောခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား ” ဟု မေးလိုက်၏ ။

“ အင်း ... အဲဒီ လိုလည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ စောစောက
စကားဆက်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီ ဖန်ဆင်းထံတဲ့ ကျောက်တုံးအစုံ ၈ ခုကို သူတို့ဘုရားသခင်က
ဟိုပီ (Hopi) လူမျိုး စုရဲ့ ခေါင်းဆောင်လက်ထဲကို ပေးသနားတော် မူခဲ့တယ်တဲ့။ အဲ ...
နောက်တော့ အဲဒီ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူက ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်တော် ကို
ဖီဆန်သွားတဲ့အခါကျတော့ သူ့ရဲ့ သားနှစ် ယောက် က Tiponi ကျောက်တုံးတွေ ကို
တစ်ယောက် ၄ လုံးစီ ခွဲဝေယူပြီး ဆက်ခံခဲ့ကြတယ်”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ကျောက်တုံး ၈ လုံးက ၄ လုံးစီ နေရာကွဲနေတာကိုး”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလိုနှင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါနဲ့ အစ်ကို ဖြစ်တဲ့ နောင်တော် ကြီးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမှု တော် ကို ထမ်းဖို့ စူးရှတဲ့ အလင်းရောင် တန်းအ ဖြစ်နဲ့ အရှေ့အရပ်ကထွက်လာတဲ့ နေမင်းဆီကို တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်သွားရတယ်လို့ ဆိုစမှတ်ပြုကြတယ်။ ကေန္တကြည့်ရတာ ဂြိုဟ်သားတွေ ခေါ်သွားတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ နောင်တော် ကြီးဟာ အတော် စွမ်းတာဗျ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က စိတ်ဝင်စားသွားဟန်နှင့် မျက်မှောင့်ကုတ်ကာ

“ဘယ်လိုများ စွမ်းတာလဲဗျ။ ပြောပါဦး”

ကိုဟင်္သာက သောက်လက်စ စီးကရက်တိုကို အပြီးသတ်ဆက်ကာဆက်ကာ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ...

“သူ့ကို Hopi ဘာသာစကားနဲ့ ပဟာန (Pahana) လို့ ခေါ်တယ်။ သူဟာ သူ့ရဲ့ အသားအရောင် ကို အမျိုး မျိုး ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်အရောင် ကတော့ အမြဲတမ်း အနက်ရောင် ပဲတဲ့။ အဲဒီ နောင်တော် ကြီး ဘယ်လိုအဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ဆင်တတ်တယ် ဆိုတာရော ခင်ဗျားတို့ သိချင်ကြသေးလား”

“ဘယ်လို ဝတ်တာတုန်းဗျ”

“နောင်တော် ကြီးက အနီရောင် ဝတ်စုံကို အမြဲတမ်းဝတ်ပြီး ခေါင်းမှာ လည်း အနီရောင် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားလေ့ ရှိတယ်။ ဦးထုပ်ပုံစံက ဦးချိုပါတဲ့ ဖားတစ်ကောင်ရဲ့ ကျောကုန်းပုံစံမျိုး ဗျ”

ကိုဟင်္သာ၏ စကားအဆုံးတွင် ရန်ချိုက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာပြီး

“ဟင်း ... ဒါဆို သာကျော် တွေ့ခဲ့တဲ့လူဟာ ဇော်ဂျီမဟုတ်ဘဲ အဲဒီ နောင်တော် ကြီးများ ဖြစ်နမလား ဆရာ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ကိုဟင်္သာက စဉ်းစားပြီးဟန်နှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ရန်ချိုရဲ့ ၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အဲဒီ နောင်တော် ကြီးက သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ စကြဝဠာကနေ ကမ္ဘာမြေပေါ်ကို ပြန်ရောက်နေပြီ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်းများစွာ က ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူရဲ့ ညီတော် နဲ့ ပြန်ပေါင်းဆုံမိကြတဲ့အခါ သူတို့ လက်ထဲမှာ ရှိကြတဲ့ Tiponi ကျောက်တုံးတွေ ကလည်း နဂိုမူလ ၈ စုံအပြည့်ပြန်စုစည်းမိကြပြီး ကမ္ဘာကြီးကို လုံးဝ အပြီးအပျက် သန့်စင်ပစ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီနေ့ကို Purification day လို့ ခေါ်တယ်”

“ဟင် .. ဒါဆိုရင် အဲဒီ နောင်တော် ကြီးက ကမ္ဘာမြေကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ့် တန်ခိုးရှင်ပေါ့နော် ... ဟုတ်လား ... ကိုဟင်္သာ”

ဦးဖေသိန်းက လက်ဖက်တစ်ဖွန်း မြို့ ရင်း မေးလိုက်၏ ။

“အကြမ်းဖျဉ်းအားဖြင့် တော့ အဲဒီ လို ပြောလိုရတာ ပေါ့။ ဟိုပီ (Hopi) တွေ ကတော့ အဲဒီ နောင်တော် ကြီးကို တလေးတစားနဲ့ စစ်မှန်သော အဖြူရောင် ကိုယ်တော် ကြီး (True White Brother) လို့ ခေါ်တယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ကို စီရင်တဲ့ အခါမှာ လည်း နောင်တော် ကြီးဟာ အရှေ့အရပ်ကသာ လာခဲ့မယ်ဆိုရင် နည်းနည်း သက်သာမယ်။ အဲ .. အနောက်အရပ်ကသာ လာခဲ့မယ်ဆိုလို ကတော့ အားလုံး ထောင်းလမောင်းကြေသွားလိမ့်မယ်လို့ ဗျာဒိတ်ကျမ်းမှာ ဆိုထားတယ်ဗျ”

“ဟာ နောင်တော် ကြီးက တော် တော် ဆိုးရွားပါလား”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က နေပြောက်ထိုးလာသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို အနည်းငယ် နေရာရွှေ့ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ကိုဟင်္သာက ရေနွေးကြမ်း သောက်လက်စခွက်ကိုချကာ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ဒါယမ်းလိုက်ပြီး

ဟိုပီ (Hopi) တွေ ကတော့ ခင်ဗျားပြောသလို မယူဆကြဘူးဗျ။ သူတို့က နောင်တော် ကြီးဟာ ကမ္ဘာမြေကို ဖျက်ဆီးသန့်စင်ပြီးတဲ့အခါကျရင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စစ်မှန်သော ကိုးကွယ်သူတွေ ကို ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးနိုင်တဲ့ ထာဝရအသက်တာနဲ့ ပိုမိုကောင်းမွန်လှတဲ့ ကမ္ဘာကြီးအဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးမယ်ဆိုပဲဗျ။ ”

“ဟင်း ပိုပြီး သာယာလှပတဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီး ဖြစ်မတဲ့လားဗျ”

ဦးဖေသိန်းက တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူသလို ပြောလိုက်၏ ။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒါကြောင့် လား မသိဘူး။ ဟိုပီ (Hopi) တွေ ရဲ့ အတွေ့အခေါ်ကို ဆက်ခံတဲ့ ဒီနေ့ခေတ်လူတွေ ဖြစ်လာကြပြီ။ သဘာဝတရားကြီးရဲ့ စွမ်းအင်ဟန်ချက်ညီမှု ကို အဲဒီ လူတွေ က တန်ဖိုးထားလာကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က ကမ္ဘာမြေကြီးကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်နေတဲ့ လူတွေ ကို တအားမုန်းတာဗျ။ သယံဇာတထုတ်ယူသုံးစွဲတာတွေ ၊ သစ်ပင်ခုတ်လှဲ တာတွေ ၊ လောင်စာလောင်ကျွမ်းမှု တွေ ၊ ကာဗွန်ထုတ်လုပ်မှု တွေ ဟာ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို အဆိပ်တုံး အဆိပ်ခဲကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလို့ ယူဆကြတာကလား။”

“ကမ္ဘာကြီးက အဲဒီ လို အဆိပ်တုံးကြီး ဖြစ်သွားရင် နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေ ထပ် ဖြစ်လာမှာ လဲ။ ကမ္ဘာပျက်စီးသွားမှာ လား။”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အင်း ... ကမ္ဘာကြီးဟာ အဆိပ်တုံး အဆိပ်ခဲကြီး ဖြစ်လာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် စကြဝဠာ၊ နေ၊ လနဲ့ တခြားဂြိုဟ်တွေ ကိုပါ အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ သူတို့က ယူဆထားကြတာဗျ။ ဒါကြောင့် Hopi တွေ က ကမ္ဘာမြေကြီးကို သန့်ရှင်းပေးမယ့်နေ့ရောက်ဖို့ မျှော်လင့်နေကြတာဗျ”

“အဲဒီ နေ့ကရော တကယ် ရောက်လာမှာ တဲ့လားဗျာ”

“အင်း ... အဲဒီ ကမ္ဘာပျက်နေ့ ရောက်ခါနီး တဲ့အခါကျရင် နောင်တော် ကြီးနဲ့ သူရဲ့ အပေါင်းအပါ တန်ခိုးရှင်တွေ ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ကိုင်လှုပ်ပြီး အချက်ပေးလိမ့်မယ်တဲ့ဗျ။ လူတွေ ပြင်ဆင်ချိန်ရအောင်လို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ လိုမျိုး ငလျင်အကြီးစားသုံးကြိမ်တိတိ လှုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ တော့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို လုံးဝ ဖျက်သိမ်းသန့်စင်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတယ်ဗျ”

(မှတ်ချက် ။ ။ ၂၀၁၀ ခုနှစ် ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက် ချီလီတွင် လှုပ်လိုက်သော ကမ္ဘာကြီး၏ ဝင်ရိုးကို သုံးလက်မခန့် တိမ်းစောင်းသွားစေသည်ဟု နာဆာ (NASA) မှ သတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ယင်းကို Hopi ရိုးရာ ဆက်ခံသူ ပွေဘလို လူမျိုး တို့က နောင်တော်ကြီးနှင့် တကွ နတ်ဘုရားတို့၏ ပထမအကြိမ် သတိပေးချက်ဟု ယူဆကြ၏)

“ဟင် ... ဒါဆို ၂၀၁၂ ခုနှစ် နီးရင် ငလျင်တွေ လှုပ်မှာ ပေါ့နော်”

ဟု ဦးဖေသိန်းက အံ့သြတကြီး မေးလိုက်၏ ။ ကိုဟင်္သာက -

“ဒဏ္ဍာရီလာစကားတွေ မှန်တာ၊ မှားတာ အသာထား။ သံလိုက်စက်ကွင်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တာ ကတော့ ငလျင်နဲ့ မိုးလေဝသပေါ်မှာ သက်ရောက်မှု ရှိလိမ့်မယ်ဗျ။ တကယ်တော့ ရာသီဥတုအတွက်တင် မကပါဘူးဗျာ။ သံလိုက်စက်ကွင်းတွေ ရဲ့ ဆွဲငင်အားက လူတွေ ရဲ့ ယုံကြည်မှု အပေါ်မှာ ပါ သက်ရောက်တယ်ဗျ”

“ဟင် ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

ဟု အိုင်အိုထွန်းအုပ်က နားရှုပ်ထွေးသွားဟန်နှင့် မေးလိုက်လေသည်။ ကိုဟင်္သာက ရွှန်ပလေးယားစီးကရက်ကို မီးညှိကာ တစ်ချက်ဖွာရှိုက်လိုက်၏ ။ ထို့နောက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင်း -

“အင်း ... ဒီလိုဗျ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ သံလိုက်ဆွဲငင်အားရှိတဲ့ နယ်မြေတွေ မှာ ဆွဲငင်အား ကြီးမားပြင်းထန်လေလေ အဲဒီ ဒေသမှာ ရှိတဲ့ အစဉ်အလာတွေ ၊ ယုံကြည်မှုတွေ ၊ ရိုးရာဓလေ့ တွေ ဟာ အစွဲပြင်းထန်လေလေပဲ ။ တစ်ယူသန်ဆန်ပြီးတော့ ဖျောင်းဖျာပြောင်းလဲရ ခက်လေလေပဲဗျ။ အသေသဘော ဒါမှမဟုတ် အငြိမ်သဘောဆောင်တယ်ပေါ့ဗျာ။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် သံလိုက်စက်ကွင်းပြင်းအား လျော့နည်းတဲ့ဒေသမှာ နေထိုင်သူတွေ ဟာ အသစ်တီထွင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားရှိတယ်။ အပြောင်းအလဲတွေ ကို စိန်ခေါ်တယ်။ ညင်သာတဲ့ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်နိုင်သလို ရုန်းကန်လှုပ်ရှားတဲ့သဘော။ တိုက်ပွဲဝင်တဲ့ သဘောကိုလည်း ဆောင်တယ်”

ကိုဟင်္သာက ပြာများ သီးလာသော စီးကရက်မီးကို လက်ညှိုး နှင့်

တောက်ချလိုက်သ်။ စီးကရက်ပြာများ အောက်သို့ လွင်စင်ကျသွား၏ ။ ဦးဖေသိန်းတို့ ကတော့ ကိုဟသီ၏ အပြောကို အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်နေလေသည်။

ကိုဟသီက စီးကရက်ကို တစ်ရှိုက် ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက်...

“စောစောက စကားကို ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ သံလိုက်စက်ကွင်း မရှိသလောက်နည်းပါးတဲ့ သုည ကွန်တိုမျဉ်းကြောင်းဟာ စူးအက်တူးမြောင်း အောက်တည့်တည့် ကနေ ဖြတ်သွားတယ်။ (အစွရေး နိုင်ငံ ပေါ်ပေါက်လာမည့် နေရာဒေသအထိပင် ဖြစ်သည်) နောက်ထပ် သုည သံလိုက်စက်ကွင်း ကွန်တိုမျဉ်းက အမေရိက အနောက်ဘက်ကမ်းခြေဒေသကို ဖြတ်သန်းသွားပြန်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆွဲငင်အားအမြင့်ဆုံး သံလိုက်စက်ကွင်းက ရုရှားအင်ပါယာ ရဲ့ အလယ်ပိုင်းမှာ ရှိတယ်ဗျ”

ရန်ချီက ရေခဲနွေးငွေ့ရန် ပြင်လိုက်သော အခါ ရေခဲနွေးအိုးထဲမှ ရေခဲနွေးတစ်စက်မှ ကျမလာတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ချီက ရေခဲနွေးအိုးကိုယူကာ ရေခဲနွေးပြန်ဖြည့်ရန် အိမ်ဘက်သို့ ထထွက်သွားသည်။

ကိုဟသီက ခဏနားပြီး ဆက်ပြောသည်

“အဲဒီ သံလိုက်စက်ကွင်းတွေ က ၁၉၈၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းက စပြီး ပြောင်းလဲ ရွေ့လျားကုန်လိမ့်မယ်ဗျ။ ၂၀၀၆ ခုနှစ် ၊ မတ်လ ၁၀ ရက်နေ့မှာ သူရိယမုန်တိုင်းရဲ့ ဇီဝစက်ဝိုင်းက ကုန်ဆုံးချုပ်ငြိမ်းပြီး စက်ဝိုင်းအသစ် ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မယ်တဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ ဝင်ရိုးစွန်းပြန်လှန်မှု (Polar reversal) ရဲ့ ဖြစ်စဉ်အစောပိုင်းမှာ ကမ္ဘာ့သံလိုက်စက်ကွင်းပြင်အားတွေ က အလွန်လျင်မြန်စွာ လျော့နည်းသွားမယ်တဲ့ဗျ။ ။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အဲဒီ စက်ကွင်း ပြန်လှန်မှု က အကြိမ်ကြိမ် ကြို : ခဲ့ရပြီးသားပါဗျာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ။ ဘယ်လိုမျိုး ကြိုခဲ့တာလဲဗျ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် သန်းပေါင်း (၇၆) သန်း ကာလအတွင်းမှာ ၁၇၁ ကြိမ်

ဖြစ်ခဲ့ပြီးနေပြီ။ သိပ်မဝေးလှသေးတဲ့ နှစ် (၄၅) သန်း ကာလအတွင်းမှာပဲ (၁၄) ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ပြီးနေပြီလေဗျာ။ အဲဒီလို ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မိုးလေဝသ ရာသီဥတု ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲတာတွေ၊ သံလိုက်စက်ကွင်း ဆွဲငင်အားက မြုန်းခနဲ ကျဆင်းယုတ်လျော့သွားတာတို့လည်း ဖြစ်တတ်တာပေါ့ဗျာ”

“ဪ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျုပ်တို့နေထိုင်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ အတော်ကို ထူးခြားဆန်းကြယ်တာပဲဗျို့။”

ဦးဖေသိန်းက အံ့သြထူးဆန်းသည့် လေသံနှင့် ပြောလည်းပြောရင်း သူ၏ ဗိုလ်လသာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုလည်း မီးညှိလိုက်၏။ ထိုစဉ် ရေနွေးအိုးကိုကိုင်ကာ ရန်ချို ပြန်ရောက်လာ သည်။ အိုင်အိုထွန်းအုပ်က

“ကိုဟသီာရေ ... ဒါဆိုရင် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက်နေ့မှာလည်း အဲဒီလို သံလိုက်စက်ကွင်း ဆွဲငင်အား အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့နော်” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ဗျာ ... ဒါပေါ့။ အဲဒီလို သံလိုက်စက်ကွင်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကမ္ဘာကြီးကို ဖျက်ဆီးချင်နေတဲ့ စေတနာနိဗ္ဗိတသားတွေ အတွက်တော့ ကီးစတုန်း ၈ စုံစလုံးသာရှိရင် အလွယ်လေးပေါ့ဗျာ”

ထိုစဉ် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော ရန်ချိုက

“ဆရာရေ ... ကျွန်တော် အတွက်တော့ သံလိုက်စက်ကွင်းထက်ပိုပြီး ဆွဲဆောင်အားကောင်း နေတာက အိုင်အိုကြီးပြောပြတဲ့ ကိုသာကျော်ဆိုတဲ့ လူအကြောင်းပဲ။ ဒီလူဟာ ကျွန်တော်တို့ ရှာရမယ့် သားကောင်များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူးနော်”

“သားကောင်လား၊ မုဆိုးလားတော့ ငါလည်း မသိဘူးဟေ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကို တွေ့အောင်ရှာဖို့လိုအပ်နေပြီဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ အဲဒီတော့ သာကျော်ရှိတဲ့ရွာကို ခရီးထွက်ဖို့ လိုအပ်တာမှန်သမျှ မင်းပဲ စီစဉ်ပေးတော့ ရန်ချိုရေ။ ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ နောက်သုံးရက်အတွင်း : ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့်

ဖြစ်စေရပါမယ်”

ခရီးထွက်ရတော့မည် ဟူသော ကိုဟသီ၏ စကားက တိုက်ပွဲဝင်ရန်
အသင့်ပြင်ဖို့ နှိုးဆော်လိုက်သကဲ့သို့ ပင်။ အပြန်လမ်းတွင် ဦးဖေသိန်းနေထိုင်ရာ
ဘရတ်ကင်းလမ်းအထိ အိုင်အိုကြီးက သူ၏ စတန်းဒတ်ကားကလေးဖြင့် လိုက်ပို့၏ ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော ဖြစ်ကြဘဲ အတွေးကိုယ်စီဖြင့်
နှုတ်ဆိတ် နေမိကြလေသည်။

အခန်း (၅)

နောက် ၂ ရက်အကြာတွင် ကိုဟသံ၊ ရန်ချို၊ ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အို ထွန်းအုပ်တို့သည် သာကျော်ရှိရာ ပုံတောင်ပုံညာဘက်သို့ ကားဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

တောင်ငူသို့ အရောက်တွင် ညနေ စောင်းနေပြီမို့ “ဒို့ညီနောင်” အမည် ရှိ ထမင်းဆိုင်လေး တွင် ညစာ စားသောက်ဖို့ ပြင်ကြ၏ ။

ညနေစောင်း နေလုံးကြီးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အနားသတ်ဆီသို့ လျှောဆင်းနေကျနေလေပြီ။ သစ်ရွက်ကလေးများ ကလည်း ညနေခင်း၏ လေပြည်ထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့ပျော်ပါးနေသည်။ ပုစွန်ဆီရောင် တိမ်တောက်နေသော ကောင်းကင်သည် ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ၏ လက်ရာမွန် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကဲ့သို့ လက်ရာမြောက်လွန်းလှ၏ ။

မကြာခင်မှာ ပင် မဟူရာအမှော င်ထုက တစ်စစ တိုးဝင်လာတော့သည်။ ထိုစဉ် ရန်ချိုက စားလက်စ ထမင်းကို လက်စသတ်ကာ -

“ဆရာရေ ...၊ ကျွန်တော် တို့ ဒီညတော့ ဒီဆိုင်မှာ ပဲ တည်းခိုရလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ။ မှော င်နေရင် ခရီးဆက်ဖို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အေး .. ကောင်းသားပဲ ။ ဆိုင်ရှင်ကို အကျိုး အကြောင်းပြောပြီး မင်း စီစဉ်လိုက်လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ရန်ချိုက ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းဆိုင်ရှင် ကုလားဆီသို့ ထထွက်သွား၏ ။

ဦးဖေသိန်းက ထမင်းစားပြီး၍ သွားကြားထိုးနေရင်း -

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ၊ ဒီမှာ ပဲ နားမှ ဖြစ်မယ်။ မှော င်လာလို့တင် မကဘူး။ ကျုပ်က ထမင်းစား ပြီးတော့ မိုက်အင့်သွားလို့ လှဲပဲလှဲအိပ်ပစ်လိုက်ချင်တော့တယ်ဗျာ” ဟု ရန်ချို.

စကားကို ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်၏။

မကြာခင် ရန်ချုံပြန်ရောက်လာပြီး -

“အားလုံး အဆင်ပြေတယ် ဆရာ။ ထမင်းဆိုင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ တည်းခိုလို့ရတယ်တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရန်ချုံက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏ ဝန်စည်စလယ်များ နှင့် သူ၏ မျက်လှည့်ပြသော ထန်းခေါက်ဖာကြီးကို ထမ်းကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အိုကြီးတို့လည်း -

“ကဲ ... ကိုဟင်္သာရေ ... နားလို့ရပြီဆို၊ ကျုပ်တို့လည်း အပေါ်တက်တော့မယ်ဗျို့။”

“ သွားပါ ... သွားပါ။ ကျုပ် နောက်က လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ထို့နောက် ဦးဖေသိန်းတို့လည်း ကိုယ့်အဝတ်အိတ်ကိုယ်ဆွဲကာ ထမင်းဆိုင်လေး၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ ကိုဟင်္သာက သောက်လက်စ ဂွန်ပလေးယား စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ဆိုင်အပြင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို တစ်ချက်စူးစမ်း အကဲခတ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံး စီးကရက်လက်ကျန်ကို တစ်ဖွာရှိုက်ပြီး အစီခံကို နင်းခြေကာ ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

ညသည် တဖြည်းဖြည်း နက်သည်ထက် နက်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မည် သည့်အရာမှ မမြင်ရအောင် အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်လေတော့သည်။

နံနက်ခင်းရောင် ခြည်၏ စူးရှလွန်းသော အလင်းတန်းများ ကြောင့် ဦးဖေသိန်းတို့ နိုးလာကြသည်။ နာရီကြည့်လိုက်သော အခါ (၇) နာရီခွဲခန့်ပင် ရှိနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဦးဖေသိန်းက အနီးတွင် အိပ်နေသော အိုင်အိုထွန်းအုပ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ နေအတော် မြင့် နေပြီမို့ သူတို့လည်း ကပ္ပာကယာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

အောက်ထပ် ထမင်းဆိုင်လေးထဲတွင် တော့ ရန်ချုံက

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ကာ သူ၏ ထန်းခေါက်ဖာကြီးကို ဘေးနားတွင် ချပြီး
ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထမင်းဆိုင်၏ မီးဖိုချောင်အတွင်း မှ ဟင်းအိုးနံ့များ က
လေတိုက်နေ၍ ဆိုင်ထဲတွင် မွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေသည်။

ရန်ချီက ဦးဖေသိန်းတို့ ဆင်းလာသည်ကို မြင်သော အခါ

“ဦးဖေသိန်းနဲ့ အိုင်အိုကြီးလာဗျို့။ ဒီမှာ လာထိုင်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ဦး”

ပြောပြောဆိုဆို နှင့် ရန်ချီက ဆိုင်ရှင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး လက်ဖက်ရည်နှစ် ခွက်
ပေးပါဦးဟု မှာ လိုက်၏။

ဦးဖေသိန်းက သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဗိုလ်လသာဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုခဲကာ
လာထိုင်၏။ အိုင်အိုထွန်းအုပ် ကတော့ အိပ်ရေး မဝဟန်နှင့် တစ်ချက်သမ်းဝေကာ သူ့ရဲ့
ဗိုက်ဖောင်းဖောင်းကြီး ကို ပွတ်ရင်းဝင်ထိုင်သည်။

ရန်ချီက ရေနွေးကရားထဲမှ ရေနွေးငဲ့ထည့်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ညက အိပ်လို့ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါရဲ့ဗျာ။ ခရီးပန်းထားလို့ အိပ်လိုက်တာမှ တုံးခနဲပဲ။ နေမြင့်မှ နိုးလာတာပဲ
ကြည့်တော့”

အိုင်အိုကြီးက

“ကျုပ် ကတော့ အိပ်ရာပြောင်းအိပ်လို့လား မသိဘူးဗျို့။ တစ်ညလုံး ဟိုလူး
ဒီလိုမဲ့နဲ့ အိပ်လို့ကို မပျော်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဝါး”

ဟု ပြောရင်း ပါးစပ်ကြီး အားကုန်ဟကာ တစ်ချက် သမ်းဝေလိုက်၏။

ထိုသို့ စကားပြောနေကြရင်း ဦးဖေသိန်းက ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ...

“ဟင် ရန်ချီ... မင်းဆရာ ကိုဟင်္သာ တစ်ယောက် မတွေ့ပါလား။

အိပ်ရာမနီးသေး ဘူးလား” ဟု အံ့သြစွာ ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ ။ ကိုဟင်္သာ ဘယ်သွားလဲ။ အပေါ်မှာ လည်း မရှိပါဘူး”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်ကပါ ဇဝေဇဝါဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ရန်ချီက သောက်လက်စ ရေခွေးကြမ်းကို တစ်ငုံသောက်ပြီး တော့

“အင်း ... ကျွန်တော် လည်း နီးကတည်းက ဆရာကို မတွေ့တာပဲဗျို့ ။ ကျွန်တော်

အထင် ဆရာ ကတော့ ခုချိန်လောက်ဆို မြတ်စောညီနောင်ဘုရားပေါ်မှာ သစ္စာပြု
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တဲ့ အစီအရင် လုပ်နေပြီနဲ့ တူတယ်။ ဆရာက တစ်ယောက် ယောက် ကို
ဆေးကုပေးခါနီး တိုင်း အခုလို သစ္စာပြုလေ့ရှိတယ်ဗျ”

“နေစမ်းပါဦး ... ဆရာကိုဟင်္သာက ဘယ်သူ့ကို ဆေးကုမှာ မို့လို့လဲ”

“အိုင်အိုကြီးကလည်းဗျာ။ ဘယ်သူရှိရမှာ လဲ။ ကျုပ်တို့ အခုသွားရှာမယ့်

သာကျော်ကိုပေါ့ဗျ။ သာကျော် ရူးရတာ ခေါင်းကို အရိုက်ခံရလို့ မဟုတ်ဘူးဗျို့ ။ အနီးကပ်
လုံးထွေးတိုက်ခိုက်နေရင်း အဆိပ်ခိုး၊ အဆိပ်ငွေ့ တစ်ခုခုနဲ့ အမှု တံခံလိုက်ရတာ မှန်း
အိုင်အိုကြီးပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ရုံနဲ့ ဆရာကိုဟင်္သာ မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော် တောင်မှ
ရိပ်မိတယ်”

“ဪ ... ဪ”

“မင်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ရဲ့ ပညာတွေ ကတော့ နက်ရှိုင်းပါပေ့ကွာ။

ငါတို့တော့ ဘယ်လိုမှ လိုက်လို့ကို မမီနိုင်ပါဘူး။ ဟား ...ဟား...ဟား ”

ဦးဖေသိန်းက ရယ်သံစွက်ကာ ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက်

ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်နေလေ၏ ။

ကိုဟင်္သာကား တစ်မနက်လုံး ပေါ်မလာချေ။

နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ဦးဖေသိန်းတို့ သုံးဦးသား ကိုဟင်္သာကို

မစောင့်နိုင်တော့ သော ကြောင့် ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။

ထိုစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဖိုးသူတော် ကြီးတစ်ပါး

ထမင်းဆိုင်အတွင်း လာရပ်ကာ ဆွမ်းခံသည်ကို မြင်လိုက်သည်။ ဖိုးသူတော် ကြီးက ညာဘက်လက်ထဲတွင် တောင်ငှေးကိုင်ထားပြီး ဘယ်ဘက်လက်ထဲတွင် ကြေးစည်တစ်ခုကို ကိုင်ထား၏ ။ ထူးခြားသည်ကား သူ၏ ဦးခေါင်းအနောက်ဘက်တွင် ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော ဘုတစ်ခုထွက်နေပြီး ထိုဘု၏ ဘေးဘက်တွင် ခပ်တိမ်တိမ်ချိုင့်ခွက် နှစ် ခွက် ရှိနေလေသည်။

ဦးဖေသိန်းက နာရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“ကိုထွန်းအုပ်ရေ ... ဖိုးသူတော် ကြီးကို ဆွမ်းကပ်လိုက်ရအောင်ဗျာ”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ။ ကျုပ် သွားပင့်လိုက်မယ်”

ကိုထွန်းအုပ်က ပြောပြီးပြီးချင်း ဖိုးသူတော် ကြီး အနားသို့ သွားကာ လက်အုပ်ချီရင်း ဆွမ်းစားကြရန် ပင့်ဖိတ်လိုက်၏ ။ ဖိုးသူတော် ကြီးက ဣန္ဒြေရစွာ ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ဦးဖေသိန်းတို့က ဟင်းသုံးမျိုး မှာ ကာ ဖိုးသူတော် ကြီးကို ဆွမ်းကပ်၏ ။

ရန်ချီက မည် သည့်စကားမှ ဝင်မပြောဘဲ ဦးဖေသိန်းတို့ လုပ်နေသမျှကိုသာ ဘေးက ထိုင်ကြည့်နေသည်။ မနက် ၁၁ နာရီကျော်ကျော်ခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်သော် လည်း ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် လူအဝင်အထွက်က မရှိသလောက် နည်းပါးလှ၏ ။ ဆိုင်ထဲတွင် ဦးဖေသိန်းတို့ တစ်ဝိုင်းတည်းပင် ရှိနေလေသည်။

ဖိုးသူတော် ကြီး ဆွမ်းသုံးဆောင်ပြီးသော အခါတွင် ရေတစ်ခွက်သောက်ချလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ...ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ကျုပ်က ပြန်ပြီးပေးရဦးမယ်”

ဖိုးသူတော် ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေချိုင့်ထဲမှ ရေကို စောစောက သူသောက်နေသော ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေတစ်ဝင်ခန့် ငှဲ့ချလိုက်၏ ။ ထို့နောက် သူက ရေခွက်ကို ပါးစပ်နားသို့ တွေ့ကာ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး နှုတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို မန်းမှု တ်ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက်

“ကဲ .. ရော့ ... ရော့... ဒီရေမန်းလေး သောက်လိုက်ကြဦး”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရေခွက်ကို အိုင်အိုထွန်းအုပ်ဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက် ၏ ။

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က ယူဖို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ...

“အာဘရာဒါကာဘရာ”

ထမင်းဆိုင်အဝဆီမှ ကိုဟင်္သာရွတ်ဆိုလိုက်သည့် ပြင်းထန်လှသော အသံမွှာနှုတ်၏ လှိုင်းကြောင့် ရေဖန်ခွက်က ဖိုးသူတော် ကြီး၏ လက်ထဲမှာ ပင် ထူးဆန်းစွာ ပင် အက်ကွဲကျသွား လေသည်။

“ ဝမ်း ”

“ ဟင် ... ”

ဖန်ခွက်အကွဲထဲမှ ရေမန်းသည် အဆိပ်ရှိသလိုမျိုး အစိမ်းရောင် သမ်းပြီး ပူလောင်သည့် အခိုးများ ထောင်းထောင်းထနေသည်။

“ ဟာ ”

“ အလို ”

ဆိုင်အဝင်တွင် ရပ်နေဆဲရှိသော ကိုဟင်္သာက

“ရန်ချို....စ ”

ဟု အချက်ပေးလိုက် သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရန်ချိုသည် လျင်မြန်သော အရှိန်နှင့် ဖိုးသူတော် ကြီး၏ လည်ပင်းကို တံတောင်ဆစ်ကွေးဖြင့် နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်၏ ။

ရန်ချို၏ တံတောင်ဆစ်ကွေးကို ဖိုးသူတော် က လက်ဖျံဖြင့် ပင့်ကာပြီး ရိုက်လိုက်ရာ ရန်ချိုနောက်လန်သွားသည်။ ဖိုးသူတော် ကြီးက ကိုယ်ကို အနည်းငယ်စောင်းပြီး ရန်ချို၏ ညာဘက်ပခုံး နှင့် ဘယ်ဘက်ခါးကို ကိုင်မြှော က်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ အားကုန်

ပစ်ပေါက်ချလိုက်၏။

ရန်သူက လေထဲတွင် လှပစွာ တစ်ပတ်လည်သွားပြီး ကြောင်တစ်ကောင်၏ ညင်သာမှု မျိုး နှင့် ခြေစုံကျလေသည်။ ရန်သူက ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သည့်အချိန်မှာ ပင် ဖိုးသူတော် ကြီးက ပြတင်းပေါက်မှ နောက်ကျွမ်းပစ် ခုန်ထွက်ပြီး ကိုယ်ရောင် ဖျောက်လိုက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ဖျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ သူ၏ ကြေးစည်လေး ကတော့ ခုံပေါ်တွင် တင်လျက်သား ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။

ဦးဖေသိန်းနှင့် အိုင်အိုထွန်းအုပ်တို့လည်း ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အ ဖြစ်အပျက် ကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြနေကြလေသည်။ ထိုစဉ် ကိုဟသီက ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဒုက္ခများ ကုန်ကြတော့မလို့မျိုး၊ ကံကောင်းလို့။ ကျုပ်က သူ့ရဲ့ နောက်စေ့ကြီးကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဖိုးသူတော် ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ နဂါးမှော် မောင်သိုင်းမှန်း သိလိုက်ရလို့ပဲမျိုး။”

ထိုအခါ အံ့သြစိတ်ပြေသွားဟန်ရှိသော အိုင်အိုထွန်းအုပ်က

“နဂါးမှော် မောင်သိုင်း ဟုတ်လား။ သူက ဘယ်သူလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဗမာပြည်မှာ မွေးပြီး သီရိလင်္ကာမှာ ပညာသွားသင်ခဲ့တဲ့ ထိပ်သီးလောကီပညာရှင် တစ်ယောက် ပေါ့ဗျာ။ သူ အနေများ တာ ကတော့ အီဂျစ်မှာပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့။ လူကသာ ဖိုးသူတော် ယောင်ဆောင်ထားတာ။ သူကိုင်တဲ့ ကြေးစည်ရဲ့ မျက်နှာပြင် နှစ် ဖက်စလုံးမှာ တော့ အီဂျစ်စာတွေ ချည်းပဲ ”

ရန်သူက ခုံပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကြေးစည်လေးကို ဟိုဘက် ဒီဘက် လှန်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကိုဟသီက ယူကြည့်ပြီး ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်သည်။

“ကိုဟသီ ... အဲဒီ ကြေးစည်ပေါ်မှာ ရေး ထားတာ အီဂျစ်စာတွေ ဟုတ်လား။

ဒါဆိုရင် အဲဒီ စာတွေ က ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ကျုပ်တို့လည်း ဗဟုသုတ တိုးအောင် ပြောပြပေးပါလားဗျာ”

“ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ။ ကျုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျို့. ”

ဦးဖေသိန်း၏ အမေးကို အိုင်အိုထွန်းအုပ်ကပါ ထောက်ခံလိုက်၏ ။ ကိုဟင်္သာက ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်လိုက်သော အခါ ထမင်းဆိုင် ပိုင်ရှင်ကုလားက ကြောက်ရွံ့စိတ် မပြေသေးဟန်နှင့် မျက်လုံးအပြူး သား ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၏ ။ ကိုဟင်္သာက သဘောကျစွာ တစ်ချက်ပြူး လိုက်ရင်း

“အနဲရေ ... ကျုပ်တို့အတွက် ထမင်းတစ်ပွဲစီ ပြင်ပေးဗျာ။ ကျသလောက်အားလုံး မှတ်ထားပါ။ ငြီးရင် အကုန်ရှင်းပေးခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း

“ကျုပ်တို့ ထမင်းအရင် စားကြရအောင်ဗျာ။ စားပြီးတော့မှ ပဲ စောစောက အီဂျစ်စာတွေ အကြောင်း သေသေချာချာ ပုံဆွဲပြီး ရှင်းပြမယ်။ ဟုတ်ပြီလား ”

“ ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကောင်းပါပြီ ”

*

အခန်း (၆)

“ ဒီမှာ ကြည့် ... စာတွေ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဒီလိုဗျ ”

ကိုဟင်္သာက ကြေးစည်၏ မျက်နှာပြင်တစ်ဖက်ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏ ။

“ဒီစာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က “ကျွန်ုပ်တို့ နှလုံးသားအတွင်း ၌ နိုးထတော် မူသော အိုက်စစ်မယ်တော် ကြီး” တဲ့ ”

“ဟောဒီအောက်က စာကြောင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က “ကျွန်ုပ်တို့အား ဟိုးရပ်စ်အ ဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပို့ဆောင်ပေးမည် ကြယ်တို့၏ ခန်းဆောင်ကို ဖွင့်လှစ်တော် မူပါလော့” တဲ့ဗျ”

ဦးဖေသိန်းက စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် မျက်မှော င်ကုတ်ကာ ...

“ ဟင် ... အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ။ ဘာကို ရည်ညွှန်းချင်တာလဲ ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ကိုဟသီက

“အီဂျစ်တွေ ရဲ့ အယူအဆ ကတော့ ဒီလိုဗျ။ နဂါးငွေ့ ကြယ်စုတန်းကြီးရဲ့ အလယ်ဗဟိုချက် ဟာ လျှို့ဝှက် သူရိယနေတစ်စင်းပဲ။ အခု ကျုပ်တို့မြင်နေရတဲ့ နေမင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ရှိတယ်။ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ သူရဲဇွတ်လို့လဲ ခေါ်ချင်ခေါ်ပေါ့လေ။ မျက်စိနဲ့ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ နက္ခတ်တာရာကြည့် မှန်ပြောင်းနဲ့ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကြည့်လို့ မြင်နိုင်တဲ့အရာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ။ အဲဒီ သူရဲဇွတ်ဟာ မိခင်ဓာတ်သဘောကို ဆောင်တဲ့ Isis မယ်တော် ကြီးပဲ”

“ဪ ...ဒီလိုကိုး”

“အဲဒီ အကြောင်းကို အီဂျစ်က ၊ Isis မယ်တော် ဝတ်ပြုကျောင်းတော် မှာ ရေးထားတယ်ဗျ။ အီဂျစ်ဘာသာစကားနဲ့ Isis လို့ အသံထွက်တဲ့စကားကနေ Sun ဆိုတဲ့စကားလုံး ဖြစ်လာတာ။ အဓိပ္ပာယ်က အဝါရောင် ရှိသော ကြယ်၊ အနွေးဓာတ်ပေးသော ကြယ် ... တဲ့”

“ဒါနဲ့ နေပါဦးဗျ။ စောစောက ကိုဟသီပြောတဲ့ ဟိုးရပ်စ်ဆိုတာကရော၊ ဘယ်သူလဲ”

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဒဏ္ဍာရီအရဆိုရင် Isis ဆိုတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ မယ်တော် ကြီးနဲ့ Osiris ဆိုတဲ့ နတ်ဘုရားတို့ရဲ့ သားဟာ Horus ဆိုတဲ့ နတ်ဘုရားပဲ။ Horus ဟာ ခင်ဗျားတို့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ အခုမြင်နေရတဲ့ နေမင်းပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် နေမင်းရဲ့ အနောက်မှာ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ နောက်ထပ် နေတစ်စင်း သူရဇ္ဈဂြိုဟ်က နေမင်းကြီးရဲ့ မိခင် Isis မယ်တော် ကြီးပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ ဒီမယ်တော် နဲ့သား ဒဏ္ဍာရီဟာ ခရစ်ယာန်ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု ထဲက အပျိုစင် မယ်တော် မေရီနဲ့ ယေရှုခရစ်တော် တို့ရဲ့ အ ဖြစ်နဲ့ ရောထွေးနေတယ်ဗျ။ အီဂျစ်တွေ ရဲ့ အလိုအရတော့ Isis ဟာ အရာအားလုံးရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ပဲ။ ဒီမှာ ကြည့်”

ကြေးစည်၏ နောက်ထပ် မျက်နှာပြင်တစ်ဖက်ရှိ စာများ ကို ကြည့်ကာ

အထက်ပါအတိုင်း ရေး ဆွဲလိုက်ပြီး

“အဓိပ္ပာယ်က “အမှောင်ကို ပယ်ရှားအံ့သော ငှာ ငါနိုးထသတည်း” တဲ့။
ဒီလိုမျိုး လက ကမ္ဘာကိုပတ်၊ ကမ္ဘာက နေကိုပတ် နဲ့ အဲဒီ လနဲ့ ကမ္ဘာမြေကို အနွှေးဓာတ်၊
အလင်းဓာတ်ပေး နေတာ စောစောကပြောတဲ့ Wsis ပဲဗျို့။ လနဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ လကြတ်တာ၊
လဆွဲအားကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်က ရေမျက်နှာပြင် မြင့်တက်တာ၊ အဲဒီ လို ဖြစ်ရပ်တွေ အားလုံးရဲ့
နောက်ကွယ်က ဖန်ဆင်းရှင်ဟာ Wsis ပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် နဂါးငွေ့တန်း
ဗဟိုချက်က ထုတ်လွှတ်နေတဲ့ အလင်းနဲ့ စွမ်းအင်ဓာတ်ဆိုတဲ့ လှိုင်း (Wave) တွေ ကြောင့် ပဲ”

“ဟင် ...ခဏနေဦး၊ ခင်ဗျား စောစောကပြောတော့ အဲဒီ လို ဖြစ်တာတွေ က
Wsis မယ်တော် ကြီးက ဖန်ဆင်းတာဆို။ ဘယ်လို ဘယ်လို လှိုင်းတွေ ကြောင့် ဖြစ်သွားရတာ
လဲ။ ကျုပ်များ နားထွေးသွားလို့များ လား။”

ဦးဖေသိန်းက ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ထားရာမှ ချွတ်ကာ မေးလိုက်၏
။ ကိုဟင်္သာက တစ်ချက်ပြုံး လိုက်ရင်း ...

“ကျုပ်ပြောတာ ဆက်ပြီး နားထောင်ပါဦးဗျာ။ ဦးဖေသိန်းက တယ်ပြီး
လောသကိုးဗျ”

ဟု ပြောရင်း ရေနွေးကြမ်းခွက်ကိုယူကာ တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
...

“အင်း ... စောစောကပြောတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဪ ... သိပြီ။ အဲဒီ
လိုဗျ။ အဲဒီ လှိုင်းတွေ ရဲ့ Frequency ဟာ နှစ် ပေါင်း ၂၆၀၀၀ နှစ် မှာ တစ်ကြိမ်
ရိုက်ခတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လှိုင်းခရီးတစ်ဝက် ၁၃၀၀၀ နှစ် ကို ရောက်တိုင်း
ယဉ်စွန်းတန်းအမှတ်ပေါ်မှာ နဂါးငွေ့တန်း ဗဟိုချက်ရယ်။ သူရိယနေမင်းရယ်၊ ကမ္ဘာမြေရယ်
တစ်ထပ်တည်းကျတယ်။ အဲဒီ လို နှစ် ပေါင်း ၂၆၀၀၀ မှ တစ်ကြိမ် နဂါးငွေ့တန်းရဲ့
ဗဟိုကလာတဲ့ Frequency ကို Wsis မယ်တော် ကြီးရဲ့ နှလုံးခုန်သံလို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ ကဲ ...
ရှင်းပြီလား။”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ကိုး”

ဦးဖေသိန်းက ပြုံး ရင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ပြောလိုက်၏ ။

ကိုဟသံက ဆက်ပြီး ..

“နောက်ထပ် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့အချက်တွေ ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ စောစောကပြောတဲ့ ၂၆၀၀၀ ဆိုတဲ့ ဂဏန်းဟာလည်း

ဆန်းတယ်ဗျ။ ရက်ပေါင်း ၂၆၀ မှာ လူ့သန္ဓေသားဟာ အရွယ်ရောက်တယ်။ မာယာပြက္ခဒိန်မှာ ရက်ပေါင်း ၂၆၀ ပါတယ်။ နဂါးငွေ့တန်းနဲ့ ကမ္ဘာမြေဟာ အလင်းနှစ် ပေါင်း ၂၆၀၀၀ နှစ် ကွာဝေးတယ်။ ပြီးတော့ လူရဲ့ ပျမ်းမျှသက်တမ်းဟာ ရက်ပေါင်း ၂၆၀၀၀ ရက်ရှိတယ် ။ ကဲ ... အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား”

ထိုစဉ် ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်ကုလားက စားပြီးသား ပန်းကန်များ ကို လာသိမ်းသည်။

အိုင်အိုထွန်းအုပ်က ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် ကျန်နေသေးသည့် ကြက်အသည်းတစ်ဖက်ကို ကပျာကယာ ယူဝါးလိုက်ရင်း ...

“ကိုဟသံ ... ဆက်ပြောဦးလေဗျ။ အဲဒီ တော့ ဘာဆက် ဖြစ်ကြမှာ လဲ”

“ အဲဒီ တော့ အိုက်စစ် မယ်တော် ကြီးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတွေ က

သူတို့မယ်တော် ကြီး ရဲ့ နှလုံးခုန်သံမှန်ဖို့၊ မြင့်မြတ်တဲ့သားတော် ဟိုးရပ်စ်ကို ၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ မှာ ပူဇော်ဖို့၊ Hopi တွေ ရဲ့ နောင်တော် ကြီးကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်။ သဘော ကတော့ ကမ္ဘာပျက်ကိန်း မ ဖြစ်အောင် ကာကွယ်ကြလိမ့်မယ်ပေါ့ဗျ။ ဒါကြောင့် မို့ Tiponi ကီးစတုန်းလေးတွေ ရဲ့ လမ်းစခြေရာပျောက်သွားအောင် နဂါးမှော် ပညာနဲ့ သာကျော်ကို ရူးအောင် လုပ်သွားတာပဲဗျ။ ။ သာကျော်ဟာ ခေါင်းကို အရိုက်ခံရလို့ရူးတာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုဟသံ၏ အပြောကြောင့် ဦးဖေသိန်းက ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ

းမိသွားရင်း ...

“ဟင် ... ဒါ ...ဒါဆို သာကျော်အိမ်ကို တက်ပြီးခိုးတဲ့ မျက်နှာနှစ် ဖက်နဲ့ သူခိုးဆိုတာ

...”

“အဲဒါ ... နဂါးမှော် မောင်သိုင်းပဲပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား သူ့ရဲ့ နောက်စေ့ကို တွေ့

လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဖုအထစ်တွေ အချိုင့်အဝှမ်းတွေ က မျက်ခုံး၊ နှာခေါင်း၊

ပါးစပ်အနေအထားတွေ နဲ့ ဘယ်လောက်တူသလဲ။ အဲဒီ အဖုအချိုင့်ရာတွေ အတိုင်း မျက်လုံးပုံ၊

ပါးစပ်ပုံ ဆေးခြယ်လိုက်လို့ ကတော့ ညအမှောင်မှာ မျက်နှာနှစ် ဖက်နဲ့လူ

ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ အီဂျစ်နတ်ဘုရား ကိုးကွယ်မှု ရဲ့ အစီအရင်တစ်မျိုး ပေါ့ဗျာ”

“နေစမ်းပါဦးဗျာ။ အဲဒီ နဂါးမှော် မောင်သိုင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း Tiponi

ကျောက်တုံးလေးတွေ ကို Hopi တွေ လက်ထဲ မရောက်အောင် တားဆီးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

ကိုဟင်္သာနဲ့ ရည်ရွယ် ချက်ချင်း တူတယ်လို့တောင် ဆိုနိုင်သမင့်ဟာ။ ဘာ ဖြစ်လို့ ... ကျုပ်တို့ကို ရန်ရှာချင်တာလဲ”

ကိုဟင်္သာက ပြုံး သည်ဆိုရုံလေး တစ်ချက်ပြုံး လိုက်ရင်း ...

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နဂါးမှော် မောင်သိုင်းဆိုတာ ကျုပ်

ပိလက်ချက်နဲ့သေသွားတဲ့ သီရိလင်္ကာက ဂိုဏ်းခွဲမှူး ရဲ့ မွေးစားသား ဖြစ်နေလို့ပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ”